

לחיות באור הפרשה

עם תורה דעתיקא
סתימאה דעתיקא
לא תגליא לעתידי לבא

י"ז בע"ה ע"י "מכון אור האורות"
רבינו נחמן מברסלב זיע"א

האזנה

B48148@gmail.com

המתנה

ל'לקוטי-מוהר"ן' על התורה ומועדיה

עם 'לקוטי-תפלות' על הפרשה

- לעשות מהתורה: 'תפלות' - ולהעלות שעשועים כאלו להשם-יתברך שלא עלו לפניו מימות עולם -

גליון 103

פרשת תרומה-זכור תשב"א

עניני פרשת זכור, מחית עמלק | עם לקוטי תפלות

זה חוזר ומשפיע לשם, אל הקדשה, ועל-ידי זה נתתקן.

וזה בחינת (שמות לה, כב): "ויבואו האנשים על הנשים", הנאמר ב'נדבת המשכן'. הינו: בחינת 'זיווג' שנעשה על-ידי ה'צדקה' של 'נדבת המשכן' כנ"ל.

ועל-כן כשנותן ל'עני שאינו הגון' - אזי אדרבא הוא נפגם יותר, כי חוזר ומשפיע למקום שאינו צריך. ועין במקום-אחר (לקוטי מוהר"ן ח"א כט; לא; נד - ספורי-מעשיות, מעשה יג משבעה בעטלערס, ביום הששי), שמבאר גם-כן: ש'צדקה' הוא 'תקוני-הברית'.

ג. ח"ב ז, א - "ואת הערבים צויתי לכלכלך" (מלכים-א יז, ד), זה בחינת 'צדקה'. כי בתחלה כשמתחילין להתנדב ל'צדקה', אזי צריכין לשבר ה'אכזריות' להפכו ל'רחמנות'. וזהו עקר 'עבודת הצדקה'.

כי מי שהוא 'רחמן' בטבעו, ונותן צדקה מחמת 'רחמנות' שבטבעו - אין זה עבודה - כי יש גם פמה חיות שהם רחמנים בטבעם. רק עקר העבודה: לשבר ה'אכזריות' להפכו ל'רחמנות'.

פרשת תרומה

"ויקחו לי תרומה, מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי" (שמות כה, ב)
- ענין 'נדבת לב' -

א. ח"א קמב - 'אברהם' שהיה 'ראש לגרים', ולא היה לו ממי ללמד - לא היה לו רק 'לב חושק' להשם-יתברך.

ועל-כן כל ה'גרים' נקראים על שמו, ונקראים (תהלים מז, י): "נדיבי עמים עם אלקי אברהם", בחינת (שמות לה, כב): "נדיב לב" ('אברהם' נקרא 'נדיב', היאך קה דאת אמר: 'נדיבי עמים נאספו עם אלקי אברהם'. שירה-שירים רבה ג, ה) - כי אין להם רק מה ש'לפם נכסף להשם-יתברך, כמו 'אברהם'.

ב. ח"א רסד - 'צדקה' היא 'תקוני-הברית'. כי 'פגם-הברית' הוא: כי הוא היה צריך להשפיע בקדשה למקום שצריך להשפיע, והוא סלק ההשפעה משם, והמשיכה הסיושלום למקום-אחר. ועל-כן ה'תקוני' על-ידי ה'צדקה', שעל-ידי

וְזֶה בְּחִינַת: "וְאֵת הָעֲרֵבִים צִוִּיתִי לְכַלְפֵּלָהּ" - כִּי הָעֲרֵבִי הוּא בְּטִבְעוֹ 'אֲכֹרִי', וְנִתְהַפֵּד לְרַחֲמָנוּת לְכַלְפֵּל אֶת אֱלֹהָיו. כְּמוֹכֵן צְרִיכִין בְּצִדְקָהּ בְּנ"ל.

וְכָל הַנְּדִיבֵי לֵב, כָּל מִי שֶׁהוּא 'נִדְבָן' - צְרִיךְ לִלְבֵּד וְלַעֲבֹד בְּתַחֲלָה דְרָךְ בְּחִינַת זו, בְּחִינַת: "וְאֵת הָעֲרֵבִים הַנ"ל - דְּהִינּוּ: שְׁבַתְחֵלָה צְרִיכִים לְשַׁבֵּר ה'אֲכֹרִיוֹת' שְׁלֵהֶם, מִזֶּה שֵׁישׁ לָהֶם 'אֲכֹרִיוֹת' בְּתַחֲלָה - לְהַפְכוֹ לְרַחֲמָנוּת, לְהַתְנַדֵּב לְצִדְקָהּ, בְּנ"ל.

ד. ח"ב ס - עַל־יְדֵי הַדּוֹשֵׁי־תוֹרָה' שְׁמֹגְלִין, נִמְשָׁךְ 'אַלְקוֹת' בְּבִיכּוֹל, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (שְׁמוֹת כה, ב): "וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה" - הִינּוּ: כְּשֶׁתִּרְצוּ לִקַּח וְלַהֲמִשִּׁיךְ אוֹתִי, אִי אִפְשָׁר בִּי־אִם עַל־יְדֵי ה'תּוֹרָה' [תְרוּמָה/ נוֹטְרִיקוֹן "תּוֹרָה מ" - זֶהר, נִמְצָא לְקַמּוֹ. וְעַיִן שְׁמוֹת־דְבָרָה לֵג, א; לֵג ו - גַּם נִמְצָא לְקַמּוֹ] - כִּי עַל־יְדֵי ה'תּוֹרָה' מִמְשִׁיכִין אוֹתוֹ בְּבִיכּוֹל.

וְלִהְיֶיךָ נִמְשָׁךְ ה'אַלְקוֹת' לְתוֹךְ מַחַשְׁבֵּי הַשּׁוֹמֵעַ! - וְאִי־עַל־פִּי שֶׁזֶהוּ 'תְּפִיסָה' בְּבִיכּוֹל, בְּבִחִינַת (תְּקוּנֵי־זֶהר כא: - עַל שִׁירֵי־הַשִּׁירִים ז, ו): "מִלֶּךְ 'אֲסוּר' בְּרֵהֻטִים", "בְּרֵהֻטִי מַחִין" - שְׁמָה שְׁנִמְשָׁךְ אֲלֵקוֹתוֹ וְתִבְרָךְ בְּבִיכּוֹל 'בְּרֵהֻטִי מַחִין', הוּא בְּחִינַת 'תְּפִיסָה' - בְּחִינַת (תְּהִלִּים סח, יט): "שְׁבִיטָה שְׁבִי" - אִי־עַל־פִּי־כֵן הוּא נִיחָא לְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ, שְׁיִהְיֶה נִמְשָׁךְ בְּבִיכּוֹל עַל־יְדֵי ה'תּוֹרָה'.

[בְּזֶהר' קִרַח קַעֲט. - אֵיךְ תְרוּמָה מְדַאֲרִינִיָּתָא, תּוֹרָה מ'. וְהֵאֵי אֵיחֵו תְרוּמָה/ תּוֹרָה דְאֵתִיבֵיבַת בְּאַרְבַּעִים יוֹם. - וּבְזֶהר' עֲקֵב עֵרֵב. - וְהֵאֵי אֵיחֵו תְרוּמָה, תּוֹרָה דְאֵיחֵי ה' חוֹמְשֵי תּוֹרָה, דְבָה "וַיְהִי מִשָּׁה בְּהָר אֲרַבְעִים יוֹם" (שְׁמוֹת כד, יח). - וּבְתְקוּנֵי־זֶהר לא: - וּבְגִין דָּא שִׁיעוּר 'תְרוּמָה', תְּרֵי מִמָּאָה, לְקַבֵּל תְּרִין לוחִין דְאֵתִיבֵיבַת דְאֵתִיבֵיבַת בְּאַרְבַּעִין יוֹמִין].

[בְּשְׁמוֹת־דְבָרָה לֵג, א - "וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה" (שְׁמוֹת כה, ב) - הִדָּא הוּא דְכָתִיב (מְשִׁלֵי ה, ב): "כִּי לָקַח טוֹב נִתַּתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי אֶל תַּעֲזוּבוּ, אֶל תַּעֲזוּבוּ אֶת הַמִּקְחָ שֶׁנִּתַּתִּי לָכֶם וְכו'. וַיֵּשׁ לָךְ מִקְחָ, שְׁמִי שְׁמִכְרוּ נִמְכַר עִמּוֹ, אָמַר הַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא לְיִשְׂרָאֵל: מִכְרַתִּי לָכֶם תּוֹרָתִי, בְּבִיכּוֹל נִמְכַרְתִּי עִמָּה, שְׁנִאֲמַר: "וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה". מִשָּׁל לְמִלְךְ וְכו'. כִּד אָמַר הַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא לְיִשְׂרָאֵל: נִתַּתִּי לָכֶם אֶת הַתּוֹרָה, לְפָרֵשׁ הִימְנָה אֵינִי יָכוֹל, לֹאֲמַר לָכֶם אֶל תְּטוּלוּהָ אֵינִי יָכוֹל, אֶלָּא בְּכֹל־מִקּוֹם שֶׁאַתֶּם הוֹלְכִים, בֵּית אֶחָד עָשׂוּ לִי שְׂאֵדוֹר בְּתוֹכוֹ, שְׁנִאֲמַר (שְׁמוֹת כה, ח): "וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ". (כ"ב, ז) בְּחִינַת מִזֶּה שְׁכָתוּב בְּתוֹרָה הַנ"ל: שֶׁזֶהוּ 'תְּפִיסָה' בְּבִיכּוֹל, בְּבִחִינַת "מִלֶּךְ אֲסוּר בְּרֵהֻטִים").

וּבְשְׁמוֹת־דְבָרָה לֵג, ו - דְבַר־אֲחֵר: "וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה" - הִדָּא הוּא דְכָתִיב (מְשִׁלֵי ה, ב): "כִּי לָקַח טוֹב נִתַּתִּי לָכֶם" וְכו'. בְּנֵהג שְׁבַעֲוֹלָם:

אָדָם לֹקַח חַפְצֵי מִן הַשּׁוּק, שְׁמָא יָכוֹל לִקְנוֹת בְּעַלְיוֹ, אֲבָל הַקְדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא נִתֵּן תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, וְאֹמַר לָהֶם: 'בְּבִיכּוֹל, לִי אַתֶּם לֹקְחִים, הִנֵּי: "וַיִּקְחוּ לִי תְרוּמָה"'].

ה. ח"ב עא - וְדַע: שְׁעַל־יְדֵי 'צִדְקָה' - נַעֲשֶׂה ה'פְּלִי' לְקַבֵּל עַל־יְדֵי מַנְעֵם־הָעַלְיוֹן, "שְׁלֵהוּבִין דְרַחֲמֵימוֹתָא, אֲשֶׁר עַל־יְדֵם בָּא הַהוֹלְדָה" (תְּקוּנֵי־זֶהר לא, ב). כִּי 'צִדְקָה' הִיא 'נְדִיבוּת לֵב', כְּמוֹ שְׁכָתוּב (שְׁמוֹת כה, ב): "מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ, תִּקְחוּ אֶת תְּרוּמָתִי".

וְנְדִיבוּת לֵב, הִינּוּ: שְׁנִפְתָּח וְנִתְנַדֵּב הַלֵּב. וְעַל־יְדֵי־זֶה נִפְתַּחִין 'שְׁבִילִין דְּלִבָּא', וְנַעֲשִׂין 'פְּלִי' לְקַבֵּל "שְׁלֵהוּבִין דְרַחֲמֵימוֹתָא", שְׁנִמְשָׁכִין מַנְעֵם־הָעַלְיוֹן.

וַיֵּשׁ 'צִדְקָה' שָׁל אֲרֻץ־יִשְׂרָאֵל, וַיֵּשׁ 'צִדְקָה' שָׁל חוּץ־לְאֲרֻץ. וְעַקֵּר הוּא ה'צִדְקָה' שָׁל אֲרֻץ־יִשְׂרָאֵל, שְׁעַל־יְדֵי נַעֲשֶׂה 'פְּלִי' לְקַבֵּל מַנְעֵם־הָעַלְיוֹן.

וְכָל־הַדְּבָרִים: כִּי כָּל הַנְּבָרָאִים וְכָל הַהוֹלְדוֹת, הֵם רַק בְּשִׁבִיל הַתְּגַלּוֹת כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ. וְעַקֵּר ה'הוֹלְדָה' - עַל־יְדֵי ה'צִדְקָה', שְׁעַל־יְדֵי נַעֲשֶׂה 'פְּלִי' לְקַבֵּל מַנְעֵם־הָעַלְיוֹן, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה נַעֲשֶׂה ה'הוֹלְדָה', וְעַל־יְדֵי־זֶה נִתְגַּלָּה וְנִתְגַּדַּל כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ.

וְזֶה: אוֹתִיוֹת 'תְרוּמָה' הֵם סוֹפֵי־תְבוּת: "לְחִזּוֹת בְּנַעֲמֵם יִי־הִזְוִיָה וְלִבְקָר בְּהִיכְלוֹ" (תְּהִלִּים כז, ד). כִּי 'תְרוּמָה' הִינּוּ 'צִדְקָה' שֶׁהִיא 'נְדִיבוּת לֵב', בְּחִינַת (שְׁמוֹת כה, ב): "מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ תִּקְחוּ אֶת תְּרוּמָתִי" - עַל־יְדֵי נַעֲשֶׂה 'פְּלִי' לְקַבֵּל מַנְעֵם ה', שְׁעַל־יְדֵי־זֶה נִמְשָׁךְ הַתְּגַלּוֹת כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ, שֶׁהוּא בְּחִינַת (תְּהִלִּים כט, ט): "וּבְהִיכְלוֹ כָּלוֹ אָמַר כְּבוֹד".

ו. ח"ב עב - "פְּרוּהָ נְדִיבֵי הָעָם" (בְּמִדְבָר כא, יח). "נְדִיבֵי הָעָם" - זֶה בְּחִינַת 'תְּשׁוּבָה', כְּמוֹ שְׁפָרַשׁ רַש"י עַל פְּסוּק (שׁוֹפְטִים ה, ב): "בְּהַתְנַדֵּב עָם" - "בְּהַתְנַדֵּב לָבָם לְתְשׁוּבָה".

"זֶהב וְכֶסֶף וְנַחֲשֵׁת" (שְׁמוֹת כה, ג)

ז. ח"א כה, ד - הַתְּגַלּוֹת גְּדוֹלוֹת הַבוּרָא, הוּא עַל־יְדֵי 'צִדְקָה' שְׁנוֹתְנִין לְעַנֵּי הַגּוֹזֵל! - כִּי עַקֵּר הַגְּדוּלָה וְהַפָּאָר, הוּא הַתְּגַלּוֹת הַגּוֹנֵין. וְ"כֶסֶף וְזָהָב" (שְׁמוֹת כה, ג) - הֵן הֵן הַגּוֹנֵין, כִּי "גּוֹנֵין עַל־אֵין בָּהֶם" (זֶהר תְרוּמָה קמז).

וְגִנְיֵן עֵלְאִין' הַמְּלַבְּשִׁים בְּ"כֶסֶף וְזָהָב" - אִין מְאִירִין אֵלָא כְּשִׁבְאִים לְאִישׁ־הַיִּשְׂרָאֵלִי, כִּי שָׁם מְקוּמָם, וְנִכְלָלִים זֶה בְּזֶה, וּמִתְנַהֲרִין אֵלּוּ הַגִּנְיֵן, בְּבַחֲיֵנֵת (ישעיה מט, ג): "יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר" - כִּי מְקוּם הַגִּנְיֵן, אֵינוֹ אֵלָּא אֶצֶל 'אִישׁ־הַיִּשְׂרָאֵלִי'.

וּכְשִׁמִּתְנַהֲרִין הַגִּנְיֵן' - אַזִּי הַקְּדוּשׁ־בְּרוּךְ־הוּא מִתְגַּדֵּל וּמִתְפָּאֵר בָּהֶם, בְּבַחֲיֵנֵת (חגי ב, ח): "לִי הַכֶּסֶף וְלִי הַזָּהָב". וּמַחֲמַת הַפָּאֵר, הַכֹּל מִסְתַּכְּלִין בּוֹ - כִּי כָּלֵם מִתְאֵוִין לְהִסְתַּכֵּל בּוֹ.

אֲבָל כָּל זְמַן שֶׁהַ"כֶּסֶף וְזָהָב" אֶצֶל הָעֵבּוּדִים - אַזִּי הַגִּנְיֵן' נֶעְלָמִים אוֹרָם, וְאֵינָם מְאִירִין, כִּי אִין שָׁם מְקוּמָם, כִּי אִין מְקוּמָם אֵלָּא אֶצֶל 'אִישׁ־הַיִּשְׂרָאֵלִי', בְּבַחֲיֵנֵת: "יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר" - כִּי שָׁם 'פָּאֵר הַגִּנְיֵן'.

וּבִשְׂבִיל זֶה הָעֵבּוּדִים תְּאֵבִין לְמִמּוֹן־יִשְׂרָאֵל! - אִף־עַל־פִּי שֵׁישׁ לְהָעֵבּוּדִים "כֶּסֶף וְזָהָב" הַרְבֵּה, תְּאֵבִים לְדִינָר שֶׁל יְהוּדִי, כָּאֵלוֹ לֹא רָאָה מְמוֹן מְעוּלָם! - וְזֶה: מַחֲמַת שֶׁהַ"כֶּסֶף וְזָהָב" שֵׁישׁ תַּחַת יָדָם, אִין הַגִּנְיֵן' מְאִירִין, וְאִין ה'חַן' שׁוֹרֵה עַל מְמוֹן שְׁלָהֶם, כִּי עֵקֶר הַפָּאֵר וְה'חַן' לֹא נִתְגַּלָּה אֵלָּא אֶצֶל יִשְׂרָאֵל.

וְעַל־יְדֵי 'צְדָקָה' שְׁנוֹתָן מְמֹנוֹ - נִתְתַּקֵּן כָּל מְמוֹנוֹ, וְנִתְגַּלֵּין הַגִּנְיֵן' וּמְאִירִין, וְנַעֲשֶׂה כָּל מְמוֹנוֹ בְּבַחֲיֵנֵת: "לִי הַכֶּסֶף וְלִי הַזָּהָב".

וְזֶהוּ (שִׁיר־הַשִּׁירִים ז, ה): "עֵינֶיךָ בְּרִכּוֹת בְּחֻשְׁבוֹן". "עֵינֶיךָ" - זֶה הַגִּנְיֵן', בְּבַחֲיֵנֵת "כֶּסֶף וְזָהָב" - נִתְבָּרְכִין עַל־יְדֵי 'צְדָקָה', "שְׁכַל פְּרוּטָה נִצְטָרַף לְחֻשְׁבוֹן גְּדוּל" (בְּבֵא־בְתָרָא ט).

ח. ח"א נו, ה - נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה - הֵם בְּבַחֲיֵנֵת הַגִּנְיֵן־עֵלְאִין' שֵׁישׁ בְּ"זָהָב וְכֶסֶף וּנְחֹשֶׁת" (שְׁמוֹת כה, ג - זֶהר תְּרוּמָה קמז), שֶׁהֵם הַמְּמוֹן'.

ט. לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, הַשְּׂנֵמֶת־הַבְּקָר א, ד - כְּשִׁנְתַּרְצָה הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ לְמִשְׁה, עַל־יְדֵי שְׂמֻצָּא 'טוֹב' בְּכָל יִשְׂרָאֵל אֶפְלוֹ אַחַר 'מַעֲשֵׂה־הָעֶגְל' וְכוּ' - אַזִּי צִוָּה לָהֶם עַל 'מְלֹאכֶת־הַמִּשְׁפָּן', שֵׁיבִיא כָּל אֶחָד 'נְדָבַת לְבוֹ' לְמְלֹאכֶת־הַמִּשְׁפָּן. כִּי הִיָּה מְעוֹדֵר ה'טוֹב' שְׁבֵכֵל אֶחָד, וְכָל אֶחָד כְּפִי הַטוֹב שֶׁהָיָה לוֹ - הִבִּיא נְדָבַת לְבוֹ הַטוֹב לְמְלֹאכֶת־הַמִּשְׁפָּן.

כִּי הַמִּשְׁפָּן' נִבְנָה - מְכַל ה'טוֹב' שְׁנִתְבָּרַר מְכַל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, שִׁזְהוּ בְּבַחֲיֵנֵת (שְׁמוֹת כה, ג-ד): "זָהָב וְכֶסֶף וּנְחֹשֶׁת וְתַכְלֵת וְאַרְגָּמָן וְתוֹלַעַת שָׁנִי" וְכוּ' - שֶׁהִבִּיא כָּל אֶחָד וְאֶחָד, כְּפִי הַנְּקֻדָּה־טוֹבָה' שְׁלוֹ.

כִּי "זָהָב וְכֶסֶף וּנְחֹשֶׁת וְתַכְלֵת" וְכוּ' - "הֵם בְּבַחֲיֵנֵת הַגִּנְיֵן־עֵלְאִין" (זֶהר תְּרוּמָה קמז) - שֶׁהֵם בְּבַחֲיֵנֵת ה'טוֹב' שֵׁישׁ בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, שִׁזְהוּ בְּבַחֲיֵנֵת "יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר" (ישעיה מט, ג), "שֶׁהֵם כְּלוּלִים מִגִּנְיֵן־סְגִיאִין" (לְקוּטֵי־מִוֶּהֲרִין ח"א כה).

הֵינּוּ: הַנְּקֻדּוֹת־טוֹבוֹת' שֵׁישׁ בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם כְּלוּלִים מִגִּנְיֵן־סְגִיאִין, כִּי "יֵשׁ בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל נְקֻדָּה־טוֹבָה, אֶפְלוֹ בְּהַפְּחוּתִים שְׂפָהֶם, מַה שְּׂאִין בְּחִבְרוֹ" (לְקוּטֵי־מִוֶּהֲרִין ח"א לד). וְהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ מִתְפָּאֵר בָּהֶם.

וְזֶה בְּבַחֲיֵנֵת הַגִּנְיֵן' שֶׁהֵיוּ בְּבֵית־הַמִּקְדָּשׁ' וְהַמִּשְׁכָּן, בְּבַחֲיֵנֵת "זָהָב וְכֶסֶף" וְכוּ', שֶׁהִבִּיא כָּל אֶחָד מְנַדְבֵת לְבוֹ הַטוֹב' - כִּי שָׁם הָיוּ כְּלוּלִים כָּל הַנְּקֻדּוֹת־טוֹבוֹת', שֶׁהֵם בְּבַחֲיֵנֵת 'גִּנְיֵן־עֵלְאִין' שֵׁישׁ בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל.

וְעַל־כֵּן אַחַר 'מַעֲשֵׂה־הָעֶגְל', שִׁזְזָה הַצֶּרֶף מִשֶּׁה לְחַפֵּשׁ וְלִמְצֹא הַנְּקֻדּוֹת־טוֹבוֹת' שֵׁישׁ בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל - אִזְ דִּיקָא נִצְטוּוּ עַל 'מְלֹאכֶת־הַמִּשְׁפָּן' - כִּי הַמִּשְׁפָּן' נִבְנָה מְזֶה, מְנַקְדוֹת־טוֹבוֹת' הַנִּלְ.

וְזֶהוּ (שְׁמוֹת־רַבָּה מט, ב - עַל שִׁיר־הַשִּׁירִים א, ה): "שִׁחֲוֵרָה אָנִי - בְּמַעֲשֵׂה־הָעֶגְל. וְנֹאווָה אָנִי - בְּמְלֹאכֶת הַמִּשְׁפָּן" - הֵינּוּ: בְּנְקֻדּוֹת־טוֹבוֹת' שְׂאֵנִי מוֹצֵא בְּעַצְמִי, שֶׁהֵם בְּבַחֲיֵנֵת 'מְלֹאכֶת־הַמִּשְׁפָּן', כְּנִלְ.

וְכֵן מוּבָן בְּדַבְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל (לְקוּטֵי־מִוֶּהֲרִין ח"א רפב): שְׁעַל־יְדֵי ה'טוֹב' שְׂמוֹצֵאִין בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל - עַל־יְדֵי־זֶה נִבְנָה הַמִּשְׁפָּן. וְעַל־כֵּן זֶה שְׂיָכוֹל לְמַצֵּא כָּל ה'טוֹב' שֵׁישׁ בְּיִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא בְּבַחֲיֵנֵת 'חֶזֶן' - הוּא יוֹדֵעַ כָּל הַבְּחִינּוֹת שֵׁישׁ בְּעֵנֵן הַמִּשְׁפָּן' שֶׁל כָּל אֶחָד מִהַצְּדִיקִים, עֵינַן שָׁם, כִּי עֵקֶר 'בְּנֵין הַמִּשְׁפָּן' הוּא עַל־יְדֵי־זֶה, עַל־יְדֵי ה'טוֹב' הַנִּלְ.

י. לְקוּטֵי־הַלְכוֹת, בְּרַפְת־הַשַּׁחַר ה, מה - עֵקֶר בְּבַחֲיֵנֵת 'עֲבוּדֵי־זֶרָה' וְשִׁמְד', הוּא בְּבַחֲיֵנֵת 'תְּאֹוֹת' מְמוֹן' וְטְרֻדַת וּמְרִירַת הַפְּרָנְסָה, מַה שֶׁהַשְּׂטָן וְהַבְּעַל־דָּבָר מְפִיל כָּל־אֶחָד בְּדַעְתּוֹ לְטַבְּעִיּוֹת, וְרוֹצֵה לְהַרְחִיקוֹ מֵאֱמוּנַת הַהַשְׁגָּחָה' וְהַרְצוּן־הָעֲלִיוֹן, וּמַחֲמַת זֶה דוֹאֵג תְּמִיד עַל מְמוֹן וּפְרָנְסָה, מַחֲמַת

שרואה שעתה נתמעטה פרנסתו, ויש שיש לו קמון הרבה אבל מתאנה יותר ויותר וכו'.

והתקון לזה - בחינת **'מעשה המשפן'**, בחינת **'צדקה'** לעניים והגונים וכשרים באמת, פי **"ל"ט מלאכות ממשפן גמרינו"** (שבת מט:), וכל עסקי המשא ומתן והמלאכות, כלולים בל"ט מלאכות, וצריך כל אחד להרבות בצדקה, ולכוון להמשיך על עצמו **'קדשת המשפן שעשה משה, שעשאו בתקונים כאלה, לתקן לדורות: הטא העגל, שהוא עבודה זרה, בחינת תאות ממון'**.

פי בהמשפן - כלול כל הגוני-עלאין המלבשין ב"כסף וזהב ונחשת ותכלת וארגמן" וכו' (שמות כה, ג), **"שבשרשם הם גבוהים מאד"** (זהר תרומה קמז), פי **"הם עקר גדלת הבורא יתברך"** (לקוטי מוה"ר ח"א כה).

אך למטה, נפלו מאד - עד שרוב התרחקות בני האדם מהשם יתברך, הוא על ידי טרדת המון והתפצלים, שכלם כלולים ב"כסף וזהב ונחשת ותכלת" וכו'.

ומי שמקשר עצמו לצדיקי הדור האמתיים, בחינת **'משה'**, ומרבים בצדקה דקדשה לשמים, ולא להתפאר - על ידי זה זוכים: שמאיר בהם הארת הרצון מבחינת **'משה'** - עד שיאיר להם בכל מיני השך לעלות משם.

"ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (שמות כה, ח)
 "ויעבדון קדמי מקדשא ואשרי שכנתי ביניהון" (תרגום אונקלוס)
 - עניני המשפן והשראת השכינה בתחתונים -

יא. ח"א ב, ו - כל תפלה ותפלה שכל אחד מתפלל, הוא בחינת **'איבר מהשכינה'**, שהם **'איברי המשפן'**, שאין שום אחד מישראל יכול לאעלא שיפא בשיפא כל חד לדוכתיה, אלא **'משה'** בלחוד.

בשביל זה צריך להביא ולקשר כל התפלות לצדיקי הדור, כמו שכתוב (שמות לט, ג): **"ויביאו את המשפן אל משה"**. והוא יודע לאעלא שיפא בשיפא, ולעשות אותה קומה שלמה, כמו שכתוב (שם מ, יח): **"ויקם משה את המשפן"**.

[ב'לקוטי הלכות, נחלות ד, ח: ועל-כן "כל משפחות ישראל כלם, חנו סביב למשפן" (במדבר א"ב), פי המשפן הלך ביניהם,

וכלם היה להם חלק במשפן, פי המשפן, הוא בחינת 'כלל תפלת ישראל', כמבאר שם בהתורה (ח"א ב ה"ל), והמשפן נבנה מכמה וכמה דברים פריים, פי יש בו כמה: קרשים, וקרסים, בריחים, ועמודים, ואדנים וכו', לולאות, ומיתרים, יריעות עליונות ותחתונות, וקלעי החצר, וכו'. וכל כלי המשפן: שלחו, ומנורה, ומזבחות וכו'. וכל הפרטים שהיה בכל כלי, כגון: כפתורים, ופרחים, וגיבועים וכו' בהמנורה. ומסגרת של השלחו, וקערותיו, וקשותיו וכו'.

והכל כאשר לכל, הם בחינת **'תפלת ישראל'** - פי יש כמה וכמה תפלות ישראל שמתחברין יחד, ונעשה מהם בחינת **'קרש'** למשפן, ויש שנעשה מהם בחינת **'אדן'** למשפן וכו'. וזה בחינת **'משפחות ישראל שסביב למשפן'** - פי 'כלל משפחה זאת' הם בחינת חלק זה מהמשפן. ומשפחה אחרת, הם בבחינת פרט אחר מהמשפן. והעקר הוא התפלה, שהיא עקר בחינת בנין המשפן. וכל אחד כפי תפלותיו, כן הוא נשרש במשפחות ישראל, שהם בחינת כלל המשפן וכליו].

יב. ח"א ט, ג - עקר ה'אור' הוא **'הקדוש ברוך הוא'**, ו'הקדוש ברוך הוא' הוא **'עצם האמת'**. ועקר השתוקקות של השם יתברך, אינו אלא אל האמת - הינו: שתראה שיצאו הדבורים מפיך באמת, ואז ישתוקק הקדוש ברוך הוא מלמעלה לשפן אצלך - וכשישפן אצלך, הוא יאיר לך - פי על ידי אמת, הקדוש ברוך הוא חומד מלמעלה לשפן עם האדם, כמו שכתוב (תהלים קמה, יח): **"קרוב ה' לכל קראיו"** וכו' [לכל אשר יקראהו באמת].

יג. ח"א ע - ה'צדיק' הוא בחינת **'עפר'** - פי הוא יסוד עולם, כמו שכתוב (משלי י, כה): **"וצדיק יסוד עולם"**, וכל הדברים עומדים עליו, ויש לו פתח המושך להמשיך כל הדברים אליו.

פי זה ה'צדיק' - הוא רק יחיד בעולם, שהוא יסוד עולם, שכל הדברים נמשכים ממנו וכו'. פי זה ה'צדיק היחיד בעולם' - הוא ענו ושפל, **"ומשים עצמו כעפר"** (עי' ערוכין נד. ראש השנה יז: סוטה כא: ועוד), בבחינות (בראשית יח, כז): **"ואנכי עפר ואפר"**. ועל-כן הוא יסוד עולם - הינו: בחינת עפר, שכל הדברים הם עליו. כנ"ל.

וזה בחינת **'משפן'** - פי **'משפן'** היה לו פתח המושך, להמשיך אלקות למקום שהיה עומד שם, בחינת (שיר השירים א, ד): **"משפני אחריך נרוצה"**. **"אחריך נרוצה"** דיקא, פי כל מה שמתקרב יותר אליו, הוא רץ ביותר, מחמת הפתח המושך.

וּכְמוּבָא בַּמְדָּרָשׁ (שְׁמוֹת־דָּבָר לֹא, ו): **"שֶׁהַמְּשַׁכֵּן הוּא לְשׁוֹן מְשַׁכּוֹן - שֶׁהוּא מְשַׁכּוֹן לְיִשְׂרָאֵל, שֶׁתְּשֶׁרֶה שְׂכִינָה אֲצֵלָם, אִפְלוּ אִם יַחֲטְאוּ חֹסֵי וְשְׁלוֹם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (וַיִּקְרָא כו, יא): 'וְנָתַתִּי מִשְׁכְּנֵי בְּתוֹכְכֶם וְלֹא תִגְעַל נַפְשִׁי אֶתְכֶם'."**

נִמְצָא: **שַׁעַל־יָדֵי הַמְּשַׁכֵּן, הַשְּׂכִינָה שׁוֹרָה בְּיִשְׂרָאֵל.** הֵינּוּ כִּנּוּי: **כִּי הַמְּשַׁכֵּן לְשׁוֹן מְשַׁכְּנֵי וְכוּ' - שֵׁישׁ לוֹ בַּחֲנִינֵת 'פַּח־הַמוֹשֵׁף', לְהַמְשִׁיךְ 'אַלְקוּת' לְמָקוֹם שֶׁהָיָה עוֹמֵד שָׁם.**

וְעַל־כֵּן אֵי־אֶפְשֶׁר לְהַקִּים אֶת הַמְּשַׁכֵּן, אֶלֶּא הַצְּדִיק שֶׁהוּא בַּחֲנִינֵת 'עֶפְרַי', בַּחֲנִינֵת 'מִשֶּׁה', שֶׁהָיָה **"עֵנּוּ מִכָּל הָאָדָם"** (בַּמְדָּרָב יב, ג), כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שְׁמוֹת מ, יח): **"וַיִּקַּם מֹשֶׁה אֶת הַמְּשַׁכֵּן."**

וְאַחַר לֹא הָיָה יָכוֹל לְהַקִּימוֹ - כִּי דוֹקָא 'זֶה הַצְּדִיק' שֶׁהוּא בַּחֲנִינֵת 'עֶפְרַי', בַּחֲנִינֵת 'פַּח־הַמוֹשֵׁף' - יָכוֹל לְהַקִּים הַמְּשַׁכֵּן, שֶׁהוּא בַּחֲנִינֵת 'פַּח־הַמוֹשֵׁף', לְהַמְשִׁיךְ הַאֲלֻקוּת כִּנּוּי.

וְזֶה שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים ז, ו): **"לֹא מִרְבֶּכֶם חֲשַׁק ה' בְּכֶם, כִּי אַתֶּם הַמַּעֲטִים" - וְדָרְשׁוּ רַז"ל (חולִין פט, רש"י דְּבָרִים שם): "לֹא מִרְבֶּכֶם וְכוּ', רַק מִחַמַּת שְׂאֵתָם מִמַּעֲיִטִין עֲצֻמְכֶם וְכוּ', חֲשַׁק ה' בְּכֶם."** כִּי מִחַמַּת שֶׁמִּמַּעֲיִטִין וּמִקְטִינִים עֲצֻמֵּן, עַל־יַד־יָזָה הֵם בְּבַחֲנִינֵת 'עֶפְרַי', שֵׁישׁ לוֹ 'פַּח־הַמוֹשֵׁף', בַּחֲנִינֵת 'מְשַׁכֵּן, שֶׁמוֹשֵׁף הַאֲלֻקוּת, וְעַל־כֵּן "חֲשַׁק ה' בְּכֶם."

וְזֶה בַּחֲנִינֵת (יִשְׁעִיָּה נז, טו): **"אֲשַׁכֵּן אֶת דַּבְּאֵי" - כִּי עַל יָדֵי 'שְׂפָלוֹת', 'שְׂמֵשִׁים עֲצֻמוּ כַּעֲפָר"** (עַיֵן עֲרוּבֵיךְ נד. רֹאשֵׁי־הַשָּׁנָה יז: סוּטָה כֹּא: וְעוֹד), עַל־יַד־יָזָה יֵשׁ לוֹ 'פַּח־הַמוֹשֵׁף', לְהַמְשִׁיךְ הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ אֲצֵלוֹ, שֶׁזֶהוּ בַּחֲנִינֵת הַמְּשַׁכֵּן כִּנּוּי.

וְזֶה בַּחֲנִינֵת הַכְּבוֹד הַנֶּאֱמָר אֲצֵל הַמְּשַׁכֵּן, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שְׁמוֹת כט, מג): **"וַיִּקְדַּשׁ כְּבֹדֵי",** וְכְמוֹ שֶׁכָּתוּב (שָׁם מ, לד־לה): **"וּכְבוֹד ה' מָלֵא אֶת הַמְּשַׁכֵּן."** כִּי כָּל הַכְּבוֹד שֵׁישׁ לְכָל אָדָם שֶׁבְּעוֹלָם, מִקְטָן וְעַד גְּדוֹל - בְּלֵם מְקַבְּלִים רַק מִזֶּה הַצְּדִיק שֶׁהוּא בַּחֲנִינֵת 'עֶפְרַי', בַּחֲנִינֵת 'מְשַׁכֵּן, שֶׁמִּמֶּנּוּ נִמְשָׁךְ הַכָּל.

יד. ח"א עח - ה'דבור' הוא בַּחֲנִינֵת 'מַלְכוּת', וּבַחֲנִינֵת 'שְׂכִינָה', **כִּי שׁוֹכְנֵת אֶתֶּם תְּמִיד בְּלֵי הַפֶּסֶק רַגְעַי, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (וַיִּקְרָא טז, טז): "הַשְּׁכֵן אֶתֶם בְּתוֹךְ טַמְאֹתֶם."**

וְהוּא בַּחֲנִינֵת (תְּהִלִּים קיג, ט): **"אִם הַבְּנִים" - כְּמוֹ שֶׁה'אִם' הוֹלֵכֶת תְּמִיד עִם בְּנֵיהָ וְאֵינָה שׁוֹכְחַת אוֹתָם, כִּן הַדְּבָר' שֶׁהוּא בַּחֲנִינֵת 'שְׂכִינָה', הוֹלֵכֶת עִם הָאָדָם תְּמִיד, אִפְלוּ לְמִקְוֹמוֹת־הַמְּטַנְפִּים, אִפְלוּ אִם נִפְּל לְמָקוֹם שְׁנַפֵּל - כִּי אֵינּוּ מַנִּיחַ אוֹתוֹ לְשַׁכַּח הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ, וְזוֹכֵר וּמְזַכֵּיר אוֹתוֹ לְהִתְחַזֵּק בְּמָקוֹם שֶׁהוּא.**

וְזֶהוּ בַּחֲנִינֵת 'גְּלוּת־הַשְּׂכִינָה' - שֶׁהַדְּבָר' בַּחֲנִינֵת הַשְּׂכִינָה, בְּגָלוּת. שֶׁה'שְׂכִינָה' צוֹנְחַת (שִׁיר־הַשִּׁירִים ב, ה): **"סִמְכוֹנֵי בְּאִישֵׁי־שׁוֹת וְכוּ', כִּי הוֹלֵת אֶהְבֶּה אֲנִי" - הֵינּוּ 'אֶהְבֵּת־יִשְׂרָאֵל', 'שְׂאֵנִי שׁוֹכֵן אֶתֶם אִפְלוּ בְּתוֹךְ טַמְאֹתֶם', וְזֶהוּ 'גְּלוּת־הַשְּׂכִינָה'.**

וְלָכֵן בְּמַדָּה שֶׁפָּגַם יִתְקַן, הֵינּוּ: **וְדוּוּ־דְבָרִים, כְּמוֹ שֶׁאָמַר הַכְּתוּב (הוֹשַׁע יד, ג): "קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים" - שִׁיתְּוֹדָה תְּמִיד בְּכָל לְבוֹ, "נִכַּח פְּנֵי ה'" (אֵיכָה ב, יט), אֲזִי: "וְשׁוּבוּ אֵל ה'" (הוֹשַׁע שָׁם), שִׁישׁוּבוּ כָּל הַדְּבָרִים שֶׁפָּגַם אֵל שְׂרִשׁוֹ.**

[בְּלִקְוֹט־עֲצוֹת, דְּבָרִי יט: גַּם הַדְּבָר' הוּא בַּחֲנִינֵת: **"אִם הַבְּנִים"** (תְּהִלִּים קיג, ט) - הֵינּוּ: כְּמוֹ שֶׁהָאִם הוֹלֵכֶת תְּמִיד עִם בְּנָהּ, אִפְלוּ לְמִקְוֹמוֹת־הַמְּטַנְפִּים, וְאֵינָה שׁוֹכְחַת אוֹתוֹ, כְּמוֹ־כֵן הַדְּבָר' הוֹלֵךְ עִם הָאָדָם תְּמִיד אִפְלוּ בְּמִקְוֹמוֹת־הַמְּטַנְפִּים, וּמְזַכֵּיר אוֹתוֹ תְּמִיד אֶת הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ.

הֵינּוּ: שֶׁאִפְלוּ אִם הָאָדָם מְנַח חֹסֶד־וְשְׁלוֹם בְּשִׁפְל הַמְּדַרְגָּה מְאֹד בְּמָקוֹם שֶׁהוּא חֹסֶד־וְשְׁלוֹם, אֶף־עַל־פִּירְכֵן עַל־יָדֵי הַדְּבָר', יָכוֹל לְהַזְכִּיר אֶת־עֲצֻמוֹ בְּהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ לְעוֹלָם.

דְּהֵינּוּ: שֶׁאִפְלוּ אִם הוּא בְּמָקוֹם שֶׁהוּא - אִם יִתְחַזֵּק גַּם שֶׁם לְדַבֵּר עַל־כָּל־פְּנִים 'דְּבוּרִים קְדוּשִׁים' שֶׁל תּוֹרָה וּתְפִלָּה וְשִׁיחָה בֵּינּוּ לְבִין קוֹנֵו, אוֹ לְשִׁיחַ עִם רַבּוֹ אוֹ חֲבֵרוֹ בִּירְאֵת־שָׂמִים - יָכוֹל לְהַזְכִּיר עֲצֻמוֹ בְּהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ לְעוֹלָם. אִפְלוּ שֶׁם בְּמִקְוֹמוֹת הַרְחוּקִים מְאֹד מִהַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ, שֶׁהֵם בַּחֲנִינֵת 'מְקוֹמוֹת־הַמְּטַנְפִּים' - אִפְלוּ אִם נִפְּל לְמָקוֹם שְׁנַפֵּל רַחֲמָנָא־לְצַלָּן. כִּי הַדְּבָר' אֵינּוּ מַנִּיחַ אוֹתוֹ לְשַׁכַּח אֶת הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ.

וְהֵבֵן הַדְּבָר הַיָּטִב מְגֻדֵל 'פַּח הַדְּבָר'. וְהִיא עֲצָה נִפְלְאָה וְנוֹרָאָה, לְמִי שֶׁחָפֵץ בְּאַמֶּת לְבַל יֵאבֵד עוֹלָמוֹ לְגַמְרֵי חֹסֶד־וְשְׁלוֹם].

טו. ח"א צד - כָּל הָעוֹלָמוֹת לֹא נִבְרְאוּ אֶלֶּא בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל, דְּכַתִּיב (יִשְׁעִיָּה מג, ז): **"לְכַבֹּדֵי בְּרָאתִיו יִצְרָתִיו אֶף עֲשִׂיתִיו",** דְּהֵינּוּ: **'בְּרִיאָה', 'יִצִּירָה', 'עֲשִׂיה', לֹא נִבְרָא אֶלֶּא לְכַבֹּדֵי'.**

וְכַבֹּדֵי הֵינּוּ 'יִשְׂרָאֵל', דְּכַתִּיב (שְׁמוֹת כה, ח): **"וְשִׁכְנֹתֵי בְּתוֹכְכֶם", וְדָרְשׁוּ רַז"ל (מוֹבָא בְּרִאשִׁית־חֲכָמָה, 'שְׁל"ה', מְגִלַּת־עֲמֻקּוֹת; 'אַרְיֵז"ל; וְעוֹד): "בְּתוֹכּוֹ לֹא**

נֹאמֵר אֵלָּא בְּתוֹכְכֶם, מִלְּמַד שֶׁהַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ־הוּא מְשַׁרְה שְׂכִינְתּוֹ בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל.

נִמְצָא: כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל נִקְרָא לְבוּשׁ, וְלְבוּשׁ נִקְרָא 'כְּבוֹד', כִּי "רַבִּי יוֹחָנָן קָרִי לְמֵאנָה מְכַבְּדוֹתָא" (שַׁבָּת ק"ג: בְּבֵאֲרָמָא צא: סְנַהֲדְרִין צד).
נִמְצָא: כָּל הָעוֹלָמוֹת לֹא נִבְרְאוּ אֶלָּא בְּשִׁבְלֵי יִשְׂרָאֵל, כְּדִי לְהַשְׁפִּיעַ לָהֶם רַב טוֹב וְכוּ'. [תַּפְּלָה **ג**]

טז. ח"א רפב - ודע: שֵׁישׁ בְּכָל דוֹר וְדוֹר 'רוּעָה, וְהוּא בְּחִינַת 'מִשְׁה', שֶׁהוּא 'רַעֲיָא' מִהִימְנָא, וְזֶה ה'רוּעָה' הוּא עוֹשֶׂה 'מִשְׁפָּן'. וְדַע: שְׁתִּינוּקוֹת־שְׁלֵבֵי־בֵית־רַבָּן מְקַבְּלִים "הֶבֶל פִּיהֶם שְׂאִין בּוֹ חֵטָא" (שַׁבָּת ק"ט: - מִזֶּה ה'מִשְׁפָּן).

ודע: שֶׁכָּל הַצְּדִיקִים שְׂבִדוֹר, כָּל אֶחָד וְאֶחָד הוּא בְּחִינַת 'רוּעָה, כִּי בְּכָל אֶחָד וְאֶחָד יֵשׁ בּוֹ בְּחִינַת 'מִשְׁה'. וְכָל אֶחָד וְאֶחָד לְפִי בְּחִינַתּוֹ, הוּא עוֹשֶׂה בְּחִינַת 'מִשְׁפָּן' - שֶׁמִּשָּׁם מְקַבְּלִין הַתִּינוּקוֹת 'הֶבֶל פִּיהֶם' בְּנ"ל.

וְכָל אֶחָד לְפִי בְּחִינַתּוֹ, לְפִי בְּחִינַת 'מִשְׁפָּן' שֶׁהוּא עוֹשֶׂה, כְּמוֹכֵן יֵשׁ לוֹ 'תִּינוּקוֹת' שֶׁמְקַבְּלִין מִשָּׁם. **נִמְצָא:** שֵׁישׁ לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מ'צְדִיקֵי־הַדוֹר', סוֹף 'תִּינוּקוֹת' שֶׁמְקַבְּלִין 'הֶבֶל־פִּיהֶם' מִמֶּנּוּ, כָּל אֶחָד לְפִי בְּחִינַתּוֹ.

וְזֶה בְּחִינַת מַה שֶּׁאָמְרוּ רַז"ל (שַׁבָּת לג:): "שְׁתִּינוּקוֹת נִתְפָּסִין עַל עוֹזְוֵי־הַדוֹר, שֶׁנֹּאמַר (שִׁיר־הַשִּׁירִים א, ח): 'וְרַעֲיָ אֶת גְּדִיתֶיךָ עַל מִשְׁפְּנוֹת הָרָעִים' - שֶׁמִּתְמַשְׁפְּנִין עַל הָרוּעִים". וְזֶהוּ: "עַל מִשְׁפְּנוֹת הָרוּעִים" - שֶׁהֵם מְקַבְּלִין 'הֶבֶל פִּיהֶם', מִבְּחִינַת 'מִשְׁפְּנוֹת' שֶׁל הָרוּעִים, דְּהֵינּוּ ה'צְדִיקִים־שְׂבִדוֹר', שֶׁכָּל אֶחָד עוֹשֶׂה 'מִשְׁפָּן', בְּנ"ל.

אֵךְ לִידַע כָּל זֹאת, דְּהֵינּוּ: לְדַעַת כָּל צְדִיק וְצְדִיק, אִיזָה הֵם הַתִּינוּקוֹת הַשְּׂיִכִּים לוֹ, וְכִמְהָ הֵם מְקַבְּלִין מִמֶּנּוּ, וְלִידַע כָּל הַבְּחִינּוֹת שֵׁישׁ בָּזֶה, וְהַדוֹר שֶׁיָּבֹא מֵהֶם עַד הַסּוֹף!

דַּע: מִי שִׁיוּכַל לַעֲשׂוֹת נְגוּנִים, דְּהֵינּוּ: לְלַקֵּט הַנִּקְדוּת־טוֹבוֹת שֶׁנִּמְצָא בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, אֶפְלוּ ב'פּוֹשְׁעֵי־יִשְׂרָאֵל' - הוּא רוֹאֵה וְיוֹדַע אֶצְלוֹ אִיזָה צְדִיק הֵם מְקַבְּלִין הֶבֶל־פִּיהֶם. [עַיֵן 'תִּינוּקוֹת־רַז"ל' לְגַנְטִיקְס; 'מִי־מוֹהֲרַנְת' ח"א כו].

יז. ח"ב א, יד - כָּל הַמְּקוֹמוֹת, הֵם אֶצְלוֹ יִתְבָּרַךְ, כִּי "הוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאִין הָעוֹלָם מְקוֹמוֹ" (בְּרֵאשִׁית־רַבָּה סח, ט).

כִּי אֶת־עַלְפֵי שְׂאֵנו מוֹצֵאִים מְקוֹמוֹת שֶׁהִיא בָּהֶם 'הַשְּׂרָאָת הַשְּׂכִינָה', פְּגוֹן ב'בֵּית־הַמְּקַדָּשׁ' - אִין הַכּוֹנֵה חֲסִי־שְׁלוֹם: שְׁנַתְצַמְצֵם שָׁם אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ חֲסִי־שְׁלוֹם, כְּמוֹ שֶׁאָמַר שְׁלֵמָה (מְלָכִים־א ח, כז; דְּבַר־הַיָּמִים־ב, ו, יח): "הִנֵּה הַשָּׁמַיִם וְשָׁמַי הַשָּׁמַיִם לֹא יִכְלָפוֹךָ, אֵךְ כִּי הַבַּיִת הַזֶּה" וְכוּ'.

רַק מִחֲמַת שֶׁהִיא שָׁם 'דְּבָרִים נְאִים', כִּי "בְּבֵית־הַמְּקַדָּשׁ הִיא, צִיּוּרָא דְּעִבְדָּא־דְּבְרָא־אֲשֵׁית וְצִיּוּרָא דְּנִי־עֵדוֹן" (תַּקוּנֵי־זֹהַר יג) - עַל־פְּנֵי הַמְּשִׁיךְ לְשֵׁם קְדֻשָׁתוֹ יִתְבָּרַךְ. אֲבָל הוּא יִתְבָּרַךְ - "אִין הָעוֹלָם מְקוֹמוֹ, רַק הוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם."

וְזֶה בְּחִינַת (תְּהִלִּים צג, ה): "לְבֵיתְךָ נְאֻוָה קְדֻשָּׁה" - הֵינּוּ: שֶׁהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ הַמְּשִׁיךְ רַק קְדֻשָׁתוֹ לְבֵית־הַמְּקַדָּשׁ, מִחֲמַת שֶׁהֵיוּ שָׁם 'דְּבָרִים נְאִים'. אֲבָל הוּא יִתְבָּרַךְ בְּעַצְמוֹ - "אִין הָעוֹלָם מְקוֹמוֹ, רַק הוּא מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם."

יח. סֵפֶר־הַמִּדּוֹת, צְדִיק ח"ב ד - אֵל תִּתְמָה עַל הַחֶפֶץ, שֶׁהָאָדָם הוּא בְּרִיָה קְטָנָה, וְבוֹ תְלוּי כָּל הָעוֹלָמוֹת, כִּי כֵן בְּכָל־מְקוֹם שֶׁהַשְּׂכִינָה שְׂרוּיָה, "מוֹעֵט מַחֲזִיק אֶת הַמְּרַבָּה" (וִיקְרָא־רַבָּה י, ט).

יט. שִׁיחוֹת־הַר"ן מ - ב'בֵּית־הַמְּקַדָּשׁ הִיא בְּחִינַת (פְּסָחִים ג, בְּבֵאֲרָמָא י): "עֲלִיוֹנִים לְמִטָּה וְתַחְתּוֹנִים לְמַעְלָה", כִּי הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ הַשְּׂרָה שְׂכִינָתוֹ בְּמִשְׁפָּן וּבְבֵית־הַמְּקַדָּשׁ, בְּחִינַת: "עֲלִיוֹנִים לְמִטָּה". וְכֵן לְהַפְּךָ: כָּל 'צִיּוּרָא־דְּמִשְׁפָּנָא' הִיא רְשׁוּם לְמַעְלָה, בְּחִינַת: "תַּחְתּוֹנִים לְמַעְלָה".

כִּי עַל־פֵּי 'חֻקִּירָה' - הוּא דְּבַר רְחוּק מְאֹד: שֶׁהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ שֶׁהוּא מְרוֹמָם וּמְנַשָּׂא לְמַעְלָה מִכָּל הַרוּחָנִיּוֹת, יִהְיֶה מְצַמְצֵם שְׂכִינָתוֹ ב'כְּלֵי הַמִּשְׁפָּן' - "הֵן הַשָּׁמַיִם וְשָׁמַי הַשָּׁמַיִם לֹא יִכְלָפוֹךָ" וְכוּ' (מְלָכִים־א ח, כז; דְּבַר־הַיָּמִים־ב, ו, יח). וְאֶת־עַלְפֵי־כֵן הָרָאֵה הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ, שֶׁהוּא דוֹקָא לְהַפְּךָ מַדְעָתָם! כִּי בְּאֵמַת הַשְּׂרָה שְׂכִינָתוֹ בְּמִשְׁפָּן.

וְכֵן לְהַפְּךָ - הוּא דְּבַר רְחוּק: שֶׁהָאָדָם שֶׁהוּא בְּרִיָה שְׂפֵלָה יִהְיֶה לוֹ כַח לַעֲשׂוֹת רָשָׁם לְמַעְלָה, אוּ בְהִמָּה שְׂפֵלָה יִהְיֶה מְקַרִּיבִין אוֹתָהּ לְקַרְבָּן, שֶׁתַּעֲלֶה לְרִיחַ

ניחוח לנחת-רוח לפניו יתברך שאמר ונעשה רצונו, ואיך שיך רצון אצלו יתברך!?

אבל באמת הראה השם-יתברך להפך מדעתם, פי באמת השרה שכינתו למטה במשכן ובבית-המקדש, והבהמה עלתה לריח-ניחוח וכו'. וזה בחינת: "עליונים למטה ותחתונים למעלה".

וזה בחינת הגאולה - כי זהו עקר הגאולה, שיהיה בחינת: "עליונים למטה, ותחתונים למעלה" שהיה בבית-המקדש. [תפלה ג]

כ. תי-מוהר"ן רמ - שמעתי: שפעם-אחת היה איש אחד מאנשי-שלומנו קובל לפניו מאד על חסרון פרנסתו. אמר לו רבנו ז"ל: איני יודע איך יש לכם לב כזה לבלבל אותי בהבלי עולם-הזה?

הלא אני דומה: כמי שהולך יומם ולילה במדבר, וחותר ומבקש לעשות ממדבר ישוב, פי בכל אחד מכם בלב, מדבר שממה מאין יושב, ואין שם מדור לשכינה, ואני חותר ומבקש בכל-עת, לעשות איזה תקון ומקום בלבבכם, להיות שם מדור לשכינה!

הלא כמה יגיעות צריכין לעשות מאילן סרק עב שקורין "דעמב", לעשות ממנו פלים יפים וראויים לתשמיש אדם, כמה יגיעות צריכין לזה, עד שמסתתין אותו ומנסרין אותו ומתקנין אותו במעצד ובשאר פלים הצריכין לזה. כמו-כן ממש יגיעות כאלו, צריך אני ליגע את-עצמי, עם כל אחד מכם, לעשות עמו איזה תקון. ואתם מבלבלין אותי בהבלים כאלה!?

כא. לקוטי-הלכות, ראש-חדש ו, נ - כל אחד מישראל צריך שיהיה מרפבה לשכינה, כמו שאמרו רז"ל (בראשית רבה מז, ו): "הצדיקים הם מרפבתו של השם-יתברך", והעקר על-ידי קדשת המחשבה, שהוא עקר האדם.

כב. לקוטי-הלכות, גזלה ה, נט - כל אדם צריך לעשות עצמו מרפבה לשכינה, כמו שנתתקן מהאר"י ז"ל לומר: "הנני מכון לעשות כל גופי מרפבה לשכינה" וכו'.

כג. עלים-לתרופה, ראש חדש תמוז תקצ"ט - ועתה עזרנו השם-יתברך לדבר מזה, בענין ה'מרפבה-דקדשה', שצריך כל אדם

להיות מרפבה לשכינה, כמו שאומרים בהתפלה הנדפס ב'שערי-ציון', בשער 'תקון-הנפש'. וכנגדה יש מרפבות דסטרא-אחרא. והכל תלוי במחשבה.

ככל אשר אני מראה אותך את תבנית המשכן (שמות כה, ט) - עניני 'מלאכת המשכן'

כד. ח"א יא, ג'ד - כששומר הברית - זוכה לאור המאיר לו לתשובה. ואור' הזה הוא בחינת "ט"ל אורות" (ישעיה כו, יט) וכו'.

אבל כשאנו שומר הברית - הוא מקלקל ה"ט"ל אורות, וממשיך על עצמו 'על הפרנסה', הינו 'ט"ל מלאכות', כמובא בזהר (פנחס רמד): "מאן דזרק פרוזין דנהמא, עניות רדף אבתרה, כל-שפן מאן דזרק פרוזין דמחא".

ועל-שם-זה נקרא 'ברית': "בועז - בו עז, בו תקפא" (זהר תצא רפ; תקוני-זהר עה). - וזה: "בו עז" - 'בו' כלול שני הבחינות, הינו: א) "ל"ט אורות" - למי ששומר הברית. ב) ו'ל"ט מלאכות' - למי שפוגם בו - פי 'ע"ז' עם הפולל, שתי פעמים 'ט"ל'.

וזה (שמות-רבה נא, ג; תנחומא פקודי ב - על שמות לח, כא): "משכן משכן שני פעמים" - שני פעמים "ל"ט. כי "ל"ט מלאכות גמרינן ממשכן" (שבת מטז).

ומי ששומר את בריתו - אף-על-פי שעושה ה'ל"ט מלאכות' - הם בבחינת 'מלאכת המשכן', הינו: "משכן בבנינה" (שמות-רבה לא, י), בחינת "ל"ט אורות".

אך מי שפוגם בברית - ה'מלאכות' שלו, הם בבחינת: "משכן בחרבנה" (שם), בבחינת: "ל"ט מלקות" (תקוני-זהר יב, פה), בחינת (דברים כה, ג): "ארבעים יכנו ולא יוסיף" - הינו בחינת 'פגם-הברית', שהוא בחינת 'תוספות' - הינו בחינת 'תוספות קדשה', שמירת-הברית, כמאמר חז"ל (ויקרא-רבה כד, ו): "כל מקום שאתה מוצא גדר ערוה, אתה מוצא קדשה".

כה. ח"ב ד, ג - 'צרכי-הגוף' הם רבים מאד, ואפלו ההכרחיות הם רבים וגדולים מאד: אכילה ושתייה ומלבושים ודירות, שיכולין לבלות ימיו ושניו אפלו על ההכרחיות לבה, והם מונעין את האדם מאד מעבודת-הבורא.

ואף-על-פי שגם הם בעצמן הם גם-כן עבודת הבורא-יתברך, כי הם בחינת 'אתערוותא-דלתתא', פי "בעבדא דלתתא אתער לעלא" (זהר לך-לך עז: פח. צו לא: ועוד).

פי על-ידי כל עסקים ומלאכות שעושים בני-אדם - נתעורר אותו הציור של אותו המלאכה למעלה ב'מעשה-בראשית', ומביא חיות והארה לאותו הציור של אותו המלאכה של 'מעשה-בראשית' שלמעלה, שהוא מכון כנגד אותו העסק והמלאכה שהאדם עושה למטה בעולם-הזה.

פי על-ידי העסקים והמלאכות שעושים - נעשה על-ידי-זה בחינת 'משפן'. פי כל המלאכות, כלולים ב'ל"ט מלאכות' שהם 'אבות מלאכות', "אבות מפלל דאיפא תולדות" (בבא-קמא ב.).

פי כל מיני מלאכות ועסקים שעושים, כלם כלולים ב'ל"ט מלאכות' שהם ה'אבות'. וה'שאר', הם 'תולדות'. ו'ל"ט מלאכות', הם כנגד 'מלאכת-המשפן', כמו שאמרו רז"ל (שבת מט:): "אבות מלאכות ארבעים חסר אחת - כנגד מי, כנגד 'מלאכת-המשפן'. ו'ציורא דמשפנא, פציורא דעבדא-דבראשית" (תקוני-זהר יג). וה'אדם', עושה ה'מלאכה'. ו'ציורא דגופא, פציורא דמשפנא" (תקוני-זהר שם).

נמצא: שעל-ידי ה'אדם' שעושה המלאכה והעסק - נעשה בחינת 'משפן' - כשעושה המלאכה והעסק כראוי כמו שצריך לעשות. ועל-ידי-זה נותן חיות והארה ל'מעשה-בראשית', והוא קיום העולם. נמצא: שגם זה הוא 'עבודת הבורא'.

ואף-על-פי-כן, אם היה שופע עלינו חסדו - לא היינו צריכים לכל-זה וכו', ולא היינו צריכים לעשות כלל שום עסק ומלאכה, ואפלו ההכרחיות היו "נעשים על-ידי אחרים" וכו' (ברכות לה:).

אך כשהחסד נתעכב חסד-ושלום, ואין משפיע עלינו חסדו - אזי צריכין לעשות בשביל 'אתערוותא-דלתתא' וכו'.

כו. לקוטי-הלכות, הפקר ונכסי-הגר ד, ג - עקר כל עשיות והעבדות שצריכין לעשות בשביל 'פרנסה' - כלם הם בבחינת 'צמצומים'. פי כל המלאכות והמשא-ומתן, כלולים ב'ל"ט

מלאכות, שהם בחינת 'ל"ט מלאכות המשפן' (לקוטי-מוהר"ן ח"א יא; ח"ב ד), וכל 'מלאכת-המשפן' היו, בשביל להמשיך 'רוחניות-אלקות' לתוך 'צמצומים', שזה כל 'מעשי-המשפן', כדי להמשיך שכינת אלקותו למטה, כמו שכתוב (שמות כט, מה): "ושכנתי בתוך בני ישראל".

ועל-כן מי שאינו עוסק בתורה כראוי - הוא מכרח שיעשה איזה 'עסק משא-ומתן' או 'מלאכה' בשביל 'פרנסה' וכו' - שהם בחינת 'צמצומים', כדי שימשיך 'רוחניות-אלקות' לתוך ה'צמצומים', שעל-ידי-זה עקר המשכת ה'פרנסה'.

פי "כל המלאכות והעסקים, הם בחינת 'מלאכת-המשפן', שהם בחינת 'מלאכת מעשה-בראשית'" (לקוטי-מוהר"ן ח"ב ד). וכל 'מלאכת מעשי-בראשית', היו בחינת 'צמצומים', שעל-ידי-זה המשיך 'רוחניות-אלקותו' לתוך ה'צמצומים', שבשביל זה היה כל הבריאה.

אבל מי שעוסק בתורה ועובד את השם-יתברך - אין צריך לעשות שום עבדא ועסק בשביל פרנסה, פי "מלאכתו נעשית על-ידי אחרים" (ברכות לה:), פי עקר בחינת המשכת 'רוחניות-אלקות' לתוך ה'צמצומים', הוא על-ידי ה'תורה', ועקר על-ידי 'צדיקי-אמת' שזוכין לחדש 'חדושי-דאורייתא' אמתיים וכו'.

וגם מי שאינו זוכה לזה לחדש בעצמו, אף-על-פי-כן, גם על-ידי שעוסק בדברי 'חדושי-תורתם' הקדושה' - הוא גם-כן ממשיך 'רוחניות-אלקות' לתוך 'צמצומים', על-ידי שלומד בפיו ומכניס לתוך דבורים, התגלות תורתם הנפלאה, שהיא פלה 'התגלות-אלקות'.

אבל כשאינו עוסק בתורה - הוא מכרח לעשות איזה עסק בשביל פרנסה. ואם זוכה לעשותו בקדשה, ונושא-זנותן באמונה, ומרבה בצדקה ל'תלמידי-חכמים אמתיים' - אזי כל עסקיו בבחינת 'מלאכת-המשפן', שהוא בחינת 'צמצומים', בחינת המשכת 'רוחניות-אלקות' לתוך ה'צמצומים', שעל-ידי-זה עקר המשכת הפרנסה, כנ"ל.

כו. לקוטי-הלכות שבת ג, ד - מחמת שב'שבת' זוכין ל'הארת-הרצון', ומשם נמשך כל

הברכה והפרנסה לכל ששת ימי המעשה, על-כך אסור בשבת לעשות שום מלאכה בעולם, כי אז הוא בחינת 'בטול', כי אז הוא רק בחינת 'רצון' וכו', ואז מקבלין כל הפרנסה רק על-ידי בחינת 'הארת' הרצון, שהוא בחינת 'בטול', שאין שם שום עבדא ושום עשיה בעולם כלל.

ומשם דיקא, מבחינת 'הארת-הרצון', שהוא בחינת 'שבת', בחינת 'בטול כל המלאכות' - מקבלין כל הפרנסה - כי עקר ה'פרנסה' הוא רק מבחינת 'הארת-הרצון' כנ"ל, וכל 'ששת ימי המעשה' אין להם שום חיות ושפע וברכה כי אם על-ידי מה שמקבלין השפע ב'שבת', מבחינת 'הארת-הרצון', שמשם עקר הברכה והפרנסה.

נמצא: שכל ה'ל"ט מלאכות, וכל העבודות והעשיות שעושין בששת ימי המעשה - אין להם שום חיות, ואי-אפשר להמשיך הפרנסה על-ידם - כי-אם על-ידי שמקבלין מ'שבת', מבחינת 'הארת-הרצון', שהוא בחינת 'בטול כל המלאכות', שמשם עקר הפרנסה, כנ"ל.

וזה צריך כל אדם לדעת ולהאמין באמונה-שלמה: "כי לא בכח יגבר איש" (שמואל-א ב, ט), שאין המשכת הפרנסה על-ידי העבודות והעשיות גשמיות חסוֹשֵׁלוֹם, על-ידי המשא-ומתן וה'ל"ט מלאכות חסוֹשֵׁלוֹם, רק עקר הפרנסה הוא על-ידי "ברפת ה'" (משלי י, כב), שנמשך מ'שבת' דיקא - מבחינת 'הארת-הרצון', כנ"ל.

וכשיודעין זאת באמת וב'אמונה-שלמה': על-ידי-זה - ממשיכין ה'קדשה של שבת', ל'ששת ימי החל'. ומקדשין 'ששת ימי המעשה' בבחינת 'קדשת שבת'. ומבררין ומזככין כל ה'ל"ט מלאכות, מ'זהמת-הנחש', מבחינת "ל"ט קללות" (תקוני-זהר פה).

כי זוכין על-ידי-זה: שיהיו כל ה'ל"ט מלאכות, בבחינת 'מלאכת-המשכן', ששם היו כל ה'ל"ט מלאכות" (שבת מט:).

וכשעושין ה'ל"ט מלאכות' בבחינת 'מלאכת-המשכן' - אזי כל ה'ל"ט מלאכות' הם בבחינת "ט"ל אורות" (ישעיה כו, יט), כמובא בדברי רבנו ז"ל (ח"א יא).

"ט"ל אורות" - זה בחינת 'הארת-הרצון', בחינת "טללי רצון" (תפלת שמונה-עשרה, בפרת-השנים לקיץ), כי זוכין לקבל 'הארת-הרצון' מ'שבת', ל'ששת ימי המעשה'. ועל-ידי-זה כל ה'ל"ט מלאכות' הם בבחינת 'רצון', שמשם עקר ה'פרנסה', כנ"ל, בבחינת "ט"ל אורות", שהם בחינת 'רצון'. (עין עוד בפנים התחזקות גדול בענין זה).

"ונשים לו שם מ'טה ושלחן וכ'סא ומנ'ורה"

(מלכים-ב ד, י) - ראשי-תבות 'משכן'
(למודי-אצילות' להאר"ז-ל - מובא ב'לקוטי-הלכות' שבת ד; ועוד הרבה ספרים)
"ונשים לו שם' בתקונא דא דאגן מתקנין וכו' - מ'טה ושלחן וכסא ומנורה' - ארבע אלין, בלהו בשכינתא אינון" (זהר תרומה ח"ב קלג).

כח. ספורי מעשיות, מעשה יא מן-מלך וכן-שפחה שנתחלפה בסוך (מ'טה ושלחן וכ'סא ומנ'ורה, תקוני השכינה) - היות שיש כאן 'כסא' מהמלך שהיה, וה'כסא' גבוה מאד, ואצל ה'כסא' עומדים כל מיני חיות ועופות של עץ (הינו שהם חתוכים ומתקנים מן עץ), ולפני ה'כסא' עומד 'מטה', ואצל ה'מטה' עומד 'שלחן', ועל ה'שלחן' עומד 'מנורה' וכו'.

[מדברי רבנו ז"ל אחר שספר המעשה]: וזה בחינת "מטה ושלחן וכסא ומנורה' הם תקונהא דשכינתא" (זהר בשלח מד. זהר תרומה קלג). (עין לקוטי-הלכות, שבת ד; גלוח ג, ז).

"וצפית אתו זהב" (שמות כה, יא-כד)

כט. ח"א רח - מעט המחלקת שיש על צדיקים, היא טובה להם, כי ה'מחלקת' היא כמו 'מכסה' להם, שלא יתגלו ויתפרסמו ביותר מפדי הצדק.

וזה פרוש (תהלים לו, לב): "צופה רשע לצדיק" - 'צופה' לשון 'מכסה', כמו שכתוב (שמות כה, יא-כד): "וצפית אתו זהב".

"ועשית שנים פרבים זהב" (שמות כה, יח)

ל. ח"א ג - על-ידי ששומע ה'נגינה' מ'מנגן כשר', מתקן ב'נין המלכות' שלו.

ובזה יתישב הסמיכות של המ'שנה (אבות פ"א מ"ו): "עשה לך רב, וקנה לך חבר".

"עשה לך רב" - הינו שיתקן בחינת מלכות (ב'באורי'ה'לקוטים': שגם ענין 'הרב והרבי' בעצמו הוא סוד המלכות, שאין להתעטר בו רק הראוי לזה).

וזה: על-ידי: **"קנה לך חבר"** - הינו: על-ידי קנה' שה'קול' יוצא ממנו, **שמחבר ה"שני פרובים" להיות פנים בפנים "כמעד איש ולויות" (מלכים-א ז, לו), "בזמן שישראל עושין רצונו של מקום" (יזמא נד. בבא'בתרא צט.)**

וה"שתי צפרים היות טהורות" (ויקרא יד, ד), שמשם ה'נבואה' נמשכת - הם 'בנין המלכות' דקדשה'. ועל-כן **"העמדת מלך היה על-פי נבואה"** (ספרי שופטים יד, רמב"ם מלכים פ"א ה"ג), ככל **'מלכות בית דוד' שהיה על-פי 'נבואה'. וה'נבואה' נמשכת מן ה'פרובים', שהם בחינת 'שתי צפרים' הנ"ל, שהם 'בנין מלכות' דקדשה.**

לא. ח"א לז, ד-ו - יש שני בחינות 'צדקה' - בחוץ-לארץ ובארץ-ישראל. וצדקת ארץ-ישראל, היא גדולה ולמעלה מצדקת חוץ-לארץ.

וכן יש שני בחינות 'תורה' - פי (שבת קיט:): **"אין דומה ה'תורה' היוצאת מ'הבל שיש בו חטא', לה'תורה היוצאת מהבל שאין בו חטא",** פי אין הדין נמתק, ו"אין העולם מתקים - אלא על הבל פה של תינוקות" (שם).

כמו שפתוב בזהר (הקדמה א: על שיר'השירים ב, יב): **"הנצנים נראו בארץ" - אלון אבות העולם. עת הזמיר הגיע' - בד אתא עדן לקצצא חביבא מן עלמא. וקול התור נשמע' - דא קלא דינוקא דרביא דלעי באורי'תא. כמו שפתוב (שם א, יא): 'תורי זהב, וכתוב (שמות כה, יח): 'ועשית שנים פרבים זהב' - על-ידי 'קלא דינוקא דרביא, נתגלו האבות בעולם להגן'.**

נמצא: כשאתה רוצה שיתגלו על-ידיך האבות בעולם, כדי ללחות הדין, והחשך, שכחה, וסכלות, מן העולם - צריך שיהיה לך **"הבל שאין בו חטא".** ועל-ידי 'צדקה דארץ-ישראל' - תכלל עצמך באורא דארץ-ישראל, שהוא בחינות ה'הבל הקדוש שאין בו חטא'.

וזהו (סנהדרין צו): **"הזהרו ב'ורידין' פרבי יהודה" - פי "הדם הוא הנפש" (דברים יב, כג) שבא בגלגול,**

וצריך השוחט לכון להעלות הנפש שבדם וכו', ואזי השכינה מזדווגת, מנפשות העולות בה בבחינת מיין-נוקבין. ועל-ידי ה'זיווג', היא מקבלת פרנסה לישראל.

וזה פרוש (שבת קד): **"מנצפ"ך צופים אמרו" - 'מנצפ"ך' הוא בחינת 'ורידין', בחינת 'דין' דין. ו'צופים', אלו 'נביאים' שיניקתם מבחינת 'פרבים', בחינת 'תינוקות', בחינת "הבל שאין בו חטא", בחינת 'אורא דארץ-ישראל', ששם מקבלין רוח'הקדש' וכו'.**

ואלו ה'צופים', הם נהירין ב'ורידין', 'דין' דין, ב'מנצפ"ך', ומעלין הנפש בבחינת 'מיין-נוקבין', וממשיכין שפע וכו' (עין בפנים).

לב. ח"ב א, ו - על-ידי 'בנין ירושלים', דהינו 'תקון שלמות היראה שבלב' - נברא 'מלאך' שמשפיע 'נבואה' ל'כלי-הנבואה'.

פי ה'נבואה' באה מבחינת 'פרובים', בבחינת (במדבר ז, פט): **"וישמע את הקול מבין שני הפרבים"; ו'פרובים' הם 'אנפי זוטרי' (זהר בראשית יח:), והם נשפעים מן ה'מלאך', בבחינת (בראשית מח, טז): **"המלאך הגאל אתי מכל רע יברך את הנערים" - שהם 'אנפי זוטרי', בחינת 'פרובים'.****

וזה ה'מלאך', שרשו מ'יראה' - פי 'מלאך' ראשי-תבות (תהלים לה, י): **"פי' אין מ'חסור ל'יראיו".** ואזי נמשכת 'נבואה', ואפלו קטנים יכולין להתנבאות, בבחינת (יואל ג, א): **"ונבאו בניכם ובנותיכם".**

"והיו הפרבים פרשי כנפים למעלה, סכנים בנפיהם על הנפרת" (שמות כה, ב)

לג. ח"א רנה - עקר ה'שכל' - על-ידי ה'ראה'. פי עקר ה'שכל', הוא על-ידי ה'לחלוחית' העולים אל ה'מח', שהם בחינת ה'שמן'. וה'מח' היא ה'פתילה'. וה'נשמה שבמח' הוא ה'אור'.

נמצא: שעקר 'קיום ה'שכל', הוא על-ידי ה'לחלוחית שבגוף', וה'לחלוחית' הוא על-ידי ה'ראה', כמובא (תקוני-זהר כז:): **"אלמלא כנפיי-ראה דמנשבי על לבא, הוי לבא אוקיד כל גופא".**

וְזֶה בְּחִינַת (שְׁמוֹת כה, כ): **"וְהָיוּ הַפְּרוּבִים פּוֹרְשֵׁי כַנְפֵיהֶם עַל הַפְּמֶרֶת" - "בַּפְּרִיָּא דְלִבָּא"** (זהר פנחס רלד). נִמְצָא: שְׁעַלְיַדֵי הָרְאָה, נִתְקַיֵּם הַלְחָלוּחִית, **שְׁלֵא יִתְיַבֵּשׁ עַל־יַדֵי הַלֵּב, וְעַל־יַדֵי זֶה קִיּוּם הַשִּׁכְלִי שֶׁהוּא בְּחִינַת נֵר דוֹלֵק, עַל־יַדֵי הַלְחָלוּחִית, כַּנ"ל. [תְּפִלָּה ז]**

[בְּלִקוּטֵי־מוֹהַר"ן ח"א עה: **'כַּנְפֵי־רְאָה'** הוּא בְּחִינַת הַתּוֹרָה. הֵינּוּ: כִּי יֵשׁ בְּאֶדָם שְׁנֵי מִינֵי תַבְעֵרוֹת, מְדוּרַת אֵשׁ, לְטוֹב וְלַחֲפָף, וְשְׁנֵיהֶם אֵינָם טוֹבִים. כִּי לְפַעְמִים לֵב הָאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי בּוֹעֵר מְאֹד מְאֹד לְהַשִּׁיב־יְתֵבָרֵךְ כִּי קוֹד אֵשׁ, אֲבָל הוּא יוֹתֵר מְדִי, עַד שֶׁהִיָּה אֶפְשָׁר לְהִיּוֹת אוֹקִיד כָּל גּוֹפָא, וְאִי אֶפְשָׁר לְקַרֵּר וּלְצַמְצַם הַהֶתְלַהֲבוּת הַזֹּאת שִׁיְהִיָּה בְּמִדָּה, כִּי־אֵם עַל־יַדֵי הַתּוֹרָה, כִּי כְּשִׁיעֶסֶק בַּתּוֹרָה, תִּגָּן הַתּוֹרָה עָלָיו וְתִצְלֵל אוֹתוֹ, שִׁיִּזְכֶּה לְצַמְצַם הַהֶתְלַהֲבוּת שִׁיְהִיָּה כְּרָאוּי.

וְכֵן יֵשׁ חֲסִדוֹשְׁלוֹם, לְהַפְּדוּ: כִּי לְפַעְמִים בּוֹעֵר הָאֶדָם אֶל תְּאוֹזוֹת עוֹלָם־הַזֶּה כְּלִכְפָּה, עַד שֶׁגַּם־כֵּן הָיָה אוֹקִיד כָּל גּוֹפָא חֲסִדוֹשְׁלוֹם. אֲבָל כְּשִׁלְמוֹד תּוֹרָה, הִיא מְגַנֵּת עָלָיו וּמְצַלֶּת אוֹתוֹ גַּם מֵהֶתְלַהֲבוּת הָאֵשׁ הַרְעֵה הַזֶּה שֶׁל הַתְּאוֹזוֹת, שֶׁהִיָּה רוֹצֵה לְשַׂרְפוֹ לְגַמְרֵי חֲסִדוֹשְׁלוֹם.

נִמְצָא: שְׁבָלֵא הַתּוֹרָה, לֹא הָיָה הָאֶדָם מְתַקֵּם כְּלָל, כִּי הָיָה נִשְׂרָף וּמִתְבַּטֵּל מִרְבוּי הַתַּבְעֵרוֹת שֶׁיֵּשׁ בְּכחוֹ, לְיִמִּין יוֹתֵר מְדִי, אוֹ לְשִׁמָּאל.

וְזֶהוּ: **"אֲלֵמְלֵא כַּנְפֵי־רְאָה"** - שֶׁהִיא הַתּוֹרָה, **"דְּנִשְׁבִי עַל לִבָּא"** - **"הָיוּ לִבָּא אוֹקִיד כָּל גּוֹפָא"** - עַל־יַדֵי שְׁנֵי מִינֵי תַבְעֵרוֹת הַנִּזְכָּר. וְרַק הַתּוֹרָה מְצַלֶּת מְזַחַל. (עֵינֵי גַם בַּתּוֹרָה ח"א צב: ח"ב ה, יב: ח"ב ט).

לד. סְפוּרֵי־מַעֲשִׂיּוֹת, מַעֲשֵׂה יג מְשַׁבְּעָה בַּעֲטָלְעוֹס (יוֹם הַרְבִּיעִי, הַבְּעֵטְלְעוֹר שֶׁהִיָּה צְנָאוֹר עֵקָם) -

אַתֶּם סוֹבְרִים: שִׁישׁ לִי צְנָאוֹר עֵקָם? - אֵינִי צְנָאוֹרִי עֵקָם כְּלָל! - אֲדַרְבָּא! יֵשׁ לִי צְנָאוֹר שְׁוֵה מְאֹד! צְנָאוֹר יָפָה מְאֹד! רַק שִׁישׁ הַבְּלִיעוֹלָם. וְאֵנִי אֵינִי רוֹצֵה לְהוֹצִיא שׁוּם הֶבֶל וְרוּחַ בְּהַבְלִיעוֹלָם. (וּמַחֲמַת זֶה נִדְמָה שְׁצְנָאוֹר עֵקָם, כִּי הוּא מַעֲקָם צְנָאוֹרוֹ מֵהַבְלִיעוֹלָם).

וְכָל מִינֵי הַקּוֹלוֹת שְׁבַעֲוֹלָם, אֵנִי יוֹכֵל לְהוֹצִיאָם בְּקוֹלִי וְכוּ'. וְיֵשׁ לִי הַסְּכָמָה עַל זֶה מֵאוֹתָהּ הַמְּדִינָה.

כִּי יֵשׁ מְדִינָה שְׁבַקִּיָּאִים מְאֹד בְּחֻמְתָּהּ הַנְּגִינָה וְכוּ'. פַּעַם־אַחַת יָשְׁבוּ הַחֲכָמִים שֶׁל אוֹתוֹ הַמְּדִינָה. וְהָיָה כָּל אֶחָד מִתְּפָאָר בְּנְגִינָה שְׁלוֹ וְכוּ' וְכוּ'.

וְאֵנִי עֲנִיתִי וְאָמַרְתִּי לָהֶם: "קוֹלִי, טוֹב יוֹתֵר מִקּוֹלוֹת שְׁלָכֶם! - וְהָא רְאִיָּה: כִּי אִם אַתֶּם חֲכָמִים כְּלִכְפָּה בְּקוֹל־נְגִינָה, אִם־כֵּן הוֹשִׁיעוּ אֶת אוֹתָן שְׁתֵּי מְדִינוֹת!"

וְאֵלּוּ הַשְּׁתֵּי מְדִינוֹת, רְחוּקִים זֶה מִזֶּה אֶלְכָף פְּרֻסָּאוֹת. וּבְאֵלוֹ שְׁתֵּי הַמְּדִינוֹת, כְּשִׁמְגִיעַ הַלִּילָה אֵינִי יוֹכֵלִין לִישׁוֹן, כִּי אֲזִי מִתְחִילִים הַכֹּל לְהִיּוֹת מִיִּלְלִים בְּקוֹל־יִלְלָה' וְכוּ' - כִּי בְּלִילָה הֵם שׁוֹמְעִים 'קוֹל־יִלְלָה' מְאֹד.

וְעַל־כֵּן אִם אַתֶּם חֲכָמִים כְּלִכְפָּה בְּנְגִינָה' - אֲרָאָה אִם תּוֹכְלוּ לְהוֹשִׁיעַ אֶת אוֹתָן שְׁתֵּי הַמְּדִינוֹת, אוֹ שְׁתּוֹכְלוּ לְכַוֵּן לַעֲשׂוֹת אֶת קוֹלָם (כְּמוֹ 'קוֹל הַיִּלְלָה' הַנִּשְׁמָע שָׁם)! וְכוּ'.

וְהִלְכוּ וּבָאוּ לְשֵׁם (לְאַחַת מִשְׁתֵּי הַמְּדִינוֹת הַנִּזְכָּר). כְּשֶׁהִגִּיעַ הַלִּילָה, הָיוּ בְּכָל מִיִּלְלִים מְאֹד כַּנ"ל, וְגַם הַחֲכָמִים הַנִּזְכָּר הָיוּ מִיִּלְלִים. (וּמִמִּילָא רָאוּ בְּנֻדָּאֵי: שְׁאֵינָם יוֹכֵלִים לְהוֹשִׁיעַ אֶת אוֹתָן הַמְּדִינוֹת).

וְאָמַר לָהֶם (זֶה שְׁצְנָאוֹרוֹ עֵקָם, אָמַר אֶל הַחֲכָמִים הַנִּזְכָּר): עַל־כְּלִיפָנִים תֹּאמְרוּ לִי, מֵהֵיכָן בָּא זֹאת שְׁנִשְׁמָע 'קוֹל־יִלְלָה' הַנִּזְכָּר? - אָמְרוּ לוֹ: "וְאִתָּה יוֹדַע"? - הַשִּׁיב: "אֲנִי יוֹדַע בְּנֻדָּאֵי!"

כִּי יֵשׁ שְׁנֵי צְפָרִים, אֶחָד זָכָר וְאַחַת נְקֵבָה, וְהֵם רַק זוּג אֶחָד בְּעוֹלָם. וְנִאֲבָדָה הַנְּקֵבָה. וְהוּא הוֹלֵךְ וּמְחַפֵּשׂ אוֹתָהּ, וְהִיא מְחַפֶּשֶׂת אוֹתוֹ.

וְהָיוּ מְחַפֶּשִׂים הַרְבֵּה זֶה אֶת זֶה, עַד שֶׁנִּתְעַוּוּ, וְרָאוּ שְׁאֵינָם יוֹכֵלִים לְמַצֵּא אֶחָד אֶת חֲבֵרוֹ. וְנִשְׂאָרוֹ עוֹמְדִים, וְעָשׂוּ לָהֶם 'קִנְיִם'.

זֶה הַצְּפוּר' - עָשָׂה לוֹ 'קוֹ', סְמוּךְ לְמְדִינָה אַחַת מִשְׁתֵּי הַמְּדִינוֹת הַנִּזְכָּר. וְלֹא סְמוּךְ מִמֶּשׁ, רַק שְׁבַעֲרֵךְ קוֹל הַצְּפוּר הוּא סְמוּךְ, כִּי יוֹכֵלִים לְשַׁמַּע הַקּוֹל שֶׁל הַצְּפוּר בְּאוֹתוֹ הַמְּדִינָה מִמְּקוֹם שֶׁעֲמַד שָׁם. וְעָשָׂה לוֹ 'קו'.

וְכֵן 'הִיא' - עָשָׂתָה לָהּ גַּם־כֵּן 'קו', סְמוּךְ לְמְדִינָה הַשְּׁנִיָּה (הֵינּוּ גַם־כֵּן כַּנ"ל שֶׁהוּא סְמוּךְ, מַחֲמַת שְׁיִכּוֹלִים לְשַׁמַּע שָׁם הַקּוֹל כַּנ"ל).

וּכְשִׁמְגִיעַ הַלִּילָה - אֲזִי אֵלּוּ הַזּוּג־צְפָרִים מִתְחִילִים כָּל אֶחָד וְאַחַת, לְיִלְלַל בְּקוֹל־יִלְלָה' גְּדוֹלָה מְאֹד, כִּי כָּל אֶחָד מִיִּלְלַל עַל זּוּגוֹ כַּנ"ל! - וְזֶהוּ הַקּוֹל־יִלְלָה' שְׁנִשְׁמָע בְּאֵלוֹ שְׁתֵּי הַמְּדִינוֹת (אֲשֶׁר מַחֲמַת אוֹתוֹ הַקּוֹל־יִלְלָה' בְּכָל מִיִּלְלִים מְאֹד וְאֵינָם יוֹכֵלִים לִישׁוֹן)!

אֶךְ לֹא רָצוּ לְהֶאֱמִין זֹאת! וְאָמְרוּ לוֹ: "הַתּוֹלִיךְ אוֹתָנוּ לְשֵׁם"!

וְאָמַר: הֵן (אֲנִי יוֹכֵל לְהוֹלִיד אֶתְכֶם לְשָׁם)! - אַךְ אֵין אַתֶּם יוֹכֵלִים לָבוֹא לְשָׁם, כִּי בְשִׁתְּקָרְבוּ לְשָׁם, לֹא תוֹכְלוּ לְסַבֵּל אֶת 'קוֹלֵי הַיְלָלָה' - מֵאַחַר שֶׁגַם כָּאן אֵין אַתֶּם יוֹכֵלִים לְסַבֵּל, וְאַתֶּם מְכַרְחִים גַּם-כֵּן לְיִלְלַל כַּנְּל - בְּשִׁתְּגִיעוֹ לְשָׁם לֹא תוֹכְלוּ לְסַבֵּל כְּלָל!

וּבַיּוֹם (אִי-אֶפְשָׁר לָבוֹא לְשָׁם, כִּי בַיּוֹם), אִי-אֶפְשָׁר לְסַבֵּל הַשְּׂמֵחָה שֶׁיֵּשׁ שָׁם - **כִּי בַיּוֹם, מִתְקַבְּצִים שָׁם 'צַפְרִים', אֲצֵל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִ'הַזִּגְוֹ הַנְּל',** וְהֵם מִנְחָמִים וּמְשַׂמְחִים אֶת כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִ'הַזִּגְוֹ הַנְּל', בְּשִׂמְחוֹת גְּדוֹלוֹת מְאֹד מְאֹד, וְאוֹמְרִים לָהֶם 'דְּבָרֵי תִנְחוּמִיוֹ': 'שִׁעֲדִין אֶפְשָׁר שֶׁתִּמְצְאוּ זֶה אֶת זוֹ!' - עַד שֶׁבַּיּוֹם, אִי-אֶפְשָׁר לְסַבֵּל אֶת גְּדֹל הַשְּׂמֵחָה שֶׁיֵּשׁ שָׁם!

וְקוֹל הַצַּפְרִים' שֶׁמְשַׂמְחִים אוֹתָם, אֵינּוּ נִשְׁמָע לְמִרְחוֹק, רַק בְּשִׂמְגִיעִים לְשָׁם! - אֲבָל 'קוֹל הַזִּגְוֹ הַנְּל', שֶׁמִּיִּלְלִים בְּיִלְלָה, הוּא נִשְׁמָע לְמִרְחוֹק! וְאִי-אֶפְשָׁר לָבוֹא לְשָׁם מִחֲמַת זֶה, כַּנְּל.

אָמְרוּ לוֹ (הַחֲכָמִים הַנְּל, לְזֶה שֶׁצָּנְאוּ עִקּוֹם): "וְאַתָּה יוֹכֵל לְתַקֵּן זֹאת?" - הִשִּׁיב: "אֲנִי יוֹכֵל לְתַקֵּן! כִּי אֲנִי יוֹכֵל לַעֲשׂוֹת וּלְכַנֵּן כָּל הַקּוֹלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם (לְהוֹצִיאֵם בְּקוֹלוֹ, וּלְכַנֵּן מִמֶּשׁ כְּמוֹ אֵיזָה קוֹל שִׁיְהִיָּה)!"

גַּם אֲנִי יוֹכֵל לְהַשְׁלִיד קוֹלוֹת! הֵינּוּ: כִּי אֲנִי יוֹכֵל לְהַשְׁלִיד 'קוֹל', שֶׁבָּכָאן בְּמָקוֹם שֶׁאֲנִי מוֹצִיא הַקּוֹל, לֹא יִהְיֶה נִשְׁמָע הַקּוֹל כְּלָל. רַק בְּרְחוֹק יִהְיֶה נִשְׁמָע שָׁם הַקּוֹל!

וְעַל-כֵּן אֲנִי יוֹכֵל לְהַשְׁלִיד אֶת הַקּוֹל שֶׁל הַצַּפּוֹרָה, שֶׁיִּגִיעַ סָמוּךְ לְמָקוֹם הַצַּפּוֹרָה! - וְכֵן לְהַשְׁלִיד 'קוֹל הַצַּפּוֹרָה, שֶׁיִּגִיעַ סָמוּךְ לְמָקוֹם הַצַּפּוֹרָה! - וְלִהְשִׁיכֶם יַחַד עַל-יַדֵּי-זֶה! - (וְעַל-יַדֵּי-זֶה יִתְתַקֵּן כָּל הַנְּל).

אֵךְ מִי יֵאָמֵן זֹאת?! - וְהוֹלִיד אוֹתָם לְתוֹךְ אֵיזָה יַעַר וְכוּ' וְכוּ'. (וּמִיֵּלֵא רָאוּ שֶׁהוּא יוֹכֵל לַעֲשׂוֹת כָּל הַקּוֹלוֹת וּלְכַנֵּם מִמֶּשׁ. וְגַם לְהַשְׁלִיד קוֹלוֹת. וְעַל-כֵּן יוֹכֵל לְתַקֵּן כָּל הַנְּל). - נִמְצָא: שֶׁיֵּשׁ לִי הַסִּפְּמָה מֵאוֹתוֹ הַמְדִינָה, שֶׁקוֹלֵי נִפְלָא מְאֹד. וְאֲנִי יוֹכֵל לַעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי קוֹלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, כַּנְּל.

[בְּלִקּוּטֵי-הַלְכוּת, נִדְרִים ד לוי: רְמִזִּים מִהַמְעֵשָׂה שֶׁל הַשְּׂבָעָה בְּעִטְלָעָרִם, מִהַמְעֵשָׂה שֶׁל יוֹם הַרְבִיעִי. הַתְּפָאָרָה: שֶׁאֵינּוּ מִנִּיחַ שׁוֹם הֶבֶל פֶּה לְתוֹךְ זֶה הָעוֹלָם, וְעַל-כֵּן נִדְמָה שֶׁצָּנְאוּ עִקּוֹם.

אֲבָל בְּאַמְת יוֹכֵל לַעֲשׂוֹת כָּל מִינֵי קוֹלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם וְכוּ', וַיֵּשׁ לוֹ הַסִּפְּמָה וְכוּ'. וְסִפְּרָה מַעֲשֵׂה מִשְׁתֵּי הַמְדִינוֹת שֶׁרְחוֹקִים זֶה מִזֶּה אֶלְךָ פְּרָסְאוֹת וּבְלִילָה אֵינָם יוֹכֵלִים לִישֵׁן וְכוּ'. וְהוּא יוֹדֵעַ מִהִיכָן נִמְשָׁךְ זֹאת. **כִּי יֵשׁ שְׁנֵי צַפְרִים שֶׁהֵם זִיג אֶחָד בְּעוֹלָם וְנֶאֱבָדָה הַנִּקְבָּה. וְהוּא הוֹלֵךְ וּמְחַפֵּשׂ אוֹתָהּ, וְהִיא מְחַפֵּשֶׁת אוֹתוֹ וְכוּ'. וְהוּא הַתְּפָאָרָה: שֶׁיּוֹכֵל הוּא לְתַקֵּן זֹאת - כִּי הוּא יוֹכֵל לַעֲשׂוֹת וּלְכַנֵּן כָּל הַקּוֹלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, גַּם יוֹכֵל לְהַשְׁלִיד קוֹלוֹת וְכוּ', אֵךְ מִי יֵאָמֵן זֹאת וְכוּ'.**

וְזֶה הַצַּדִּיק שֶׁזָּכָה לָזֶה, הוּא מִתְּפָאָר שֶׁיּוֹכֵל לְהַשְׁלִיד קוֹלוֹת. וְעֵינָן 'הַשְּׁלֵכַת קוֹלוֹת', הַאִיר הַשֵּׁם עֵינָי, וּמְצַאֲתִי שֶׁנִּמְצָא בְּמִקְרָא בְּעֵינָי 'נְבוֹאָה', בְּעֵינָי 'נְבוֹאָת שְׁמוּאֵל', עֵינָי בְּפִרוּשׁ רַש"י (שְׁמוּאֵל א ג ה): "וַיִּקְרָא ה'" - "זֶהוּ שֶׁאִמַר הַכְּתוּב (אִיּוֹב לז, ה): 'יִרְעֵם אֶל-בְּקוֹלוֹ נִפְלְאוֹת, עַל־יָהּ כִּהֵן שׁוֹמֵר מִבְּפָנָי, וְשְׁמוּאֵל יָהּ לִוֵי וְשׁוֹכֵב מִבְּחוּץ, וְקַפֵּץ הַקּוֹל דְּרָךְ עָלָי לְשְׁמוּאֵל!" - וְזֶהוּ בְּחִינַת 'הַשְּׁלֵכַת קוֹלוֹת' מִמַּעַלָּה לְמַטָּה.

וְזֶה הַצַּדִּיק הַנְּל שֶׁהִיָּה לוֹ 'צָנְאוּר עִקּוֹם', זָכָה לָזֶה 'מִמַּטָּה לְמַעַלָּה' - שֶׁהִיָּה יוֹדֵעַ לְהַשְׁלִיד קוֹלוֹת, לְחַבֵּר ה'שְׁנֵי צַפְרִים!

כִּי בְּאַמְת הַנְּבוֹאָה' נִמְשַׁכַּת מִבְּחִינַת 'שְׁנֵי הַצַּפְרִים' הַנְּל, שֶׁהֵם מְרִמְזִים בְּשִׂרְשָׁם עַל 'יַחֲוִד קַדְשָׁא-בְּרִיךְ-הוּא וְשְׁכִינְתֵיהָ, אֲשֶׁר בְּגִלוֹת הֵם נִתְעִים זֶה מִזֶּה, בְּיָדוּעַ, בְּבְחִינַת (מְשִׁלִי כז, ח): "כְּצַפּוֹר נוֹדֶדֶת מִן קִנָּה כֵּן אִישׁ נוֹדֵד מִמְּקוֹמוֹ", שֶׁזֶה סוּד 'כֵּן צַפּוֹר, וְכַמְבָּאָר ב'תְּקוּנִים' בְּכַמְּהָ מְקוֹמוֹת לְאֵין מְסַפֵּר (תְּקוּנֵי-זֶהָר כ"א).

כִּי אֵלוֹ ה'שְׁנֵי צַפְרִים', הֵם בְּחִינַת "שְׁנֵי הַפְּרוּבִים שֶׁהֵיוּ סִכְכִים בְּכַנְפֵיהֶם עַל הָאָרוֹן" (שְׁמוֹת כה, ט), אֲשֶׁר מְשִׁשׁ נִמְשָׁךְ ה'רוּחַ-נְבוֹאָה' לְהַנְבִיאִים, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (בְּמִדְבָר ז, פט): "וַיִּשְׁמַע אֶת הַקּוֹל מִבֵּין שְׁנֵי הַפְּרוּבִים" וְכוּ'. אֲשֶׁר "בְּזִמְנֵי שִׂישְׁרָאֵל עוֹשִׂין רְצוֹנוֹ שֶׁל מְקוֹם, הֵם פְּנִים אֵל פְּנִים. וְלִהְפֹךְ, לְהַפְּךָ" (בְּבִא-בְּתָרָא צט). וְכְמוֹ שֶׁאֵיִתָּא בְּזֶה-רַחֲמֵי (אֵיכָה): "וּמִהֵאָי יוֹמָא לֹא אֶשְׁתַּאֲרַר רַק חַד" [וכו'].

"וְעַשִׂיתָ שְׁלַחָן" (שְׁמוֹת כה, כג)
"זֶה הַשְּׁלַחָן אֲשֶׁר לְפָנַי ה'" (יְחִזְקֵאל מ"א, כב)
הַמְּזַבֵּחַ וְהַשְּׁלַחָן - "שְׁלַחָנוּ שֶׁל אָדָם מְכַפֵּר בְּמִזְבֵּחַ" (בְּרִכּוֹת נה. חֲגִיגָה כז. מְנַחוֹת זז).
[כָּל עֵינֵי ה'שְׁלַחָן' וּמְדַשֶׁת הַאֲבִילָה - נִמְצָאִים בְּזֶה-הַקְּדוֹשׁ בְּפִרְשֵׁתוֹ. מִדָּף קִנְב: וְלִהְלֵן]

לֵה. ח"א יז, ג-ד ט - הַתְּקוּן לְהַכְנִיעַ וּלְבַטֵּל 'כְּסִילוֹת הַשֶּׁכֶּל' - הוּא עַל-יַדֵּי בְּחִינַת 'מִזְבֵּחַ', בְּחִינַת 'אֲכִילָה בְּפִשְׁרוֹת', כִּי "שְׁלַחָנוּ שֶׁל אָדָם מְכַפֵּר בְּמִזְבֵּחַ" (בְּרִכּוֹת נה. חֲגִיגָה כז. מְנַחוֹת זז). כִּי עִקַר יְנִיקַת ה'כְּסִילוֹת', דְּהֵינּוּ ה'קְלַפּוֹת', הוּא רַק מִבְּחִינַת 'מִזְבֵּחַ' (זֶהָר תְּרוּמָה קלט).

וְעַל-כֵּן אֶפְלוּ אַחַר אֲכִילַת אִישׁ הַפֶּשֶׁר - בְּהִכְרַח שִׁיְהִיָּה לוֹ 'בְּלִבּוֹל הַדַּעַת' קִצָּת אַחַר הָאֲכִילָה, מִחֲמַת שִׁיְנִיקַת ה'כְּסִילוֹת' הוּא מְשִׁם. אֵךְ צָרִיךְ שֶׁלֹּא לְתַן חִיוֹת לְהַקְלַפּוֹת, כִּי-אִם כְּדֵי חִיוּנוֹ בְּצַמְצוּם וְלֹא יוֹתֵר.

אָבֵל כְּשֹׂאוֹכֵל בְּזוּלָה וְסָבֵא (דברים כא, ט), **שִׁזָּה בַּחֲנִינָה פָּנִים הַמְזֻבָּח** - אָזִי יוֹנְקִים הַקְּלֻפּוֹת, דְּהִינּוּ הַפְּסִילוֹת, יוֹתֵר מִהָרְאוּי - וְאָזִי מִתְגַּבֵּר הַפְּסִילוֹת עַל הַשְּׂכָל.

וְעַל כֵּן עַל־יְדֵי אֲכִילָה בְּפִשְׁרוֹת - נִכְנַע הַפְּסִילוֹת וְנִתְרוֹמַם הַשְּׂכָל.

וְלֹהֲשָׁלִים פָּנִים הַמְזֻבָּח, פָּנִים הָאֲכִילָה - הוּא עַל־יְדֵי אֲרִים. כִּי הָעֲבוּדָה־זֶרָה אֵין לָהֶם כַּח כִּי אִם מִפָּנֵים הַמְזֻבָּח.

זֶה שְׂכֵתוֹב (מְלָאכִי א, יא): "מִמְזֻרַח שְׁמֵשׁ וְעַד מְבוֹאוֹ גְדוֹל שְׁמֵי בְּגוּיִם וְכָל מְקוֹם מְקוּטָר וּמְגֻשׁ לְשָׁמַי" - כִּי כַּחַם הוּא מִפָּנֵים חֲלָקֵי הַמְזֻבָּח, מִהֲנִיצוּץ הַקְּדוּשׁ שֶׁל הַמְזֻבָּח דִּקְדָּשָׁה שְׁנֹפֵל לָשֵׁם.

וְעַל־יְדֵי הַגְּרִים, שְׁמֵשְׁלִיךְ אֱמוּנָתוֹ אַחֵר אֱמוּנַת יִשְׂרָאֵל - מִכְּנִיעַ הָעֲבוּדָה־זֶרָה שְׁנֹעֵשָׂה מִפָּנֵים חֲלָקֵי הַמְזֻבָּח - וְחוֹזְרִין נִיצוּצֵי חֲלָקֵי הַמְזֻבָּח לְמְקוֹמָם, וְנִשְׁלָם הַמְזֻבָּח.

וְעַל־יְדֵי אֲדָקָה לְצִדִּיקִים־אֲמֵתִיִּים וְלְעֵנִיִּים הַגּוֹנִים - נִעֲשִׂין אֲרִים, וְנִשְׁלָם הַמְזֻבָּח, דְּהִינּוּ: שְׂזוּכִין לְאָכֵל בְּקִדְשָׁה. וְאָזִי: נִשְׁלָם הַשְּׂכָל. וְאָזִי: זוּכִין לְרֵאוֹת אֲוִרֵי־הַצִּדִּיק. וְעַל־יְדִי־זֶה: מְקַבְּלִין מִפְּנֵי יִרְאָה וְאֶהְבָּה.

לו. ח"א לא, ט - נִמְצָא לְהֵלֶן בְּפָסוּק (שְׁמוֹת כה, ב): **"וְנָתַתְּ עַל הַשְּׂלַחַן לֶחֶם פָּנִים"**.

לז. ח"א לז, ו - עֵקֶר הַפְּרִנָּסָה שְׁנֵת־מַעַט בְּדוֹרוֹת הַלְלוּ, אֵין זֶה אֶלָּא עַל־יְדֵי הַשְּׂוֹחֲטִים שְׂאִינָם מִהֲגֵנִים.

זֶה שְׂאֵמְרוֹ חֲז"ל (פְּסָחִים ק"ח): **"קָשִׁין מְזוֹנְוֹתָיו שֶׁל אָדָם בְּקָרִיעַת יַם־סוּף"**, כִּי **"יַם־סוּף נִקְרַע לְשָׁנִים־עֶשְׂרִי קָרְעִים"** (פְּרָקֵי־דְרִבְרֵי־אֱלִיעֶזֶר מ"ב; תְּקוּנַיִת־זֶהֲרָה נ"ח), בְּנֶגֶד **"שְׁתִּים־עֶשְׂרִיהַ בְּדִיקוֹת הַסַּפִּין"** (רֵא"ש חוֹלִין פ"א כ"ד), שְׁעַל־יְדֵיהֶם **"קָשִׁים מְזוֹנְוֹתָיו שֶׁל אָדָם"** וְכוּ'.

זֶה שְׂאֵמְרוֹ חֲז"ל (בְּרֻכּוֹת נ"ה): **"שְׂלַחַן דּוֹמָה לְמְזֻבָּח"**, כִּי (חֲלוּין י"ז): **"שְׁעוֹר פְּגִימּוֹת הַחֲלִיָּה, כְּשֶׁעוֹר פְּגִימּוֹת הַמְזֻבָּח"**.

לח. ח"א סז, ב-ג - צְרִיךְ לְרֵאוֹת: שִׁיחָה פָּנִים אֶל הַכְּבוֹד - כִּי עַל־יְדֵי תְּאוֹת־אֲכִילָה, נִפְגַּם הַכְּבוֹד, וְאֵין לוֹ פָּנִים. כִּי **"שְׂלַחְנוּ שֶׁל**

אָדָם הִיא בַּחֲנִינָה פְּתֵר־מְלָכוֹת" (יוֹמָא ע"ב: וּבְרַשִׁי; וְכֵן בְּשְׁמוֹת־רַבָּה ל"ד, ב - עַל הַפָּסוּק בְּפִרְשֵׁתוֹ **"וְעִשִׂיתְּ זֶר זָהָב"**. שְׁמוֹת כ"ה, כ"ה), וְהוּא בַּחֲנִינָה **'כְּבוֹד'**, בְּבַחֲנִינָה (תְּהִלִּים כ"ד): **"מְלֶכֶךְ הַכְּבוֹד"**, כִּי הַכְּבוֹד הוּא בַּחֲנִינָה **'מְלָכוֹת'**.

וְכִשְׁפּוֹגִים בְּאֲכִילָה - אָזִי נִפְגַּם הַכְּבוֹד, וְאֵין לוֹ פָּנִים, בְּבַחֲנִינָה (דְּבָרִים ל"א, י"ז): **"וְהִסְתַּרְתִּי פָּנַי, וְהָיָה לְאֶכְלֵל"** - שְׁעַל־יְדֵי תְּאוֹת־אֲכִילָה חֲסִד־וְשָׁלוֹם, הוּא הִסְתַּרְתִּי־פָּנִים.

אָבֵל עַל־יְדֵי מַעוֹט אֲכִילָה, שְׁמֵשְׁבֵר תְּאוֹת־אֲכִילָה, עַל־יְדִי־זֶה הוּא נְשִׂאוֹת־פָּנִים וְכוּ' - זֶה בַּחֲנִינָה (יִחְזַקְאֵל מ"א, כ"ב): **"וַיִּדְבֵּר אֵלַי זֶה הַשְּׂלַחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי ה'".** **"לִפְנֵי ה'"** דִּיקָא, בַּחֲנִינָה הָאֲרֵת־פָּנִים עַל־יְדֵי הַשְּׂלַחַן, עַל־יְדֵי אֲכִילָה בְּקִדְשָׁה.

וְכִשְׁפּוֹגִים בְּתְּאוֹת־אֲכִילָה, וְעַל־יְדִי־זֶה נִפְגַּם הַכְּבוֹד, וְאֵין לוֹ פָּנִים כְּכֹל - עַל־יְדִי־זֶה מִתְגַּבֵּרִין עֲזִי־פָּנִים - דְּהִינּוּ: שְׁנֹפֵל הַכְּבוֹד שֶׁהוּא בַּחֲנִינָה מְלָכוֹת, וְאָזִי נוֹטְלִין כְּבוֹד הָעֲזִי־פָּנִים שֶׁבְּדוֹר וְכוּ'.

הִינּוּ: כְּשֵׁאֵין בַּחֲנִינָה מְלָכוֹת, בַּחֲנִינָה הַשְּׂלַחַן שְׂבִקְדָּשָׁה, בְּשָׁלוֹמֹת כְּכֹל - אָזִי מִתְגַּבֵּר הָעֲזוֹת, שֶׁהוּא **"מְלָכוֹתָא בְּלֹא תְּגָא"** (סְנַחֲדְרִין ק"ה), בְּלֹא **'פְּתֵר־מְלָכוֹת'**.

לט. שִׁיחוֹת־הָר"ן פח - הַשְּׂלַחַן הוּא בַּחֲנִינָה הַדְּבוּר, בַּחֲנִינָה (יִחְזַקְאֵל מ"א, כ"ב): **"וַיִּדְבֵּר אֵלַי זֶה הַשְּׂלַחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי ה'".** **"וַיִּדְבֵּר אֵלַי"** דִּיקָא, כִּי עֵקֶר הַפְּרִנָּסָה וְהָאֲכִילָה שֶׁהוּא בַּחֲנִינָה שְׂלַחַן - הוּא מִבַּחֲנִינָה דְּבוּר בַּחֲנִינָה (דְּבָרִים ח, ג): **"כִּי עַל כָּל מוֹצֵא פִי ה' יִחַיָּה הָאָדָם"**.

מ. חֵי־מוֹהַר"ן תַּעו -

פִּוּגַת הַשְּׂלַחַן מִימֵי יְלָדוּתוֹ:

[א] 'שְׂלַח'ן בְּגִימְטְרִיא **"קִלְפָּה נִדְחָה פִּיָּה"**, עִם הַכּוֹלֵל. הִינּוּ: שִׁיחָה נִדְחָה הַקְּלָפָה מִהַשְּׂלַחַן, שֶׁלֹּא תִינַק מִהַשְּׂלַחַן.

[ב] 'שׂוֹלַח'ן בְּגִימְטְרִיא **"יִקו"ק יִקְרַבְנוּ"**.

[ג] כְּשִׁחָה אֶחָד צְרִיךְ לְרִפּוּאָה - הִיָּה מְכוּן: **'שְׂלַח'ן** בְּגִימְטְרִיא **"צוֹ רִפּוּאָה"** [לְרִפּוּאָה].

'אמה בת ששה טפחים, שה'ברית' פלול מהם וכו' (עין בפנים).

"ונתת על השלחן, לחם פנים לפני תמיד"
(שמות כה, ל) - ענין 'לחם הפנים'

מג. ח"א לא, ט - מי שהוא במדרגת 'אברהם', הינו בחינת **"בעל נפש"** (משלי כג, ב) - **אזי בודאי כל אכילותיו וסעדויותיו בבחינת: "לחם הפנים"** (שמות כה, ל; לה, יג), בבחינת (בראשית יז, א): **"התהלך לפני"**.

"התהלך" - זה בחינת **רגליו**, בחינת **פרנסתו**, בחינת (דברים יא, ו): **"ואת היקום אשר ברגליהם"**, **"זה ממונו של אדם שמעמידו על רגליו"** (פסחים קיט. סנהדרין קי.). - **"התהלך לפני"**, שנעשה מהם בחינת **'פנים'**.

וזה בחינת (שמואל א כא, ז): **"לחם חם ביום הלקחז"**, הינו: **"לחם הפנים"**, הם **"לחם חם"**, ורגין ד'אברהם' (זהר וירא צז), שהוא בחינת (בראשית יח, א): **"כחם היום"**.

ואז: כל העכו"ם וכל הפוכבים ומזלות שהם תחתיהם, טורחין בשביל זה האיש, בשביל פרנסתו.

וזהו (דברים טז, טז): **"ולא יראה את פני ה' ריקם"** - **ברגלים, שאז נתגליו "פני ה'", בחינת 'פנים'**, ובה שכל אחד מביא עולת ראיה, מיניעתו שמתנגע כל השנה - על ידי זה נתתקן ונתעלה כל לחמו ופרנסתו, בבחינת: **"לחם הפנים"**.

וזהו שהשיב הקדוש ברוך הוא למשה (שמות לג, יד): **"פני ילכו והנחתי לך"** - כי משה בקש בפרה, והשיב לו: **"פני ילכו"** - שיתקנו בחינת **רגליו**, בבחינת **'פנים'** - אזי יתפפר להם - כי **"שלחן דומה למזבח שמכפר"** (ברכות נה. תגינה כז. מנחות צז.).

וזהו (שם): **"פתח במזבח, וסים זה השלחן אשר לפני ה'"** (יחזקאל מא, כב) - **"לפני דיקא, שיהיה דיקא בבחינת 'פנים', ואזי מכפר. [תפלה ה]**

מד. ח"א ס, ו - כשאוכל בקדשה ובטהרה - אזי הוא בחינת: **"לחם הפנים"**, כי ה'שכל' הוא ה'פנים', כמו שכתוב (קהלת ח, א): **"חכמת אדם תאיר פניו"**.

[ד] 'שולחן' [עם הדי' אותיות] בגימטריא "ש"ך חסד", כי "יש ארבעה מיני חסדים" (עין פרוש הרמ"ז על זהר תרומה; וב'משנת חסידים', מוצאי שבת פ"ג).

[ה] 'שלחן' בגימטריא 'חשמ"ל', שמלביש ה'עשר ספירות' - הינו: 'חשמ"ל' בגימטריא 'שע"ח', לצרף עשר [ספירות] הנ"ל, בגימטריא 'שלחן'.

[ו] 'שלחן' בגימטריא 'ש"ע ח"י' - כי יש 'ש"ע נהדרין של אורי'הפנים', וכתוב (משלי טז, טו): "באור פני מלך חיים". (עין לקוטימוהר"ן ח"ב ז, יא - נמצא לקמן בענין "לחם הפנים").

מא. ספר המדות, עניני 'שלחן' -

[א] שלחנו של אדם - מטהר לו מפל עוונותיו (אכילה ח"א ב).

[ב] שלחנו של אדם - מזכה לו לעלמא דאתי, ומזכה לפרנסה, והוא רשום לטוב לעלא ולעלא, ומזכה לה לאתוספא לה כח וגבורה בשעה שאיצטריך לה (אכילה ח"א ג).

[ג] "מזבח, מזיח גזרות רעות ומכפר עונות ומזין ומחבב" (עלפי כתבות י), וה"שלחן דומה למזבח" (עלפי ברכות נה. תגינה כז. מנחות צז.), (אכילה ח"א ז).

[ד] על ידי 'למוד תורה' על השלחן בשעת סעודה - נצול מ'פחד' (פחד ח"א לב).

[ה] על ידי ישיבה אצל 'שלחן הצדיק' - נתבטל המלחמה (צדיק ח"א קצב).

[ו] אין לו לאדם לאכל על 'שלחן הצדיק', קדם שטבל לקריז (קרי ח"א ה).

[ז] 'שלחן' בהכנסת אורחים - מכפרת (תשובה ח"א כט).

"ועשית לו מסגרת טפח" (שמות כה, כה)

מב. ח"א סג - 'לחם הפנים' הוא בחינת 'ברית', כמו שכתוב (ויקרא כד, ח): "ביום השבת יערבנו לפני ה' וכו' ברית עולם", ונאמר בהם (שמות כה, כה): "ועשית לו מסגרת טפח".

כי 'ברית' נקרא בלשון תרגום 'אמה', וכמו שמזכר בלשון זה בגמרא (שבת מא. קח: ועוד). והוא בחינת

אָבֵל כְּשֶׁאֵין אֲכִילָתוֹ בְּקִדְשָׁהּ - אַזִּי אוֹבֵד פְּנֵיו, הֵינּוּ ה'שִׁכְּלִי, וְנוֹפֵל לְבַחֲנֵינִת שְׁנָה וְכוּ'. [תְּפִלָּה ו']

מ.ה. ח"א סג - נמצא לעיל בפסוק (שמות כה, כה):
"ועשית לו מסגרת טפח."

מ.ו. ח"ב ז, יא - "לחם הפנים" שהיה ב'בית המקדש' - זה בחינת ה'אכילה' וה'פרנסה' שנמשך על-ידי 'כלליות בן ותלמיד', שבו נתגלה 'אורות המקיפים', שהם בחינת 'אורי-הפנים', בחינת 'ש"ע גהורין'.

"ועשית מנרת זהב טהור" (שמות כה, לא)

מ.ז. ספר-המדות, נבז ח"ב ב - כל הכבוד של כל ה'מלכויות', נכללים ב'ארבע מלכויות'. ועל-ידי "מעשה מנורה" (שמות כה, לא-מ; לו, יזכד; במדבר ת, איד) ו'קדושי-הקדש', ו'קטרת', ו'שמירה מן מאכלים-טמאים' - כל ה'ארבע מלכויות' מחזירים את ה'כבוד' שבתוכם להשם-יתברך.

"ועשית את נרתיה שבעה, והעלה את נרתיה והאיר על ענב פניה" (שמות כה, לו)
- ענין קדשת שבעת הנרות -

מ.ח. ח"א נא, א-ב-ג-ד-ה-נסוף - יש 'שכל' שבא לאדם בלא שום 'הקדמה', אלא על-ידי 'שפע אלקי', ומכנה בשם 'קדם' בשם 'פנים' - שאין צריך להשתמש בשום 'הקדמה'. ועל-ידי זאת ה'מהירות' - "שלהבת הלב עולה תמיד מאליה" (על-פי 'תורת-כהנים' ו'קרא ג, ז; ורש"י במדבר ת, ב).

ואי-אפשר לבוא לזה - אלא ש'יקדש': את 'פיו', ו'חטמו', ו'עיניו', ו'אזניו' - והן הן מאירין לו 'שפע אלקי הנ"ל'.

היננו: [א] שישמר את-עצמו מ'להוציא שקר' מפיו. [ב] ויהיה לו 'יראת-שמים' שהוא בחינת 'חטם', בבחינת (ישעיה יא, א): "והריחו ב'יראת ה'". [ג] ויהיה לו 'אמונת-חכמים' התלוי ב'אדניו', בבחינת (משלי כב, יז): "שמע דברי חכמים". [ד] ויעצים עיניו מראות ברע (על-פי ישעיה לג, טו).

פי הן הן המעוררין את 'שפע אלקי הנ"ל לבוא - פי ה'פה' וה'חטם' וה'עינים' וה'אזנים' - תלויים

ב'מח', והן מעוררין את ה'מח' שיהיה בבחינת 'קדם' בבחינת 'פנים'.

והן הן "שבעת הנרות" (במדבר ת, ב) - פי "פה, ותרין נקבא, חטמא, ותרין עיניו, ותרין אדניו" (תקוני-זוהר יג) - הם בחינת "שבעת הנרות" שעל-ידם האדם משיג "פני המנורה" (במדבר שם), ו"מנרתא דא רישא" (תקוני-זוהר שם), הינו ה'מח', ו"פני המנורה", הינו 'שפע אלקי הנ"ל'.

ו'שפע אלקי' הזאת - הוא בחינת 'ספה', רוחי-הקדש' וכו' - והוא בחינת 'מקיפין', שה'שכל' הזה הוא גדול עד למאד, עד שאין ה'מח' יכול לסבלו ואין נכנס ב'מח', אלא הוא 'מקיף' את הראש וכו'. - ועל-ידי שמקדשין "שבעת הנרות", זוכין להכניס ה'מקיפין' לפנים.

וזה בחינת 'קדושינ' בחינת 'הפה' 'מקיפין'. וזה בחינת 'שבעת ימי המשטה' שאחר ה'הפה' - הינו בחינת "שבעת הנרות" הנ"ל - שעל-ידם יפנס ה'מקיף' לפנים.

וזה בחינת 'שבעת ימי אכלות' רחמנא-לצלן - שמתאבלין עליו על שנסתלק נשמתו, כדי שיעלה נשמתו ל'אורי-הפנים' הנ"ל, על-ידי 'שבעה ימים' אלו.

שאר עניני 'מנורה' - נמצאים בפרשת 'בהעלתך'

"ועשית יריעת עזים לאהל על המשכן, עשתי עשרה יריעת תעשה אתם" (שמות כו, ז)

מ.ט. ספר-המדות, המתקת-דין פו - להמתיק הדין, תאמר הפרשה של "אחת-עשרה יריעות עזים" (שמות כו, זיג - שמות לו, ידיח).

"יריעת האהל" (שמות כו, יג)

ג. ח"א ו, ה - ה'וא"ו' שבתוך ה'אל"ף, הוא ה'רקייע', בחינת ה'אהל', כמו שכתוב (שמות לג, יא): "ויהושע בן נון לא ימיש מתוך האהל".

ו'אהל', הוא 'רקייע', כמו שכתוב (ישעיה מ, כב): "וימתתם פאהל לשבת", וכתוב (תהלים קד, ב): "נוטה שמים פיריעה". וזה (שמות כו, יג): "יריעת האהל".

"וְאֵת הַמְנוּחָה נִכַח הַשְּׁלָחַן עַל צֵלַע הַמִּשְׁכָּן תִּימְנָה, וְהַשְּׁלָחַן תִּתֵּן עַל צֵלַע צְפוֹן" (שְׁמוֹת כו, לה)
"הַרוּצָה שִׁיחֲכִימִים, יְדָרִים. וְשִׁיעֵשִׂיר, יִצְפִּין.
וְסִימְנִיךְ: שְׁלָחַן בְּצִפּוֹן, וּמְנוּחָה בְּדָרוֹם" (בְּבֵא־בְתָרָא כה:)

נא. ח"א ט, ב; ח"א קיב - "יש י"ב שערים"
(שְׁעַר־הַפְּנוּת, דְּרוּשֵׁי עֲלֵינוּ־לְשַׁבַּח א). וְצִרְיָה לְהַעֲלוֹת תְּפִלָּתוֹ לְשַׁעַר הַשְּׁבֵט שְׁלוֹ - פִּי אִם יִגִּיעַ לְשַׁעַר שְׁבֵט אַחֵר, לֹא יוּכַל לַעֲלוֹת.

וּבִזָּה נַעֲשֶׂה זְוִיג לְמַעַלָּה - פִּי "בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל בְּתַפְלָתָם, גּוֹרְמִים זְוִיגָא דְקַדְשָׁא־בְרִידָהּ־הוּא וְשִׁכְנִיתָה" (זְהַר; פְּרִיעֵץ־חַיִּים קְרִיאַת־שְׁמַע פ"ד; שְׁעַר־הַפְּנוּת שַׁבָּת, הַקְּדָמָה; וְעוֹד). וְלִפִּי הַזְוִיג שְׁגוּרִים בְּתַפְלָתוֹ, כֵּן זֹכָה לְזְוִיגוֹ.

וְגַם "יִשְׂרָאֵל מְפָרְנִסִּים לְאַבְיָהֶם שְׁבַשְׁמִים בְּתַפְלָתָם" (זְהַר וַיִּקְרָא ז:). וּכְפִי שְׁמִפְרָנִס לְאַבְיוֹ שְׁבַשְׁמִים בְּתַפְלָתוֹ, כֵּן נוֹתֵנִין לוֹ פְּרָנְסָתוֹ.

וְזֶה שֶׁאָמַר 'אַבָּא בְּנֵימִין' (בְּרֻכּוֹת ה:): **"כָּל יָמֵי הַיִּיְתִי מִצְטַעַר עַל שְׁנֵי דְבָרִים: עַל תְּפִלָּתִי שֶׁתְּהֵא סְמוּדָה לְמִטָּתִי, וְעַל מִטָּתִי שֶׁתְּהֵא נְתוּנָה בֵּין צְפוֹן לְדָרוֹם."**

הֵינּוּ כִּנ"ל: שֶׁיִּתְפַּלֵּל דְּרָךְ 'שַׁעַר הַמִּטָּה' שְׁלוֹ - שְׁלֹא תִתְרַחֵק תְּפִלָּתוֹ מִ'מִּטָּה' שְׁלוֹ.

וְזֶה לְשׁוֹן 'מִטָּה', כִּי 'מִטָּה' לְשׁוֹן זְוִיגוֹ, כַּפֶּאֱמָר הַסְּמוּדָה: **"עַל מִטָּתִי שֶׁתְּהֵא נְתוּנָה" וְכֹן, וְ'מִטָּה' הוּא בְּחִינַת זְוִיגוֹ.**

גַּם 'מִטָּה' הִיא בְּחִינַת 'פְּרָנְסָה', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (וַיִּקְרָא כו, כו): **"בְּשִׁבְרֵי לָכֶם מִטָּה לָחֶם".** כִּי "שְׁנַיִם עֶשְׂרֵי מִטּוֹת" (בַּמִּדְבָּר יז, יז) - גּוֹרְמִין זְוִיג, וּמְפָרְנִסִּין, כִּנ"ל.

גַּם הַתְּפִלָּל עַל שְׁבֵטוֹ: **"שִׁיזְבוּ לְשַׁנֵּי שְׁלַחָנוֹת"** (עַל־פִּי בְּרֻכּוֹת ה:). וְזֶהוּ: **"וְעַל מִטָּתִי שֶׁתְּהֵא נְתוּנָה בֵּין צְפוֹן לְדָרוֹם"** (בְּרֻכּוֹת ה:). כִּי אָמְרוּ חַז"ל (בְּבֵא־בְתָרָא כה:): **"הַרוּצָה לְהַחֲכִימִים, יְדָרִים; לְהַעֲשִׂיר, יִצְפִּין".** **"וּבְכָל דְּבַר, טוֹב הַמְּצַע"** (רַמְבַּ"ם, יְעוּת פ"א ה"ד), כִּי **"טוֹב תּוֹרָה עִם דְּרָךְ־אַרְצִי"** (אַבוֹת פ"ב מ"ב), הֵינּוּ: **"חֲכָמָה וְעִשְׂרִיּוֹת".**

וְהֵינּוּ: **"בֵּין צְפוֹן לְדָרוֹם"** - שֶׁתְּהֵא 'מְמַצֵּע' בֵּין שְׁנֵיהֶם - ה'תְּפִלָּה' שֶׁהוּא בְּחִינַת 'מִטָּתוֹ', כִּנ"ל. הֵינּוּ: **בֵּין 'חֲכָמָה' וְ'עִשְׂרִי',** שֶׁהֵן בְּחִינַת 'צְפוֹן וְ'דָרוֹם', כִּנ"ל.

נב. ח"א קסב - בִּימֵי 'הַמַּגִּיד' ז"ל - הִיָּה אִישׁ עֹשִׂיר וּמְיָחֵם, וְהָיָה מִתְנַגֵּד לְאַנְשֵׁי 'הַמַּגִּיד'. וְסִפְרוּ לוֹ אֲנָשָׁיו מִזָּה הָאִישׁ! - וְאָמַר לָהֶם: "שִׁירָאוּ לְקָרֵב אוֹתוֹ אֵלָיו, וְלִהְשֵׁתִדֵּל בְּזֶה מְאֹד, וְלִהְתַּפְּלֵל לְהַשִּׁם־יִתְבָּרֵךְ שִׁיעֵזֵר לָהֶם!"

וְכֵן עָשׂוּ! עַד שֶׁעָזַרם הַשֵּׁם, שֶׁהִבִּיאוּ אוֹתוֹ לְהַמַּגִּיד ז"ל, וְנַעֲשֶׂה אִישׁ כָּשֵׁר יִרְא־שָׁמַיִם, אֵךְ הִתְחִיל לִירֵד מִנְּכַסָּיו.

וְאָמַר הַמַּגִּיד ז"ל: **שְׂאֵלוּ שְׁנֵיהֶם אִי־אֶפְשֵׁר שִׁיְהִיוּ בְּמָקוֹם אֶחָד, הֵינּוּ 'תּוֹרָה' וְגִדְלָה!**

כִּי "הַרוּצָה לְהַחֲכִימִים, יְדָרִים; לְהַעֲשִׂיר, יִצְפִּין" (בְּבֵא־בְתָרָא כה:). נִמְצָא: **כְּשֶׁרוּצָה לְהַחֲכִימִים, עוֹמֵד לְדָרוֹם. עַל־כֵּן אִי־אֶפְשֵׁר לוֹ לְהַעֲשִׂיר - כִּי כְּשֶׁהוּא בְּדָרוֹם, אֵזִי אֵינְנוּ בְּצִפּוֹן, וְעִשְׂרִיּוֹת בְּצִפּוֹן. וְכֵן לְהַפְּדֵי.**

כִּי־אִם הוּא בְּתַכְלִית הָעֲנִיּוּת, שֶׁהוּא 'אֵין' מִמֶּשׁ - אֵזִי אֵינּוּ עוֹמֵד בְּשׁוֹם צַד - **כִּי אִי־אֶפְשֵׁר לוֹמַר עָלָיו שֶׁהוּא בְּצִפּוֹן אוֹ בְּדָרוֹם, מֵאַחַר שֶׁהוּא אֵין וְאֶפֶס מִמֶּשׁ, עַל־כֵּן אֶפְשֵׁר שִׁיְהִיָּה "תּוֹרָה וְגִדְלָה בְּמָקוֹם אֶחָד - כְּגוֹן מִשָּׁה רַבְּנוּ עֲלִיּוּה־שְׁלוֹם, וְרַבְּנוּ הַקְּדוּשׁ" (גִּטִּין נט.).**

"וְעִשְׂיָת אֶת הַמְּזִבַּח" (שְׁמוֹת כו, א) - **עֲנִין 'מְזִבַּח'**

נג. ח"א יז, ג-ד ט - נִמְצָא לְעֵיל בְּפִסּוּק (שְׁמוֹת כה, כג): "וְעִשְׂיָת שְׁלָחַן".

נד. ח"א לז, ו - נִמְצָא לְעֵיל בְּפִסּוּק (שְׁמוֹת כה, כג): "וְעִשְׂיָת שְׁלָחַן".

נה. ח"א מא - 'מְזִבַּח' זֶה בְּחִינַת 'דִּינִים'. וְגַם 'מְזִבַּח' נִקְרָא 'רַגְלִין', כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תְּהִלִּים ד, ו): "זָבַחוּ זְבָחֵי צֶדֶק", וְכִמוֹ שֶׁכְּתוּב (שִׁם פה, יד): **"צֶדֶק לְכַפְּנוּ יִהְיֶה".**

נו. סֵפֶר־הַמִּדּוֹת, עֲנִינֵי 'מְזִבַּח' -

[א] 'מְזִבַּח', מוֹזִיחַ [מְבַטֵּל] גְּזֵרוֹת רְעוֹת [מַעֲלֵ יִשְׂרָאֵל], וּמְכַפֵּר עוֹנוֹת, וּמוֹזִין [בְּזֻכוֹת הַקְּרֻבָּנוֹת הַעוֹלָם נִזוֹן, שֶׁהַקְּרֻבָּנוֹת בְּאֵין מִן הַמְּזוֹן וְגוֹרְמִין לוֹ בְּרֻכָּה], וּמְחַבֵּב [אֵת יִשְׂרָאֵל אֶל אֲבִיהֶם] (עַל־פִּי כְּתוּבוֹת י: וְרַש"י), וְה'שְׁלָחַן דְּיוֹמָה לְמְזִבַּח" (עַל־פִּי בְּרֻכּוֹת נה, חֲגִיגָה כז, מִנְּחוֹת צז.). (אֲכִילָה ז).

פרשת זכור

ענייני 'עמלק' - לפי סדר הפסוקים של פרשת זכור, ופרשת 'ויבא עמלק' שקוראין בפורים [שאר העניינים שבפרשיות האלו - נמצא בפרשות בשלח ובפרשת כי תצא]

"זכור את אשר עשה לך עמלק" (דברים כה, יז)

א. ח"א י, י - 'ואלה המשפטים' (שמות כא, א)
"ואלה מוספה על הראשונים" (שמות דבא ל, א) - בחינת 'תוספת' ו'רבויה', 'גאווה', 'עבודה זרה'.
"הראשונים" - בחינת 'המן-עמלק', כמו שכתוב (במדבר כד, כ): 'ראשית גוים עמלק'.

ותקונו: "המשפטים" - בחינת 'רוח', כמו שכתוב (ישעיה כח, ו): "ולרוח משפט וכו' משיבי מלחמה" - פי על-ידי ה'צדיק', שהוא בחינת 'רוח', כמו שכתוב (במדבר כז, יח): "איש אשר רוח בו" - נתתן ה'גאווה' וה'עבודה זרה'.

ב. ח"א ל, ו; ח"א קלה - 'אגו' מלכות-עמלק', הוא 'כללות הארבע-מלכות דסטרא-אחרא', כמו שכתוב (במדבר כד, כ): 'ראשית גוים עמלק'. [תפלה א - פרשת זכור]

ג. ח"א נו, ה - כנגד 'מלכות-דקדשה', יש 'מלכות-הרשעה', הינו 'מלכות המן-עמלק', כמו שכתוב (במדבר כד, כ): 'ראשית גוים עמלק'. [תפלה ג - פרשת זכור]

"אשר קרך בדרך" (דברים כה, יח)

ד. ח"א יט, ה - מי שאין לו 'שלמות לשון הקדש', אזי ה'רוח-סערה' מקרר אותו ב'מקרה-ליכה' בשנה, בבחינת (דברים כה, יח): 'אשר קרך בדרך' - לשון 'קרירות'.

"בדרך" - הוא בחינת (משלי ל, כ): "כן דרך אשה מנאפת" - שה'רוח-סערה' הולך דרך ה'תרגום', שהוא בחינת 'גנה', ויונק מן ה'חשמ"ל'.

ה. ח"א נח, ג - 'משה רבנו' 'בכח שהיה כלול משלשה אבות' (זהר ויצא קנ מהשמטות-הזהר), היה לוחם כנגד 'עמלק', בבחינת (ויקרא כו, כה): 'חרב נקמת נקם ברית'. פי ה'אבות' הן 'ברית', בחינת (ויקרא כו, מב): "וזכרתי את בריתי יעקוב" וכו'. ו'עמלק' טמא 'בריתם', בבחינת (דברים כה, יח): 'אשר קרך בדרך'. [תפלה ד - פרשת זכור]

ו. ח"א ל, ו - 'ישראל' הם בחינת 'א"ו', שהם 'תמי אוריתא', ונקראים: 'ווי העמודים' (שמות כז, ייא).

ז. ח"א לד, ו - 'ישראל' הם בחינת 'א"ו', שהם 'תמי אוריתא', ונקראים: 'ווי העמודים' (שמות כז, ייא).

"ווי העמודים וחשקיהם כסף" (שמות כז, ייא)

ח. ח"א מא - וזה 'פדיון-נפש' - פי ה'ממון' נקרא 'עמודים', כמו שכתוב (דברים יא, ו): 'ואת היקום אשר ברגליהם' [זה ממונו של אדם ש'מעמידו' על רגליו]. פסחים קיט.]

ט. ח"א נא, ו - וזה 'פדיון-נפש' - פי ה'ממון' נקרא 'עמודים', כמו שכתוב (דברים יא, ו): 'ואת היקום אשר ברגליהם' [זה ממונו של אדם ש'מעמידו' על רגליו]. פסחים קיט.]

ובשהצדיק העושה ה'פדיון', מניח ידיו על ה'ממון' - יכון: פי יש "יד הגדולה" (על-פי שמות יד, לא) וכו' ["יד החזקה" (על-פי שמות יג, ט) "יד הרמה" (על-פי שמות יד, ח). תקוני-זהר ט. ועוד], והינו: 'שלש ידות'.

ושלש פעמים 'י"ד', גימטריא 'מ"ב'. ושם 'מ"ב', יש בו 'שבעה שמות'. וכל 'שם', יש בו 'ששה אותיות'. ויכון להמשיך אליו ה'ווי'ן, הינו: ה'שבעה שמות' שיש בכל-אחד 'ששה אותיות' - להמשיך אותן לתוך ה'ממון' הנקרא 'עמודים'. ואז נקרא: "ווי העמודים" (שמות כז, ייא).

ואלו 'עמודים', הינו רגלין, הינו 'עקבים' - הם בחינת 'דין'! - פי שתי פעמים 'אלקיים', גימטריא 'עק"ב', ויש שם אחיזה להחיצונים. ואין דין נמתק אלא בשרשו, ושרש הדינים ב'בינה' וכו', ושם 'מ"ב' ב'בינה'.

נמצא: כשממשיך 'שם מ"ב' לתוך 'עמודים' - אזי הדין נמתקין בשרשם.

וזה פרוש (שמות כז, ייא): "ווי עמודים וחשקיהם כסף" - פרוש: על-ידי 'חשיקה' ו'התחברות' 'ווי' עם 'עמודים' - נעשה 'כסף', 'חסד' - שנמתקין הדינין.

ו. ח"ב ה, יא - על-ידי 'קלקולי-המשפט', בחינת 'משפט מעקל' - בא חסד-ושלום 'טמאה הידוע'.

וזוהו (חבוקק א, ד): "על-יבן יצא משפט מעקל" - 'מעקל' ל', אותיות 'עמל"ק' - שעל-ידו בא הטמאה הנ"ל, בבחינת (דברים כה, יח): "אשר קרף בדרך".

וזוהו הסמיכות בתורה (במדבר כד, כ"א): "וירא את הקיני - וירא את עמלק" - פי 'טמאה הנ"ל, באה על-ידי 'גרים'.

ז. ח"ב ת, ג - 'עמלק' טמא את ישראל ב'פנים תאות-נאות', כמו שכתוב (דברים כה, יח): "אשר קרף בדרך", בחינת 'מקרה-לילה' חסד-ושלום, שבא על-ידי בחינת 'עמלק'.

פי 'עמלק' יונק מבחינת ה'דעת', בבחינת (במדבר כד, כ): "ראשית גוים עמלק", שזה בחינת (בראשית ג, א): "והנחש היה ערום", שעל-ידי-זוהו בא חסד-ושלום 'טמאת התאוה הזאת'. וזה בחינת 'מלחמת עמלק'.

והתקון לזה: הוא ה'תפלה של הבעל-בחי' שמתפלל בבחינת דין - שעל-ידי-זוהו מוציאין מפנינו מימי-הדעת' שבלע מן הקדשה.

"ויזנב בה כל הנחשלים אחריה, ואתה עיף ויגע ולא ירא אלקים" (דברים כה, יח)
"מפת זנב, חותף מילות וזורק כלפי מעלה" (רש"י; במדבר-רבה יג, ג; תנחומא תצא ט)

ח. ח"א נו, ה - "זה לעמת זה" (קהלת ז, יד) - 'מלכות-הרשעה' 'המן-עמלק', הוא פגגד 'מלכות-דקדשה', כמו שכתוב (במדבר כד, כ): "ראשית גוים עמלק".

פי 'מלכות-דקדשה', הוא (במדבר י, כה) "מאסף לכל המחנות" דקדשה. ו'מלכות דסטר-אחרא', הוא מאסף ממון, ומתגבר ב'תאות-ממון', כדי לתפס כל 'ניצוצי הקדשה'.

ועל-יבן 'עמלק' 'מלכות-הרשעה', רודה 'מחנה דין' בחינת 'מלכות-דקדשה', כמו שכתוב (דברים כה, יח): "ויזנב בה וכו' ולא ירא אלקים" - דהינו: בעת שאין להם פח 'מלכות-דקדשה', בחינת 'ירא אלקים'.

ואף-על-פי-כן אינו מועיל לו כלל - פי יש פח ב'מלכות-דקדשה', בחינת 'מרדכי' - להוציא מאתו כל ה'ממון', וכל ה'ניצוצות הקדושים' שבלע. [תפלה ג - פרשת זכור]

ט. ח"א קלה - על-יבן נאמר ב'עמלק' (דברים כה, יח): "ויזנב בה כל הנחשלים וכו' ולא ירא אלקים" - פי עקר פחו היה: מחמת שלא העלו ה'מלכות-דקדשה', מחמת שלא היה להם 'יראת-אלקים', שהוא בחינת 'מלכות'.

י. ח"ב יט - העקר: לעבד השם בתמימות ובפשטות גמור, על-ידי אמונה ומצוות מעשיות, בלי שום חכמות כלל. והוא אסור גדול מאד להיות 'מחקר' וללמד 'ספרי החכמות' - פי יש 'אבן גגה' בכל חכמה וחכמה, בחינת 'עמלק', שעל-ידי-זוהו יכולין להחליק ולפלל.

פי 'עמלק' היה 'פילוסוף' ו'מחקר' וכפר-בעקר, כמו שכתוב (דברים כה, יח): "ולא ירא אלקים" - דהינו: שהוא רק נוהג על-פי חכמות, ואין לו 'יראה' כלל.

רק הצדיק הגדול מאד - יכול להכניס עצמו בזה ללמד ה'שבע-חכמות', והוא מחזיק עצמו ונשאר קים על עמדו על-ידי אמונה. פי (משלי כד, טז): "שבע יפול צדיק וקם", סופי-תבות 'עמל"ק'.

והמחקרים והכופרים, מפרשים כל התורה בלה, על-פי חכמות ואפיקורסות ושכליות שלהם. ואפלו 'מצוות-מעשיות' המפרשים בתורה, מפרשים הכל: שמרמזים רק על שכליות וחכמות שלהם, וכופרים בפשוטו לגמרי.

וזוהו שאמרו רז"ל (במדבר-רבה יג, ג; תנחומא תצא ט): "שהיה עמלק חותף מילות וזורק כלפי מעלה". פי 'מילה' היא מצוה ראשונה שנצטוו בה 'אברהם אבינו', שהיה 'ראש למאמינים'. ו'עמלק' שהוא בחינת הפילוסופים והכופרים - כופר בכל המצוות ומפרש הכל על 'שכליות' לבד.

וזוהו: "חותף מילות וזורק כלפי מעלה" - שכופר ב'מצוות מילה', וזורק כלפי מעלה אל ה'שכל'. - ועקר 'הכנעתו' על-ידי 'אמונה'. [תפלה ה - פרשת זכור]

"תמחה את זכר עמלק מתחת השמים, לא תשכח"
(דברים כה, יט)

יא. ח"א ו, ז - "להכרית זרעו של עמלק"
(סנהדרין כ:). זה בחינת (תהלים מז, ד): **"ידבר עמים תחתינו ולאמים תחת רגלינו"**, בחינת 'חיריק', **'נקדה-התהתונה של אלה'**, בחינת: **"ותחת רגליו"** (שמות כד, י), בחינת: **"והארץ הדם רגלי"** (ישעיה סו, א).

"להכרית זרעו של עמלק" - היא בחינת **'יהושע'**, **'נקדה-התהתונה'**. **פי עקר מוחית עמלק תלוי ב'יהושע'**, כמו שכתוב (שמות יז, ט): **"צא הלחם בעמלק"**.

יב. ח"א ל, ו; ח"א קלה - צריך לחתך ולהוציא המלכות-דקדשה, מבין הארבע גליות של הארבע-מלכיות דסטרא-אחרא - ולהעלותה אל אור-הפנים המאיר בשלש-רגלים. והעקר: לבטל כח מלכות-עמלק הפוללת הארבע-מלכיות, כמו שכתוב (במדבר כד, כ): "ראשית גוים עמלק".

ועל-כן פשהג שמואל את אגג מלך עמלק, נאמר (בהפטרת פרשת זכור, שמואל-א טו, לג): "וישפה שמואל את אגג, ופרש רש"י: "תתכו לארבע" - הינו: שחתך והבדיל הדל"ת, בחינת מלכות דקדשה - מ'אגג, שהוא פלליות ארבע-מלכיות דסטרא-אחרא, כמו שכתוב (במדבר כד, כ): "ראשית גוים עמלק" - והעלה אותה אל אור-הפנים, בשלש-רגלים.

וזהו: "וישפה" - ראשי-תבות: "ש'בועות ס'בות פ'סח" - שהם הימים טובים, ימי דין, יראה, מלכות.

ועל-כן נאמר ב'עמלק' (דברים כה, יח): "ויזגב בך כל הנחשלים וכו' ולא ירא אלקים" - פי עקר כחו היה, מחמת שלא העלו המלכות-דקדשה - מחמת שלא היה להם יראת אלקים, בחינת מלכות. [תפלה א - פרשת זכור]

יג. ח"א לה, ח - בשאדם עוסק במשא-ומתן באמונה, אזי נופלים כל הקלפות והעפושם והארצות שסביבות האמונה, ועולים ממנה כל הניצוצות הקדושים שבתוכם, בסוד 'אחד-עשר

סמני הקטרת, בבחינת (סנהדרין כ:): "פריות זרעו של עמלק".

וזה בחינת (רות-דבא א, ב): "למה נסמכה פרשת פריות זרעו של עמלק, לפרשת 'משקלת' (דברים כה יג) יגיד-טורטזי) - לומר: שבעון משקלת היה מלחמת עמלק". [תפלה ב - פרשת זכור]

"וינא עמלק וילחם עם ישראל ברפידם" (שמות יז, ח)

יד. ח"ב ח, ג - 'עמלק' טמא את ישראל בכנס 'תאות-נאות', כמו שכתוב (דברים כה, יח): "אשר קרך בדרך", בחינת "מקרה-לילה" (שם כג, יא). פי 'עמלק' יונק מבחינת ה'דעת', בבחינת (במדבר כד, כ): **"ראשית גוים עמלק". וזה בחינת **'מלחמת עמלק'**. והתקון לזה: הוא ה'תפלה של הבעל-כח' שמתפלל בבחינת דין.**

"וצא הלחם בעמלק" (שמות יז, ט)

טו. ח"ב עט (ראשי-פרקים) של רבנו ז"ל, עם באור מזהרנ"ת ז"ל) - "וישמע יתרו" (שמות יח, א). **'קריעת ים-סוף ומלחמת עמלק' (רש"י שם; זכחים קטז). **'קריעת ים-סוף' - זה 'בטול-הזמנים'. 'מלחמת עמלק' - זה 'תשובה'. 'משה אהרן וחור' (שם יח, י), פרש רש"י: "בתענית היו שרויים". על-ידי זה: "וישמע יתרו" - שמע הקול. (עד-כאן לשון רבנו ז"ל).****

באור מזהרנ"ת ז"ל: רבנו ז"ל רוצה לגלות: ש'תשובה' ובחינת 'למעלה-מהזמן', דהינו 'בטול-הזמנים' - הם בחינה אחת. ועל-ידי-זה זוכין לשמע הקול דקדשה, ולהכניע הקול דסטרא-אחרא. וכן מבאר בה'אלף-בית החדש' (ספר-המדות, תשובה א): **"יום שהאדם עושה תשובה" - הוא למעלה מהזמן, ומעלה כל הימים למעלה מהזמן.**

"קריעת ים-סוף", הוא בחינת 'בטול-הזמנים' - פי "הקדוש-ברוך-הוא ערבבם ובטל הזמנים" (עין יחזקוני' שמות יד, כד).

"מלחמת עמלק", זה 'תשובה' - פי "אז היו שרויים בתענית, משה אהרן וחור", שזהו בחינת 'תשובה'.

נמצא: ש'קריעת ים-סוף' ו'מלחמת עמלק', זהו בחינת 'בטול-הזמנים' ו'תשובה', שהם תלויים זה בזה.

ועל-ידי-זה: "וישמע יתרו", שמע ה'קול' - פי על-ידי 'תשובה' שהוא 'בטול-הזמנים', שומעין ה'קול-דקדשה', כנ"ל.

"ומשה אהרן וחור עלו ראש הגבעה" (שמות יז, י)

טז. ח"ב עט - נמצא לעיל בפסוק (שמות יז, ט): **"וצא הלחם בעמלק"**.

"ואהרן וחור תמנו בידי, מזה אחד ומזה אחד" (שמות יז, יב)

יז. ח"א נח, ג - משה רבנו "בכה שהיה כלול משלשה אבות" (זהר ויצא קנ. מהשקטות-הזהר), היה לוחם בנגד עמלק, בבחינת (ויקרא כו, כח): "חרב נקמת נקם ברית". פי ה'אבות' הן 'ברית', בחינת (ויקרא כו, מב): "וזכרתי את בריתי יעקוב" וכו'. ו'עמלק' טמא 'בריתם', בבחינת (דברים כה, יח): **"אשר קרה בדרך"**.

וזהו (זהר בראשית לב): **"וחד על בין תרין"** - זהו 'מלחמת עמלק', שנאמר בו (שמות יז, יב): **"ואהרן וחור תמנו בידי מזה אחד ומזה אחד"**.

ובזה שהכניע 'קלפת עמלק' ותקן ה'ברית' - זכה לבחינת **"לחם משנה"** (שמות טז, ה), 'שפע כפולה'.

ואז כשמכניע כל הצרים הרודפים אחר חלושי פח שבישראל, ומכניס אותם לעבודת השם - זוכה לחדש חדושין-דאורייתא בשבת, על חד-תרין, בבחינת **"לחם משנה"**, בחינת (תהלים קמט, ו): **"חרב פיפיות"**. שעל-ידי ה'חרב נוקמת" (ויקרא כו, כח), זוכה ל"פי שנים" (דברים כא, יז), בחינת: **"לחם משנה"**. [תפלה ד - פרשת זכור]

"ויהי ידיו אמונה עד בא השמש" (שמות יז, יב)
"והיה ידוהי פריסן בצלו" (תרגום אונקלוס)

יח. ח"א י, ו-בסוף - על-ידי ה'צדיק' שהוא בחינת ה'רוח-שבלב' - נתגלה ה'ארת הידים והרגלים', הינו בחינת 'דקודין והמחאת-פה', ונתבטל ה'גאווה' וה'כפירות' וה'עבודה-זרה' של

'המן-עמלק', ונתרבה ה'אמונה'. וזה בחינת (שמות יז, יב): **"ויהי ידיו אמונה"**.

יט. ח"ב יט - וזה שכתוב ב'משה רבנו' (שמות יז, יב): **"ויהי ידיו אמונה"**, ב'מלחמת-עמלק' - פי על-ידי 'אמונה', החליש את 'עמלק', דהינו: ה'חכמות' וה'חקירות'.

וזה: **"ויהי ידיו אמונה"**. "ידיו" - הינו בחינת 'מצוות-מעשיות', שהם בחינת 'אמונה', כמו שכתוב (תהלים קיט, פו): **"כל מצותיה אמונה"** - שעל-ידי 'אמונה ומצוות-מעשיות', שהם 'הפה' בחינת עמלק' - החלישו כנ"ל.

ו'אמונה' - זה 'תפלה', כמו שתרגם: **"פרישן בצלו"** - פי ה'תפלה' משנה ה'טבע' - ונתבטלון ה'חכמות' וה'חקירות', שהם הולכים על-פי ה'טבע'.

והמחקרים והכופרים, מפרשים כל התורה בלה, על-פי 'חכמות ואפיקורסות' שלהם! - שכל התורה, ואפלו 'מצוות-מעשיות' הכתובים בתורה, מפרשים הכל על-פי 'צורה ושכל', שמרמזים רק על 'שכליות וחכמות' שלהם, וכופרים ב'עשיות-המצוות'. אשרי מי שאינו יודע מהם כלל.

ועל-כן עקר 'הכנעתו', על-ידי 'אמונה', בחינת: **"ויהי ידיו אמונה"**, כנ"ל. [תפלה ה - פרשת זכור]

"כתב זאת זכרון בספר" (שמות יז, יד)

כ. ח"א יט, בסוף - בין לומד בספר, לשומע מפי החכם, יש חלוק גדול ביותר - פי 'ספר' הוא רק ל'זכרון', כמו שכתוב (שמות יז, יד): **"כתב זאת זכרון בספר"**, וה'זכרון' הוא ב'כח-המדמה', פי גם 'בהמה' יש לה 'זכרון', כמו שאנו רואים: שגם 'בהמה' זוכרת שבמקום זה נשכה פלב, והיא בורחת משם.

ועל-כן אמרו רז"ל (גטין ס): **"דברים שבעל-פה, אי אתה רשאי לאמדם בכתב"** - ויש דברים בגו, פי באמת זה המקרא: **"כתב זאת זכרון בספר"** הנ"ל, נאמר על 'תורה-שבכתב', שצריכין דוקא לכתבה. (כל זה שמעתי מפיר-הקדוש, ולא באר ענין זה היטב).

כא. ח"א קנ - הענין מה שצריכין לנסע להצדיק, ולא די ב'ספרי מוסרי'! - מפרש בתורה

המפתח ל'לקוטי הלכות' - פרשת זכור

- קצת מתחלת חלק 'אורח חיים' -

(שמות יז, יד): **"ויאמר ה' אל משה, כתב זאת זכרון בספר, ושים באזני יהושע"**.

כי אף שאמר לו לכתב בספר - אף-על-פי-כן לא הסתפק בזה, וצוה לו: **"ושים באזני יהושע"** - שידבר עמו פה אל פה. כי העקר, מה ששומעין מפה הצדיק וכו'.

הכטרות פרשת זכור

"וגם נצח ישראל לא ישקר" (שמואל-א טו, כט)

כב. ח"א קנב - מדת הנצחון אינה סובלת ה'אמת'! - כי אף אם יראה לעינים דבר אמת, ידחה אותו מחמת הנצחון!

אבל הקדוש-ברוך-הוא - הוא 'אמת' אף בה'נצחון', ואינו משקר חסין-שלום. וזהו (בהפטרות פרשת זכור, שמואל-א טו, כט): **"וגם נצח ישראל לא ישקר"**.

"וילך אליו אגג מעדנת, ויאמר אגג

אכן סר מר המות" (שמואל-א טו, לב)

כג. ספורי מעשיות, מעשה ט מחכם ותם - על זה המעשה נאמרה התורה (לקוטי-מוהר"ן ח"ב יט) המדברת מ'חכמות' ו'תמימות': **שעקר השלמות הוא רק 'תמימות ופשיטות, וענין עמלק, שהיה חכם ופפר-בעקר וכו'.**

גם 'אגג מזרע עמלק' - אף-על-פי שראה מפלתו בשעה שבא שמואל אצל שאול להרגו, עדין לא היה מאמין, כמו שנאמר (בהפטרות פרשת זכור, שמואל-א טו, לב): **"וילך אגג מעדנת, ותרגם יונתן: 'מפנקא'."**

כי עדין לא האמין במפלתו, עד שראה בעיניו סוף מפלתו, אז (שם): **"ויאמר אכן סר מר המות"** - כי עד עתה לא האמין. [תפלה ה - פרשת זכור]

"וישסף שמואל את אגג" (שמואל-א טו, לג)

כד. ח"א ל, ו; ח"א קלה - נמצא לעיל בפסוק (דברים כה, יט): **"תמחה את זכר עמלק מתחת השמים, לא תשכח"**.

כה. השנמת-הבקר א, יב (על-פי ח"א רפב, 'אזמרה לאלקי בעודי') - קורין 'פרשת זכור', בחינת 'מלחמת-עמלק' - כי על-ידי שמוצאין ה'טוב, הנקודות-טובות, בכל אחד מישראל - נכנע 'עמלק', שהוא 'תקף הסטרא-אחרא', שמתגבר חסין-שלום להפיל ה'חלושי-בחי' שבישראל, כאלו אין להם תקנה עוד חסין-שלום, בבחינת (דברים כה, יח): **"ויזנב בך כל הנחשלים וכו', ואתה ענה ויגע וכו'"** - שרוצה לזנב את ה'נחשלים', דהינו 'חלושי-בחי', להפילם למטה חסין-שלום, שזהו בחינת **"ויזנב בך"** וכו'.

אבל כשזוכין למצא בעצמו הנקדה-טובה, אפלו בעת נפילתו חסין-שלום - על-ידי-זה נכנע עמלק.

כו. תפלין ה, ל-לא - עקר 'קשוי-הולדה' נמשך מבחינת 'עמלק' (לקוטי-מוהר"ן ח"א קלה) וכו' - שהוא בחינת הפירות והאפיקורסות הנמשך מ'חלל-הפנוי'.

ועל-כן נקרא 'ראשית', כמו שכתוב (במדבר כד, כ): **"ראשית גוים עמלק"** - כי 'חלל-הפנוי' קדם לעולם, כי בלא זה לא היה מקום לבריאת-העולם (לקוטי-מוהר"ן ח"א סד). ומשם נמשך הקלפה הקודמת לפרי. ועל-כן נקרא 'עמלק': **"ראשית"** - מחמת שכחו נמשך מ'חלל-הפנוי', שהיא ראשית וקדם לעולם.

וזהו בחינת ה'בכורה של עשו' שהוא 'עמלק' - כי נמשך מבחינת ה'קלפות' הנמשכין מ'חלל-הפנוי' שקדם להעולם.

ועל-כן השתדל יעקב לקח הבכורה מעשו - כי באמת: השם-יתברך קדם לכל, כי הוא "ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין" (זחר פנחס רכה), והוא יתברך בעצמו ברא ה'חלל-הפנוי', כדי שיהיה מקום לבריאת-העולם כנ"ל.

ועל-כן ישראל על-ידי אמונתם בהשם-יתברך שקדם לכל - עוברים על כל החכמות והכפירות והאפיקורסות הבאים מ'חלל-הפנוי' - כי הם מאמינים: שגם בה'חלל-הפנוי' בעצמו נעלם השם-יתברך, כי הוא יתברך קדם לכל, "שעל-כן נקראים

יִשְׂרָאֵל עֲבָרִים - על שעלידי אמונתם ב'אלקי העבריים' (שמות ג, יח; ה, ג; ז, טז; ט, יג; י, ג), הם עוברים על כל החכמות הבאים מחלל-הפנוי" (לקוטי-מוהר"ן שם).

ועליפן באמת: 'ישראל' הם 'בכורים' באמת, כמו שכתוב (שמות ד, כב): **"בני בכורי ישראל"** - פי עוברים עלידי אמונתם על ה'חלל-הפנוי', ומאמינים בהשם-יתברך בעצמו שהוא ראשון וקודם לכל, כנ"ל.

ועליפן לקח יעקב הבכורה מעשו - פי מתחלה בהכרח היה שתהיה ה'בכורה' אצל 'עשו', פי הקלפה קדמה לפני, פי ה'בכורה' שלו נמשך מ'חלל-הפנוי' שקדם לעולם. אבל 'יעקב' עלידי אמונתו - זכה לעבר ה'חלל-הפנוי', ולהאמין ולכלול בהשם-יתברך שקדם לכל. ועליפן אחר-כך בטל את ה'בכורה של עשו', שהוא בחינת: **"ראשית גוים עמלק"**, וזכה לקח ה'בכורה' לעצמו, עד שזכה שזרעו יהיו נקראים כלם 'בכורים', כמו שכתוב: **"בני בכורי ישראל"**, וכנ"ל.

וזהו בחינת 'מפת-בכורות' דיקא בשעת 'ציאת-מצרים', ואז נתקדשו בכורי ישראל וכו'. פי זה עקר 'ציאת-מצרים' וכו'.

וכל עקר 'קשיות' וכבודות-לב של פרעה, שלא רצה להניח את ישראל לצאת - נמשך מבחינת האפיקורסות והפפירות שנדבק בו הנמשך מ'חלל-הפנוי' (לקוטי-מוהר"ן שם), בחינת (שם יג, טו): **"ויהי פי הקשה פרעה לשלחנו"** וכו', בחינת 'קשוי' הולדה' כנ"ל וכו'.

ועלידי-זה יצאו ישראל ממצרים, שהוא בחינת 'לדה', ואז נתקדשו הבכורות וכו' - כדי לקדש ה'בכור', שהוא הולדה ראשונה וכו'. פי באמת הכל אחד, פי הולדת נפש מישראל ממש, ולכטל ה'קשוי-הולדה' ממש - הוא ממש בחינת 'ציאת-מצרים', שהוא בחינת ה'ולדה' כנ"ל וכו'. (עי' בפנים באריכות).

כז. תפלין ז, ז-ט - אי אפשר לידע ולהודיע ולהגדיל שם ה', פי אם עלידי הצדיק-האמת, שהוא בחינת: "צדיק יסוד עולם" (משלי י, כה) - שעקר גדלתו הוא עלידי 'שמירת-הברית' בתכלית הקדשה שאין קדשה אחריה וכו'.

אבל "את זה לעמת זה עשה אלקים" (קהלת ג, יד) - פי הסטרא-אחרא והקלפה שנמשך מזהמת-הנחש, מתגברת שם דיקא ביותר, ועליפן זעירין אנון זוכין לקדשת-הברית בשלמות וכו', אבל בעונותינו הרבים שכיח הרבה מה ששכיח, שפוגמים מאד וכו' רחמנא-לצלן, פידוע בדורות הללו - ומשם כל הערבוביא שבעולם, שאין יודעין היכן הצדיק-יאמת וכו'.

וזהו בחינת 'מלחמת עמלק' שבכל דור - פי 'עמלק' הוא 'זהמת-הנחש' שכלול מכל הרעות שבכל הארבעה יסודות, שהם בחינת 'כלל כל הנליות', בבחינת (במדבר כד, כ): **"ראשית גוים עמלק"**, "והוא מעולם רצועה מרדות לישראל" (במדבר-רבה יט, כ), פי בכל דור ודור הוא אורב על הכלל ועל הפרט בכל יום.

פי "הוא השטן הוא המסית" וכו' (בבא-בתרא טז.) - פי בתחלה מסית את כל-אחד בתאוותיו ומדעותיו הרעים, למה שמסיתו ומחטיאו בנעוריו ובילדותו בפגם-הברית, כמו שמחטיאו, ואחר-כך מסיתו לרדף אחר גדולות, להיות להוט אחר הממון וכו', ולרדף אחר הכבוד וכו', פי כל הקנאה והתאווה והכבוד וכו', וכל המדות-רעות - הכל נמשך מ'קלפת-עמלק'.

ולא די לו בכל זה - אף גם עושה ערבוביה גדולה, עד שנעשה קטגוריא גדולה בין התלמידים-החכמים, ומרבה ומגדיל השקר בעולם, עד שמכניס דעות זרות וכפירות הרבה בעולם, ומקים מהם ראשים שאומרים שרוצים בתקנת ישראל וכו', פידוע כל-זה. ואי אפשר להאריך בזה כאן.

וכל זה הוא בחינת 'מלחמת עמלק' שבכל דור! - וכל עקר קנאתו והתגרותו של 'קלפת-עמלק' הוא: להעלים ולהסתיר 'אור הצדיקי-אמת', שהם בחינת "שם ה'".

ועליפן **"נשבע השם-יתברך, שאין שמו שלם, עד שימחה זכר עמלק"** (רש"י שמות יז, טו; מדרש-תהלים ט; תנחומא תצא יא), פי השם-יתברך בעצמו פניכול, צריך ללהם עמו בכל דור ודור, כמו שכתוב (שמות יז, טז): **"מלחמה לה' בעמלק מדר דר"**.

פי על זה עקר התגרותו - שרוצה להעלים 'אור-הצדיק', שהוא בחינת "שם ה'", שלא להודיעו חסיו-שלום מדור לדור, ורוצה להתגבר בכל-זה עלידי פגם-הברית וכו'.

אָבֵל "אִישׁ בַּעַר לֹא יָדַע" (תהלים צב, ז), שֶׁהַצַּדִּיק הָאֵמֶת קָדַשׁ עִצְמוֹ בְּקִדְשֵׁי הַבְּרִית בְּקִדְשָׁהּ נִרְאָה כְּלִפְּיָהּ, עַד שֶׁקִּדְשָׁתוֹ עוֹלָה עַל הַכֹּל, בִּי עַל־יְדֵי תַקְוָה קִדְשָׁתוֹ הַמְּשִׁיחַ דַּעַת עֲלִיּוֹן וְנִשְׁגָב כְּזֶה שְׂאִי־אֶפְשֶׁר לְהַעֲלִימוֹ בְּשׁוּם אַפֶּן וְכוּ'.

וְגַם: כִּי כָּל יִשְׂרָאֵל הֵם בְּכֹלל שׁוּמְרֵי־הַבְּרִית עַל־יְדֵי מִצְוֹת מִיְלָה הַקְּדוּשָׁה (לְקוּטֵי־מוֹהֲרֵן ח"א כג) - בִּי כָּל־זֶה הוּא בְּחִינַת מִצְוֹת מִיְלָה, שֶׁהוּא לְחַתֵּךְ וּלְהַעֲבִיר הָעֶרְלָה, שֶׁהִיא בְּחִינַת קְלַפַּת־עַמְלֵק וְכוּ'.

מְרֵאֵי־מְקוֹמוֹת לְלְקוּטֵי־הַלְכוֹת' - פְּרִשְׁת זְכוּר
(כּוֹלֵל הַנְּמַצָּאִים לְעִיל)

[אֲרַח־חַיִּים ח"א] הַשְּׂפָמַת־הַבְּקָר א, יב | צִיצִית ז, י | תַּפְלִין ה, ל־לא | תַּפְלִין ו, כט | תַּפְלִין ז, זט | נְפִילַת־אֵפִים ד, ח"ח | קְרִיאַת־הַתּוֹרָה א, א

וְכַל־זֶה הוּא בְּחִינַת 'פּוֹרִים', וּפְרִשְׁת זְכוּר' שֶׁקוֹרֵין מְלַפְנֵיו - הוּא הַכְּנַעַת קְלַפַּת־עַמְלֵק, שֶׁהוּא עַקֵר 'קְלַפַּת הָעֶרְלָה' הַחוּפָה עַל 'בְּרִית־קִדְשׁ' - שֶׁמִּשָּׁם עַקֵר ה'הַעֲלָמָה' שֶׁמְתַגַּרָה תְּמִיד לְהַעֲלִים אוֹר ה"צַדִּיק יְסוּד עוֹלָם", עַל־יְדֵי 'פְּגַם־הַבְּרִית', הוּא בְּחִינַת 'עֶרְלָה' כְּנ"ל, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת (דְּבָרִים כה, יח):

[אֲרַח־חַיִּים ח"ב] נְטִילַת־יָדַיִם לְסַעֲדָה ו, ה | בְּרַב־תְּרִיחַ ד, ד"ה | בְּרַכּוֹת־הַרְאִיָּה וּבְרַכּוֹת־פְּרִטּוֹת ד, יב | תַּפְלַת־הַמְּנַחֶה ז, יט־ל

"אֲשֶׁר קָרָךְ בְּדַרְךָ", בְּחִינַת 'פְּגַם־הַבְּרִית'.

[אֲרַח־חַיִּים ח"ג] שַׁבָּת ה, טִיִּי־אִיב | שַׁבָּת ז, כז־לב | לִגְלַד־סוּס־זַעַג | רֹאשֵׁי־שָׁנָה ה, טז | עֲנִין אַרְבַּע־פְּרָשִׁיּוֹת א | פּוֹרִים א, ה | פּוֹרִים ג, וז | פּוֹרִים ה, אִיב | פּוֹרִים ו, ז

וְהוּא מִתְגַּבֵּר עַל ה'חֹלְשֵׁי־כַח', לְהַפְרִידֵם חִסְיוֹשְׁלוֹם מִה'צַדִּיק־הָאֵמֶת, בְּבְחִינַת (שִׁם כה, יח): "וַיִּזְגַּב בְּךָ כָּל הַנְּחָשִׁים אַחֲרַיָּה, וְאַתָּה עֵינָה וַיִּגַע וְלֹא יִרָא אֱלֹקִים" - שֶׁהֵם ה'חֹלְשֵׁי־כַח' שֶׁבִּישְׂרָאֵל, שְׂרוּצָה לְהַתְגַּבֵּר עֲלֵיהֶם בְּיוֹתֵר בְּתַקְוָה הַהַעֲלָמָה, וּלְהַפְרִידֵם לְגַמְרֵי חִסְיוֹשְׁלוֹם מִהַצַּדִּיק־הָאֵמֶת, שֶׁמִּשָּׁם כָּל חַיּוֹתָם וְתַקּוּתָם לְנִצָּח.

[יִזְרְה־דַעָה ח"א] שַׁחִטָּה ד, יג | בְּשַׂר־בְּחֹלֶב ה, כא | גְּלוּחַ ג, ה־יז | קְרָחָה וְכַתְּבַת־קַעֲקַע ג, יג

וְזֶה בְּחִינַת 'הָמֵן' יְמַח־שְׁמוֹ - שְׂרָצָה לְהַתְגַּבֵּר בַּעַת שְׂנִלְקָחָה אֶסְתֵּר לְמִשְׁכַּב הָעֶרְלָה, בִּי סֹבֵר ש"אֲשֶׁה יִרְאֵת ה'" (מְשָׁלִי ל, לא) נִכְבְּשָׁה תַחַתָּם וְכוּ'.

[יִזְרְה־דַעָה ח"ב] שְׁבוּעוֹת ב, לא | מְלַמְּדִים ג, ו | עֶרְלָה ה, ט | כּוֹר בְּהַמְהִיטָהוֹרָה ד, וִיחִי־כוֹכֵז

אֲבָל בְּתַקְוָה קִדְשָׁתוֹ שֶׁל 'מְרַדְּכִי', וְגַם 'אֶסְתֵּר' חַיּוֹתָם וְתַקּוּתָם לְנִצָּח.

[אֲבֹן־הָעֵזָר] יְבוּס ב, ד | יְבוּס ג, טז־יז

וְזֶה בְּחִינַת 'הָמֵן' יְמַח־שְׁמוֹ - שְׂרָצָה לְהַתְגַּבֵּר בַּעַת שְׂנִלְקָחָה אֶסְתֵּר לְמִשְׁכַּב הָעֶרְלָה, בִּי סֹבֵר ש"אֲשֶׁה יִרְאֵת ה'" (מְשָׁלִי ל, לא) נִכְבְּשָׁה תַחַתָּם וְכוּ'.

[הַשָּׁן־מִשְׁפָּט ח"א] דִּינִים ג, יט | גְּבִית־חֹב מִהַלְקוּחוֹת וְאֶפּוֹתִיקֵי ה, חִיב | הַעוֹשֶׂה־שְׁלִיחַ־לְגַבּוֹת־חֹבוֹ ג, ו (בְּאוֹת ל - כְּלָלִיּוֹת אַרְבַּע פְּרָשִׁיּוֹת) | שְׂתָפִים־בְּקַרְקַע ה, כֹּא־כג

אֲבָל בְּתַקְוָה קִדְשָׁתוֹ שֶׁל 'מְרַדְּכִי', וְגַם 'אֶסְתֵּר' חַיּוֹתָם וְתַקּוּתָם לְנִצָּח.

[הַשָּׁן־מִשְׁפָּט ח"ב] מִתְנַהֵּ ג, דִּיה־חִי־טִיָּא | אֲבָדָה וּמְצִיאָה ב, ב | פְּרִיקָה־וּטְעִינָה ד, כז־לח | נְחֹלוֹת ד, יב־יג | יִדְטוֹ־טז־יז־יח־יט־כֹּא־כב | שׁוֹכֵר ג, יג | נְזָקֵי־מִמּוֹן ב

וְזֶה בְּחִינַת 'הָמֵן' יְמַח־שְׁמוֹ - שְׂרָצָה לְהַתְגַּבֵּר בַּעַת שְׂנִלְקָחָה אֶסְתֵּר לְמִשְׁכַּב הָעֶרְלָה, בִּי סֹבֵר ש"אֲשֶׁה יִרְאֵת ה'" (מְשָׁלִי ל, לא) נִכְבְּשָׁה תַחַתָּם וְכוּ'.

לְקוּטֵי תַפְלוֹת עַל הַתּוֹרָה - פְּרִשְׁת תְּרוּמָה

תַּפְלוֹת בְּעַנְיָן: וְשִׁכְנַתִּי בְּתוֹכְכֶם | סִנְכִים בְּכַנְפֵיהֶם עַל הַפְּפֹרֶת | לָחֵם הַפָּנִים

לְבָבִי וְחֻלְקֵי אֱלֹקִים לְעוֹלָם". רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲדוֹן כָּל, אֲשֶׁר בְּכָל מְקוֹמוֹת מְמַשְׁלֵתָךְ, בִּי אַתָּה מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאִין הָעוֹלָם מְקוּמָךְ.

☪ [א] לְקוּטֵי־תַפְלוֹת ח"ב נב ☪
(עַל־פִּי לְקוּטֵי־מוֹהֲרֵן ח"ב נו, 'כְּשִׁישׁ לְהֶאֱדָם לֵב')
"וְשִׁכְנַתִּי בְּתוֹכְכֶם" (שִׁמוֹת כה, ח)
"בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד" (תו"ל הַמּוֹבָא בְּרֵאשִׁית־חֲקִמָּה; אֲרִיז"ל: וְעוֹד) שִׁיְהִיָּה נִמְשָׁךְ לְתוֹךְ לִבִּי, שְׂכִינַת כְּבוֹדְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ, וְשִׁיְהִיָּה לִבִּי מְלֵא מֵאֱלֻקוֹתֶיךָ

רַחֵם עָלַי לְמַעַן שְׁמָךְ, וְתֵן לִי בְּאַמָּת, לֵב כָּשֶׁר וְטָהוֹר

"מִי לִי בְּשָׂמַיִם וְעַמְּךָ לֹא חָפְצַתִּי בְּאָרֶץ. כָּלָה שְׂאֵרֵי וּלְבָבִי צוּר

לְעִבּוּדְתָךְ וּלְיִרְאַתָּךְ, לֵב יִשְׂרָאֵלִי
בְּאֵמֶת.

עַד שְׂאֵזְפָה, שִׁיחֶיהָ לִבִּי מִשְׁפָּן
כְּבוֹדְךָ, שִׁיחֶיהָ נִמְשַׁךְ לְתוֹךְ
לִבִּי, שְׂכִינַת כְּבוֹדְךָ הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ,
הַשׁוֹכֵן בְּתוֹךְ לְבָבוֹת שֶׁל כָּל אֶחָד
וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל עִמָּךְ הַקְּדוֹשׁ.

כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: "וְשִׁכְנַתִּי בְּתוֹכְכֶם",
וְדַרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוֹס־
לְבָרְכָה: "מִלְּמַד, שֶׁהַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־
הוּא מְשַׁרְה שְׂכִינָתוֹ, בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד
וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל". וְעַקֵּר הָאֱלֻקוֹת
הוּא בְּלֵב, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר: "צוּר לִבִּי
וְחִלְקֵי אֱלֻקִּים לְעוֹלָם".

רַחֵם עָלַי, וְעֲזָרְנִי וְזַכְּנִי, שִׁיחֶיהָ
לִבִּי מִלֹּא מֵאֱלֻקוֹתֶיךָ, עַד
שֶׁלֹּא יוּכַל שׁוֹם מְקוֹם בְּעוֹלָם
לְבַלְבַּל וּלְמַנוּעַ אוֹתִי מֵעִבּוּדְתְּךָ
וּמִיִּרְאַתְךָ, רַק אֲזַכֶּה לְהַכִּיר אוֹתְךָ
וּלְמַצֵּא אוֹתְךָ, בְּכָל הַמְּקוֹמוֹת
שֶׁבְּעוֹלָם, וּבְכָל דֶּרֶגָּא וְדֶרֶגָּא
שֶׁבְּעוֹלָם, כִּי לֵית אֶתְר פְּנּוּי מִנֶּךָ.

זַכְּנִי, לְהִיּוֹת נִכְלָל בְּךָ בְּכָל לִבִּי
בְּאֵמֶת, עַד שֶׁאֶחֶיהָ גַּם־כֵּן
בְּבַחֲיִנַת "מְקוֹמוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְאִין
הָעוֹלָם מְקוֹמוֹ", עַד שֶׁכָּל הַמְּקוֹמוֹת
שֶׁבְּעוֹלָם, יִהְיוּ בְּטֻלִין וּמְבַטְלִין נֶגְדֵי
בְּתַכְלִית הַבְּטוּל, וְלֹא יִהְיֶה לָהֶם
שׁוֹם פַּח לְבַלְבַּל אוֹתִי חֶסֶד־וְשָׁלוֹם

מִשׁוֹם דְּבַר שֶׁבִקְדָּשָׁה, רַק אוֹכַל
לְהַשִּׁיג אוֹתְךָ, וּלְמַצֵּא אוֹתְךָ,
וּלְהַתְּדַבֵּק בְּךָ בְּאֵמֶת בְּכָל הַמְּקוֹמוֹת
שֶׁבְּעוֹלָם.

⊗ [ב] תְּפִלוֹת־וְתַחֲנוּנִים ח"א ה' ⊗

(על-פי לקוטי-מזרח"ן ח"א צד, 'זכר חסדו וְאִמּוֹנָתוֹ' -
לְעִיל 'פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה' אוֹת טו)

"וְשִׁכְנַתִּי בְּתוֹכְכֶם" (שְׁמוֹת כה, ח)

"בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד" (תו"ל המובא ב'ראשית חקמה': אריז"ל: ועוד)
גְּדַל מַעֲלַת קִדְשַׁת יִשְׂרָאֵל, שֶׁאַתָּה מְשַׁרְה
שְׂכִינַת כְּבוֹדְךָ בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל

רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה הוֹדַעְתָּנוּ
גְּדַל מַעֲלַת קִדְשַׁת יִשְׂרָאֵל.
עַד אֲשֶׁר אַתָּה מְשַׁרְה שְׂכִינַת כְּבוֹדְךָ
בְּתוֹךְ כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב: "וְשִׁכְנַתִּי בְּתוֹכְכֶם".

וְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, הוּא בַּחֲיִנַת
'לְבוּשׁ' מִ'מְלַבוּשֵׁי־הַכְּבוֹד'
שֶׁלְּךָ, וְכָל הָעוֹלָמוֹת לֹא נִבְרְאוּ אֶלָּא
בְּשִׁבִיל יִשְׂרָאֵל, כְּדֵי לְהַשְׁפִּיעַ לָהֶם
רַב טוֹב, וּכְשֶׁאֵינָם יְכוּלִים לְקַבֵּל אֶת
הַשְּׁפָעַת הַטוֹב מִחֶמֶת עוֹנוֹתֵיהֶם,
אִזִּי יֵשׁ לָךְ צַעַר גָּדוֹל כְּבִיכּוֹל, כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב: "בְּכָל צָרָתָם לוֹ צָר".

וְאַתָּה יְדַעְתָּ, כַּמָּה אַרְךָ עָלֵינוּ
הַגָּלוּת וְהַשְּׁעִבּוּד, זֶה אֵלֶיךָ
וְכַמָּה מֵאוֹת, קָרוֹב לְאֲלֹפִים שָׁנָה.
וְאַתָּה הוֹדַעְתָּנוּ: שְׁגַם שְׂכִינַת עֲזָךְ
בְּגָלוּת עִמָּנוּ כְּבִיכּוֹל, וְגַם הַדְּבוּר
בְּגָלוּת עִם יִשְׂרָאֵל, עַד אֲשֶׁר

"נאלמתי דומיה החשיתי מטוב
וכאבי נעפר".

על-כן חוס וחמל נא עלינו, ועל
שכינת עזך וכבודך, ועל
כל האותיות והניצוצות הקדושים
אשר הטה בגלות גדול וכבד מאד,
ומהר לגאלנו גאלה שלמה מהרה
למען שמך.

ויתעלה ויתגדל כבודך על כל
העולם, ויקים מקרא
שפתוב: "ונגלה כבוד ה', וראו כל
בשר יחדו, כי פי ה' דבר".

גדלתך, שם נמצא ענותנותך.
והורדת שכינתך כביכול למטה,
כמו שפתוב: "ועשו לי מקדש
ושכנתי בתוכם".

וצניית לנו, להקריב שם קרבנות
לפניך, דיקא ממינים
השפלים מבהמות ועופות, וגם
ממינים הדוממים והצומחים,
דהינו: מלח וסלת ויין ושמן ומים.
והבטחתנו: שיעלו הקרבנות לריח-
ניחוח לפניך. ועל-ידי חכמיך-
הקדושים גלית לנו: כי "סלוקא
דקרבנות, עד אין-סוף כביכול.

אשר מכל זה ראו והבינו: כי אתה
כל יכול וכוללם יחד, כי
כלם משרש אחד יצאו, ואתה בראת
את כלם, ובידך כח וגבורה, להפך
כל דבר מראשו לסופו ומסופו
לראשו. ולעשות מעליונים, שיהיו
תחתונים. ומתחתונים, שיהיו
עליונים.

כי אתה "כל תוכל ולא יבצר ממך
מזמה". "ולא יפלא ממך כל
דבר", ומי יאמר לך מה תעשה ומה
תפעל.

על-כן חוס ורחם עלינו גם עתה,
והעלה אותנו מעמק
נפילתנו וירידתנו ושפלותנו, ובנה

⊙ [ג] תפלות-ותחנונים ח"ב ז ⊙

(על-פי שיחות-ה"ר"ן מ - לעיל 'פרשת תרומה' אות יט)

"ושכנתי בתוכם" (שימות כה, ח)

"בתוך כל אחד ואחד" (תו"ל המובא ב'ראשית-חכמה': אריז"ל: ועוד)
שנזכה לכנס לארץ-ישראל, ולבנות הבית-
המקדש. אשר שם זכו כל ישראל לראות
"עליונים למטה ותחתונים למעלה", כמו במשכן

רבנו של עולם, אתה הודעתנו:
כי עקר הגאלה שגאלת
אותנו ממצרים, היה בשביל
התכלית הזו, שנזכה לכנס לארץ-
ישראל, ולבנות שם את הבית-
המקדש.

אשר שם זכו כל ישראל לראות
בהתגלות גדול ונפלא, ענין
זה של "עליונים למטה ותחתונים
למעלה", כי אתה תתברך למעלה
מן הכל, ואין למעלה ממך. ובמקום

עירך, ושכלל היכלך, וקבץ קבוצי-
גליות, ופדה צאנך, ושמה עדתך.

"זכר עדתך קנית קדם, גאלת
שבט נחלתך, הר ציון זה
שכנת בו". בנה ביתך כבתחלה,
וכונן מקדשך על מכוננו, והראנו
בבנינו, ושמחנו בתקוננו, והשב
פהגים לעבודתם, ולוים לשירם
ולזמרים, והשב ישראל לנזיהם, ושם
נעשה לפניך את קרבנות חובותנו,
תמידים כסדרם, ומוספים
כהלכתם. וקים לנו מקרא שפתוב:
"פי שחה לעפר נפשנו, דבקה לארץ
בטננו. קומה עזרתה לנו, ופדנו
למען הסדך". אמן פן יהי רצון.

להשקיט ולכבות המום ותבערת
הלב, שלא יבעיר ולא יוקיד את כל
הגוף הסושלום, ויתקים בכנפי
הראה: "והיו הפרבים פרשי כנפים
על הכפרת", "כפרתא דלבא".

אבי אב הרחמן, המל עלי מעתה,
ולמדני עצה ותחבולה בכל-
עת, איך להתנהג מעתה, באפן
שאוכל לכבות ולהשקיט ולזכך,
תבערת הדמים הרעים והעכורים,
שלא יבערו יותר מהמדה לא לימין
ולא לשמאל.

ולסגן ולזכך הדמים מהשמרים
ומרבוי העכירות שבהם,
באפן שלא אוסיה לחשב שום
מחשבה רעה. ולא יוסיה, ולא אניח
עוד, האש הרע, לבער בי כלל. ולא
אשרף ולא אוקיד עוד את
הלחלוחית שבי, על-ידי רבוי
התאות, רק אתרחק באמת מכל
התאות-רעות, ובפרט מתאות-
המשגל. ולא אבלל את דעתי עוד.

רק אזכה להמשיך בכל-פעם,
קדשת הכנפיראה, בגשמיות
ורוחניות, שירחפו וינשבו על הלב,
ויכפו וישקיטו את תבערת המום
הלב, באפן שיתקים בשלמות כל
הלחלוחית והשמנונית שבגופי,

☉ [ד] לקוטי-תפלות ח"א קלז ☉

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רכה, 'פשהראה בשלמות' -
לעיל 'פרשת תרומה' אות לג)

"והיו הפרבים פרשי כנפים למעלה,

סככים בכנפיהם על הכפרת" (שמות כה, כ)

שתהיה הראה' תמיד בשלמות אצלי, וירחפו
כנפי הראה על הלב תמיד, להשקיט תבערת הלב

רבוננו של עולם, רחם עלי
והושיעני, ועזרני והצילני
מכל מיני חלאים, ובפרט מ'חלי
הראה', שהיא עקר חיות האדם,
וקיום המח והשכל.

עזרני והושיעני, שתהיה הראה'
תמיד בשלמות אצלי,
וירחפו כנפי הראה על הלב תמיד,

וַיַּעֲלֶה כָּל הַלֶּחֶם לְרוּחַ הַקֹּדֶשׁ וְהַשְּׂמִינִית
 לְמַחֵי בְקִדְשָׁהּ וּבִטְהָרָה.
 וְעַל-יָדָם יָאִיר הַמַּח בְּאוֹר גָּדוֹל,
 וַיְהִי מַחֵי וְשִׁכְלֵי זָד
 וַצָּח, וּמְאִיר בְּאוֹר גָּדוֹל תָּמִיד,
 "בְּחֻכְמָה וּבִתְבוּנָה וּבְדַעַת וּבְכָל
 מְלָאכָה" בְּמִלְאכַת הַקֹּדֶשׁ, הוֹלֵךְ
 וְאוֹר בְּהָאָרֶץ יִתְרָה בְּכָל-פַּעַם
 לְמַעַל לְמַעַל, בְּקִדְשָׁהּ וּבִטְהָרָה
 גְּדוֹלָה בְּאֵמֶת וּבְאַמוּנָה.

⊗ [ו] לְקוּטֵי-תְפִלוֹת ח"א ס ⊗
 (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ס, 'פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן' -
 לְעֵיל 'פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה' אוֹת מֵד)
 "וְנָתַתְּ עַל הַשְּׁלַחַן לֶחֶם פָּנִים לְפָנַי תָּמִיד"
 (שְׁמוֹת כה, ל)
 שְׁנֵי זָבָח לְאֹכַל רַק מֵאֲכָלִים שְׁנֵי תְּבַרְרוּ, מֵאֲכָלִים
 שֶׁהֵם בְּקִדְשַׁת 'לֶחֶם הַפָּנִים' - וְשְׁנֵי זָבָח עַל-יָדָם
 ל'פָּנִים דְּקִדְשָׁה'

וְהָיָה עֲמָדֵי תָּמִיד, וְשִׁמְרָנֵי
 וְהַצִּילָנִי מִפָּנִים 'תָּאוֹת
 אֲכִילָה וְשִׁתִּיָּה'. וְאִזְכָּה שִׁתְּהִיָּה
 אֲכִילָתִי תָּמִיד בְּקִדְשָׁהּ וּבִטְהָרָה
 גְּדוֹלָה, בְּלִי שׁוּם תָּאוֹת-הַגּוֹף כָּלֹל.
 וְתִהְיֶה אֲכִילָתִי וְשִׁתִּיתִי תָּמִיד,
 מֵאֲכָל שְׁנֵי תְּבַרְרוּ ל'מֵאֲכָל אָדָם'.

וְתִגַּן בְּעַדִּי, וְתִשְׁמְרָנֵי וְתִצִּילָנִי,
 שֶׁלֹּא יָבֹא לְתוֹךְ פִּי, שׁוּם
 מֵאֲכָל וּמִשְׁקָה שֶׁלֹּא נִתְּבַרְרוּ עֲדִין
 ל'מֵאֲכָל-אָדָם', אֲשֶׁר יִכּוֹלִין לֵאמֹר
 חֲסִי-וְשָׁלוֹם אֵת ה'פָּנִים-דְּקִדְשָׁה'
 עַל-יָדֵי מֵאֲכָלִים הַלָּלוּ, וְלִפְּלֹל לְתוֹךְ
 שְׁנֵי חֲסִי-וְשָׁלוֹם. וְתִצִּילָנִי מִמֵּאֲכָלִים
 הַמְּבִיאִין רַע אֶל הַלֵּב.
 רַק אִזְכָּה לְאֹכַל בְּקִדְשָׁהּ גְּדוֹלָה,
 מֵאֲכָלִים שְׁנֵי תְּבַרְרוּ, מֵאֲכָלִים
 שֶׁהֵם בְּקִדְשַׁת "לֶחֶם הַפָּנִים",
 שֶׁאִזְכָּה עַל-יָדָם, לְלִבִּי-טוֹב, לְלִבִּי-
 שְׂמֵחַ, וּלְפָנִים-דְּקִדְשָׁהּ.

⊗ [ה] לְקוּטֵי-תְפִלוֹת ח"א לא ⊗
 (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לא, 'אֵית לָךְ בִּירָא בְּדַבְרָא' -
 לְעֵיל 'פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה' אוֹת מֵג)
 "וְנָתַתְּ עַל הַשְּׁלַחַן לֶחֶם פָּנִים לְפָנַי תָּמִיד"
 (שְׁמוֹת כה, ל)
 שְׁנֵי זָבָח שִׁתְּהִיָּה אֲכִילָתָנוּ בְּבַחֲיִנַת 'לֶחֶם הַפָּנִים',
 וְשִׁתְּהִיָּה אֲכִילָתָנוּ בְּקִדְשָׁהּ גְּדוֹלָה כָּל-כּוֹף, עַד
 שִׁיְהִיָּה הַשְּׁלַחַן שְׁלָנוּ מְכַפֵּר כַּמְזַבֵּחַ

וּבְכֵן תִּרְחַם עָלֵינוּ, וְתוֹשִׁיעֵנוּ,
 וְתִזְכְּנוּ, לְאֹכַל בְּקִדְשָׁהּ
 גְּדוֹלָה וְנוֹרָאָה, עַד שִׁתְּהִיָּה אֲכִילָתָנוּ
 בְּבַחֲיִנַת "לֶחֶם הַפָּנִים".
 וְתִעֲזְרָנוּ, שִׁתְּהִיָּה אֲכִילָתָנוּ
 בְּקִדְשָׁהּ גְּדוֹלָה כָּל-כּוֹף,
 עַד שִׁיְהִיָּה הַשְּׁלַחַן שְׁלָנוּ מְכַפֵּר
 כַּמְזַבֵּחַ, וַיְהִיָּה נֹאמֵר עַל הַשְּׁלַחַן
 שְׁלָנוּ: "זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לְפָנַי ה'".
 וְתִמְהַר וְתַחֲיֵשׁ לְנַאֲלָנוּ גְּאֻלַּת
 עוֹלָם, וְתִבִּיא לָנוּ אֵת
 מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ, וְתִבְנֶה לָנוּ בֵּית קִדְשָׁנוּ

לקוטי תפלות לפרשת זכור - עניני 'מחית עמלק'

⊗ [א] לקוטי תפלות ח"א ל ⊗

(על פי לקוטי מוהר"ן ח"א ל, 'מישרא דספינא'
- לעיל עניני 'פרשת זכור' אות ב"ב)

וְנִהְיֶה נִכְלָלִים תָּמִיד בְּמִדַּתוֹ שֶׁל
אֲבֵרָהּם אָבִינוּ עֲלֵינוּ-
הַשְּׁלוֹם, שֶׁהִיא מִדַּתוֹ הַסֵּד. וְעַל-יְדֵי
הַסֵּד הַזֶּה, נִזְכָּה בְּרַחֲמֶיהָ, לַחֲתוֹךְ
וּלְהַבְדִּיל וּלְהַעֲלוֹת אֶת הַמַּלְכוּת-
דְּקִדְשָׁה, מִן הָאַרְבַּע־מַלְכוּתוֹת
דְּסִטְרָא־אַחְרָא.

וְנִזְכָּה לְהַרְגוֹ, וּלְהַכְנִיעַ, וּלְשַׁבֵּר,
וּלְעַקֵּר, וּלְבַטֵּל - קְלַפַּת
מַלְכוּת עַמְלֵק הַרְשָׁעָה, שֶׁכָּלוּל מִכָּל
הָאַרְבַּע־מַלְכוּתוֹת.

וְתַעֲזְרֵנוּ לְמַחֲזוֹת שְׁמוֹ וְזַכְרוּ מִן
הָעוֹלָם, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב:
"תִּמְחָה אֶת זֵכֶר עַמְלֵק מִתַּחַת
הַשָּׁמַיִם לֹא תִשָּׁכַח". וַיִּקְרָא מִקְרָא
שֶׁכָּתוּב: "הָאוֹיֵב תִּמְנוּ חַרְבוֹת לְנִצָּחָה,
וְעָרִים נִתְּשָׁת אֲבָד זִכְרָם הִמָּה". "וְה'
לְעוֹלָם יֵשֵׁב, כּוֹנֵן לְמִשְׁפַּט כְּסָאוֹ".

⊗ [ב] לקוטי תפלות ח"א לה ⊗

(על פי לקוטי מוהר"ן ח"א לה, 'אשרי העם - זרקא'
- לעיל עניני 'פרשת זכור' אות יג)

וְנִזְכָּה לְהַקְרִיב קָרְבָּן הַתְּמִיד,
בְּמוֹעֵדוֹ וּבְמִקוֹמוֹ בְּהִלְכָתוֹ,
וּלְהַקְטִיר קִטְרֵת בְּזִמְנָהּ. וְעַל-יְדֵי-זֶה

נִזְכָּה לְהַכְרִית זְרַעוֹ שֶׁל עַמְלֵק,
לְכַלּוֹת וּלְבַעַר הַקּוֹצִים מִן הַפָּרֶם,
לְהַכְרִית וּלְעַקֵּר וּלְבַטֵּל, כָּל הַחוּחִים
וְהַקּוֹצִים הַסּוֹבְבִים אֶת הַשּׁוֹשְׁנָה
הָעֲלִיוֹנָה, וּלְהַעֲלוֹת כָּל נִיצוּצֵי
הַקִּדְשָׁה מִבֵּין הַקְּלַפּוֹת וְהָעִפּוֹ"ם.

וְכָל־ם יִתְדַבְּקוּ וַיִּתְאַחֲזוּ בְּאַמוּנָה-
הַקְּדוּשָׁה, וַיִּתְבָּרְרוּ וַיַּעֲלוּ
מֵעָלָה מֵעָלָה, עַד שֶׁיִּשׁוּבוּ לְעֵלּוֹת
וּלְהַתְּחַדֵּשׁ בְּאוֹר־הַפְּנִים.

⊗ [ג] לקוטי תפלות ח"א נו ⊗

(על פי לקוטי מוהר"ן ח"א נו, 'זביום הנפורים'
- לעיל עניני 'פרשת זכור' אות ג"ח)

וְנִזְכָּה לְהַכְנִיעַ, וּלְשַׁבֵּר, וּלְבַטֵּל,
וּלְמַחֲזוֹת, וּלְכַלּוֹת, וּלְעַקֵּר -
קְלַפַּת 'הַמֶּן-עַמְלֵק' מִן הָעוֹלָם,
שֶׁהוּא 'תְּאוֹת־מְמוֹן'. וּלְהוֹצִיא כָּל
חַיּוֹת הַקִּדְשָׁה מִמֶּנּוּ, וּלְהַשִּׁיב
וּלְהַחֲזִיר כָּל הַנִּיצוּצוֹת־הַקְּדוּשִׁים,
וְכָל חַיּוֹת הַקִּדְשָׁה - לְשִׁרְשָׁם
הָעֲלִיּוֹן שֶׁבְּקִדְשָׁה. וּלְחַזֵּר וּלְעַשׂוֹת
מֵהֶם תּוֹרַת הַקְּדוּשָׁה.

וְנִזְכָּה לְהַמְשִׁיךְ עֲלֵינוּ תְּמִיד,
קִדְשַׁת 'מְרֻדְכֵי־הַיְהוּדִי'
וְאַסְתֵּר־הַמְּלָכָה. וְתַעֲזְרֵנוּ וְתִזְכְּנוּ,
לְגַלּוֹת וּלְהַאִיר כָּל הַגּוֹנֵי־עַלְאִין
שֶׁיֵּשׁ בְּ"כֶסֶף וְזָהָב וְנַחֲשֵׁת", בְּקִדְשָׁה
וּבְטְהָרָה גְּדוּלָּה, כְּרַצוֹנְךָ הַטּוֹב.

☪ [ד] לקוטי תפלות ח"א נח ☪

(על פי לקוטי מוהר"ן ח"א נח, 'תלת נפקין מחד' - לעיל עניני 'פרשת זכור' אות ה"ז)

וּבְכֵן תִּזְכְּנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,
בְּזָכוֹת שְׁלֹשֶׁת אָבוֹתֵינוּ
אֲבָרְהֶם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב, וּבְכַח מִשְׁה
רַבֵּנוּ עַל־יֹהֵשְׁלוֹם, וּבְזָכוֹת כָּל
הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּים, וְתַעֲזְרֵנִי
וְתוֹשִׁיעֵנִי מֵעַתָּה, שְׂאֲזֹכָה
לְשִׁמִּירַת־הַבְּרִית בְּאֵמֶת, בְּקִדְשָׁה
וּבְטָהֳרָה גְדוֹלָה.

וְתַעֲזְרֵנִי רַחֲמֵי הַצְּדִיקִים -
הָאֲמִתִּים, שִׁירְחֵמוּ
עָלֵינוּ עַל חֲלוּשֵׁי־כַח כְּמוֹנֵנוּ, וַיִּלְחֲמוּ
בַּעֲדֵנוּ, וַיִּכְנָעוּ, וַיִּשְׁבְּרוּ, וַיִּפְּלוּ,
וַיִּבְטְלוּ - כָּל הַצָּרִים הַרוֹדְפִים
אֲחֵרֵינוּ הַנֹּלְחָמִים עִמָּנוּ בְּכָל־עֵת.
וַיִּכְנָעוּ, וַיִּכְלוּ, וַיִּבְטְלוּ - 'קִלְפַת
עַמְלֶק' שֶׁהוּא 'פְּגַם־הַבְּרִית', מִמֶּנִּי,
וּמַעַל כָּל עַמֶּךָ בֵּית־יִשְׂרָאֵל.

מָלֵא רַחֲמִים, חוֹסֶה עָלַי כָּרֵב
רַחֲמֶיךָ, כָּרֵב חֲסָדֶיךָ, כָּרֵב
חֲנִינְתֶיךָ, כָּרֵב יְשׁוּעָתֶךָ. וְזַכְּנִי
לְשִׁמִּירַת־הַבְּרִית בְּאֵמֶת. וְחַנְּנִי
מֵאֵתֶךָ חֲכָמָה בִּינָה וְדַעַת דְּקִדְשָׁה,
"חֲכָמָה הַטּוֹבָה מִכָּלִי קָרֵב", חֲכָמָה־
אֲמִתִּית שְׂאֲזֹכָה לְהַנְצִיל עַל־יָדֶהָ
מִפַּח־יּוֹקְשִׁים. וְאַחֲמַל וְאַחוּס
וְאַרְחֵם עַל עֲצָמֵי מֵעַתָּה, וְלֹא אֶלֶךְ
עוֹד אֲחֵרֵי שְׂרִירוֹת לְבִי הָרַע.

וְאַתָּה תִּהְיֶה בְּעֲזָרְנוּ תָּמִיד,
וְהַצְּדִיקִים־אֲמִתִּים יִלְחֲמוּ
לְפָנֵינוּ, עַד שְׁנֹזְפָה בְּכַחֶם, לְבִטֵּל
'קִלְפַת־עַמְלֶק', לְמַחֲזוֹת שְׁמוֹ וְזַכְּרוּ
מִן הָעוֹלָם, וּלְבִטֵּל 'פְּגַם־הַבְּרִית',
מִמֶּנּוּ, וּמִזְרַעֲנוּ, וּמִכָּל עַמֶּךָ בֵּית־
יִשְׂרָאֵל, מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם.

☪ [ה] לקוטי תפלות ח"ב יד ☪

(על פי לקוטי מוהר"ן ח"ב יט, 'עקר התכלית לילך בפשיטות
ובתמימות' - לעיל עניני 'פרשת זכור' אות י"ט-כג)

תּוֹמֵךְ תְּמִימִים הוֹשִׁיעָה נָא, תִּקְיָה
לְעַד הַצְּלִיחָה נָא, תְּמִים
בְּמַעֲשָׂיו עֲנֵנוּ בְּיוֹם קְרָאֵנוּ. תָּם
וּמִתָּמָם עִם תְּמִימִים, זַכְּנִי לְעַבְדְּ
אוֹתֶךָ בְּאֵמֶת, בְּתִמְיוֹת וּבְפִשְׁטוֹת
גָּמוּר בְּלִי שׁוֹם חֲכָמוֹת כָּלֵל.

שְׂמֵרֵנִי וְהַצִּילֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים,
מִחֲקִירוֹת וְחֲכָמוֹת
חִיצוֹנִיּוֹת וְזָרוֹת. רַחֵם עָלַי וְעַל כָּל
יִשְׂרָאֵל, וְזַכְּנֵנוּ בְּחֲסָדֶיךָ הָעֲצוּמִים
לְתִמְיוֹת בְּאֵמֶת, כַּאֲשֶׁר אַתָּה יֹדְעָה
דְּרָכֵי הַתְּמִימוֹת בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ,
כְּרָצוֹנְךָ הַטּוֹב, וּכְרָצוֹן צְדִיקֶיךָ
הַיְרָאִים וְהַתְּמִימִים בְּאֵמֶת.

וְרַחֵם עָלֵינוּ, וְעַל זְרַעֲנוּ, וְעַל כָּל
זֶרַע עַמֶּךָ בֵּית־יִשְׂרָאֵל,
וְתִשְׁמַר וְתַצִּיל אוֹתָנוּ מִכָּל מִינֵי
חֲקִירוֹת וְחֲכָמוֹת־חִיצוֹנִיּוֹת. וְלֹא
נָשִׂים עֵינָי, וְלֹא נִבְיֵט, וְלֹא נִסְתַּכֵּל

כָּלֵל, בְּשׁוּם סֵפֶר הַמִּיּוֹד עַל־פִּי
 דְרָכֵי הַמַּחְקָרִים, אֲפֹלוּ בַסְּפָרִים
 שֶׁחֲבָרוּ קִצַּת מִבְּנֵי־יִשְׂרָאֵל עַל־פִּי
 הַתְּקַדְמוֹת וְהַסְּפָרוֹת שֶׁל חֲכָמוֹת־
 הַחִיצוֹנִיּוֹת שֶׁנִּמְשָׁכִין וּבָאִין
 מֵהָעַפּוֹ"ם, אֲשֶׁר לֹא נִכְנְסוּ בְּדַת
 יִשְׂרָאֵל הַקְּדוּשָׁה, כִּי "לֹא בֹאֵלָה חֵלֶק
 יַעֲקֹב".

שָׁמַר רַגְלֵנוּ מִלְּנַגֵּף חֶסֶד־וְשָׁלוֹם
 בְּאַבְנֵי־נֶגֶף שֶׁלָּהֶם הַמְּנַחֲמִים
 בְּכָל חֲכָמוֹתֵיהֶם הַכְּלוּלִים בְּשִׁבְעֵי־
 חֲכָמוֹת, אֲשֶׁר בְּכֹלֵם מִנַּח קִלְפַת
 וְזִהְמַת עַמְּלֵךְ, שֶׁהוּא ה'אֲבֹן־נֶגֶף'
 שֶׁבְּכָל הַחֲכָמוֹת, אֲשֶׁר עַל־יָדוֹ
 נִבְשָׁלִים וְנוֹפְלִים כָּל הַנִּכְנָסִין בָּהֶם,
 וְיוֹצְאִין מֵעוֹלָמָם, וּבָאִין לִיְדֵי
 כְּפִירוֹת וְאַפִּיקוֹרְסִית גְּמוּר רַחֲמָנָא־
 לִיעֲלֹן, רַחֲמָנָא־לִישְׁזֹבֵן מֵהֶם
 וּמֵהַמוֹנֵם.

הַצִּילָנוּ נָא אֲבִינוּ שִׁבְשָׁמַיִם,
 עֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנו וְזַכְּנוּ,
 בְּזָכוֹת מִשֶּׁה רַבְּנוּ, וּבְזָכוֹת כָּל
 הַצַּדִּיקִים־אֱמִתִּיִּם שֶׁלַּחֲמוּ מִלְּחַמַת
 עַמְּלֵךְ, שֶׁנִּזְבָּה לְקַבֵּל כַּח מֵהֶם,
 לְהַנְצִיל גַּם עִתָּה מִקִּלְפַת עַמְּלֵךְ,
 שֶׁהוּא פִּילוֹסוֹפִיָּא וְחֲכָמוֹת־
 חִיצוֹנִיּוֹת.

וְתַעֲזָרֵר לֵב צַדִּיק־אֱמֶת שֶׁבְּדוֹר
 הַזֶּה, וְכָל הַצַּדִּיקִים

שׁוֹכְנֵי־עָפָר, שִׁילַחְמוּ גַם עִתָּה
 בְּעַדְנוּ, וַיִּכְנִיעוּ, וַיִּשְׁפִּילוּ, וַיִּשְׁבְּרוּ,
 וַיַּעֲקְרוּ, אֶת 'קִלְפַת עַמְּלֵךְ'
 וְחִילוֹתָיו, לְבַל יִהְיֶה לָּהֶם שׁוּם כַּח,
 לְהַכְנִים חֶסֶד־וְשָׁלוֹם דְרָכֵיהֶם
 וְדַעוֹתֵיהֶם הָרַעוֹת וְהַמְּרוֹת בְּלֵב
 עַמְּךָ בֵּית־יִשְׂרָאֵל.

גּוֹאֵל חֲזָק, הַצֵּל וּמַלֵּט וּפְלֵט אֶת
 שְׂאֵרֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל,
 מֵהַצָּר הַמִּרְוֵה וְהַצּוֹרֵר הַזֶּה, מֵהָאוֹיֵב
 הָאֲכֹזֵר הַזֶּה, הוּא "אִישׁ צָר וְאוֹיֵב
 הַמִּן־עַמְּלֵךְ הָרַע הַזֶּה", יִמַּח־שְׁמוֹ
 וְנִמַּח־זְכָּרוֹ.

שֶׁהוּא הַקִּלְפָּה וְהַזִּהְמָה שֶׁמִּכְנָסַת
 בְּעוֹלָם חֲכָמוֹת־חִיצוֹנִיּוֹת,
 וְאַפִּיקוֹרְסִית וְחֲקִירוֹת כְּנֶגֶד הַשָּׁמַיִם־
 יִתְבָּרֵךְ, שְׁרוּצָה לְהַתְגַּבֵּר עִתָּה חֶסֶד־
 וְשָׁלוֹם בְּעַקְבוֹת־מְשִׁיחָא, לְהַכְנִים
 גַּם בְּיִשְׂרָאֵל כְּפִירוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת
 חֶסֶד־וְשָׁלוֹם, עַל־יְדֵי שִׁמְשִׁיכִין
 אוֹתָם לְלַמֵּד סְפָרֵיהֶם וְחֲכָמוֹתֵיהֶם
 וּלְשׁוֹנוֹתֵיהֶם.

רְבוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֶתָּה לְבַד יָדַעְתָּ
 אֶת עַצְמְךָ הַצָּרָה הַזֹּאת, אֶתָּה
 לְבַד יָדַעְתָּ כִּי אֵין מִי שִׁיעֲמִד
 בְּעַדֵּינוּ.

עַל־כֵּן יִהְיוּ מַעֲיָד וְרַחֲמֵיךָ עָלֵינוּ,
 וְעַל כָּל עַמְּךָ בֵּית־יִשְׂרָאֵל,
 שֶׁמֶךָ הַגָּדוֹל יַעֲמִד לָנוּ בְּעַת־צָרָה.

חוס וְחַנּוּנוֹ וְרַחֵם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנו, כִּי
אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ.

וְזַכּוּנוֹ בְּרַחֲמֵיךָ הַרְבִּים, לְאִמּוֹנָה־
שְׁלָמָה בְּאֵמֶת, בְּתַמִּימוֹת
וּבְכַשְׁיטוֹת, בְּלִי שׁוֹם חֲקִירוֹת
וְחֲכָמוֹת־זָרוֹת כָּלֵל, רַק נֹזֶכֶה לְעַבֵּד
אוֹתְךָ בְּאֵמֶת, לְקַיֵּם מִצְוֹתֶיךָ, וְלַעֲסֹק
בְּתוֹרָתְךָ בְּעוֹבְדָא וּבְמַלּוּלָא,
בְּתַמִּימוֹת וּבְכַשְׁיטוֹת כָּל יְמֵינוּ
לְעוֹלָם.

מָלֵא רַחֲמִים, "אֲמַרִי הַאֲזִינָה ה',
בִּינָה הִגִּיעִי. הַקְּשִׁיבָה לְקוֹל
שׁוֹעֵי מַלְכֵי וְאֲלֻקָּי, כִּי אֵלֶיךָ
אֶתְפַּלֵּל. הוֹשִׁיעָה, אֲדוֹנֵי הַמַּלְכָּה,
אֲנֵא ה' הוֹשִׁיעָה נָא. אֲנֵא ה' הַעֲלִיחָה
נָא. אֲנֵא ה' עֲנֵנוּ בַּיּוֹם קָרָאנוּ". יְהִי
לְרַצוֹן אֲמַרֵי־כִי וְהַגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ ה'
צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי.

☪ [ו] לְקוֹטֵי־תַפְלוֹת ח"ב לז ☪
(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב עד, אחר פורים קורין פרשת פרה)

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, מְרִיחַ דְּעַלְמָא
כָּלֵא, אֲדוֹן הַנְּפִלְאוֹת,
מַצְמִיחַ יְשׁוּעוֹת, אַתָּה יוֹדֵעַ הָאֵמֶת:
שֶׁכֵּל הַנְּסִים וְהַנְּפִלְאוֹת שֶׁעָשִׂיתָ
עִמָּנוּ בִּיְצִיאַת־מִצְרַיִם וּבְמַלְחַמַת־
עַמְלֹק, בִּימֵי מֹשֶׁה, וּבִימֵי מֶרְדֳּכַי
וְאַסְתֵּר; וְכֹל הַנְּסִים וְהַנְּפִלְאוֹת
שֶׁעָשִׂיתָ עִמָּנוּ בִּימֵי חֲנּוּכָה, וּבְכָל

דוֹר וָדוֹר - עֵקֶר הַנֶּסֶם וְהַיְשׁוּעָה הוּא
יְשׁוּעַת הַנֶּפֶשׁ.

כִּי עֵקֶר הַקְּנָאָה וְהַשְּׁנָאָה, שֶׁל כָּל
צָרֵינוּ וְרוֹדְפֵינוּ בְּנַשְׁמִיּוֹת
וְרוּחַנִיּוֹת, הוּא רַק עַל אֲשֶׁר אָנוּ
מֵאֲמִינִים בְּךָ ה' אֱלֹהֵינוּ,
וּמִשְׁתַּוְּקָקִים לִילֶךְ בְּדַרְכֶיךָ
הַקְּדוֹשִׁים, וּלְקַיֵּם מִצְוֹתֶיךָ
הַנּוֹרְאוֹת, וּלְגַלּוֹת וּלְפָרֵס אֱמֶת
אֱמוּנַת אֱלֹהֵיךָ וְהַשְּׁנָחָתְךָ
וּמִשְׁלַתְךָ בְּעוֹלָם.

אֲשֶׁר רַק בְּשִׁבִיל זֶה, לֹא אֶחָד
בְּלִבְד עֹמֵד עָלֵינוּ לְכַלּוֹתֵנוּ,
אֲלֵא שֶׁבְּכָל דוֹר וָדוֹר עוֹמְדִים עָלֵינוּ
לְכַלּוֹתֵנוּ, וְהַקְּדוֹשִׁי־בְרוּךְ־הוּא
מַצִּילֵנוּ מִיָּדָם.

וְעַל־כֵּן עֵקֶר הַנֶּסֶם וְהַיְשׁוּעָה מְכֹל
הַצָּרוֹת, הוּא מֵה שְׂאֵתָה
מְקַנָּא קְנֵאתְךָ, וְאַתָּה עוֹשֶׂה נְסִים
וְנִפְלְאוֹת, כְּדֵי לְקַיֵּם הַתּוֹרָה
וְהַמִּצְוֹת, לְבַל יִתְבַּטְּלוּ מִן הָעוֹלָם
חַס־וְשָׁלוֹם כְּרַצוֹן הַשׁוֹנְאִים
וְהַכּוֹפְרִים יַמְחִי־שָׁמָּה, שֶׁכָּלֵם הֵם
מִסְטֵרָא דְהָמָן וְעַמְלֹק יַמְחִי־שָׁמוּ.

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אַתָּה לְבַד יוֹדֵעַ
תַּקְוָה הַנֶּסֶם שֶׁהִיָּה אִז בִּימֵי
מֶרְדֳּכַי וְאַסְתֵּר, שֶׁזָּכוּ לְנִצָּחַ מַלְחַמַת
הָמָן־עַמְלֹק, לְמַחֲזוֹת שָׁמָּה וְזָכְרָם
מִן הָעוֹלָם, וְאֵיךְ זָכוּ לְהַמְשִׁיךְ עַל־

וּנְזָפָה גַם עִתָּה בְּכָל שָׁנָה וּשְׁנָה,
לְהַגִּים הַגְּדוֹל וְהַיְשׁוּעָה הַנִּפְלְאָה
שֶׁל פּוּרִים!

לְהַכְנִיעַ וּלְגַרֵּשׁ וּלְעַקֵּר
וּלְבַטֵּל מֵאַתָּנוּ

קְלַפַּת הַמֶּן-עֵמֶלְק!
וְזַהֲמָתוֹ הַגְּדוֹלָה!

וּלְמַחֲזוֹת שְׁמוֹ וְזָכְרוּ מִן הָעוֹלָם!
וּלְטַהֵר עֲצָמֵנוּ מִזַּהֲמָתוֹ
בְּקִדְשָׁה וּבְטַהֲרָה גְּדוֹלָה!
וּלְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ

קִדְשֵׁת מְרַדְכֵי וְאַסְתֵּר!

"יְהִי לְרָצוֹן אִמְרֵי-פִי וְהַגִּיוֹן לְבִי
לְפָנֶיךָ, ה' צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי!"

התודה והברכה

ל"מכוז תורת הנצח"

על השתתפותם בהוצאת הגליון
בעין יפה ורוח נדיבה
כל הברכות יחולו עליהם ועל
זרעיהם

בזכות רבינו הקדוש זיע"א

הלימוד והתפלה בגליון הזה

יהא לעירוי נשמת הרה"ח מיקירי אנ"ש
ר' מאיר שלמה ב"ר אליעזר ז"ל
נלב"ע ט' חשוון תשפ"א לפ"ק - תנצב"ה

יְדִי-זָה הָאָרֶה נִפְלְאָה וַיְשׁוּעָה
נִזְרָאָה בְּכָל דּוֹר וְדוֹר, וְאִיךָ עִתָּה כָּל
חַיּוֹתֵנוּ וְתַקּוּתֵנוּ לְצֵאת מַגְלוֹתֵנוּ
בְּגוֹף וְנַפֶּשׁ, הוּא רַק עַל-יְדֵי תַקְוָה
הַגִּם הַזֶּה, כִּי אָנוּ עוֹמְדִים וּמְצַפִּים
לְיִשׁוּעָתְךָ.

כַּאֲשֶׁר עֲזַרְתָּם אֲזִי לְהַכְנִיעַ
וּלְשַׁבֵּר קְלַפַּת הַמֶּן-
עֵמֶלְק, לְעַקֵּר וּלְבַטֵּל וּלְהַכְנִיעַ
זַהֲמָתוֹ הַגְּדוֹלָה, וּלְגַלּוֹת אֲמוּנַת
הַשְּׂגָחָתְךָ בְּעוֹלָם, וּלְחַזֵּר וּלְקַיֵּם
וּלְקַבֵּל מִחֲדָשׁ קִדְשַׁת תּוֹרָתְךָ
הַקְּדוּשָׁה.

כֵּן תַּעֲמֹד בְּעֲזַרְתֵּנוּ סָלָה בְּכָל דּוֹר
וְדוֹר, עַד אֲשֶׁר תִּנְצַח הַמְּלַחְמָה
בְּשַׁלְמוֹת, לְמַחֲזוֹת זָכַר עֵמֶלְק
לְגַמְרֵי, וּלְהַעֲבִיר רוּחַ הַטְּמָאָה מִן
הָאָרֶץ, וּלְהַשִּׁיבֵנוּ אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת,
וּלְהוֹצִיאֵנוּ מַגְלוֹתֵנוּ הַמֵּר מְהֵרָה.

עַל-כֵּן בָּאתִי לְפָנֶיךָ אֲדוֹן
הַנִּפְלְאוֹת, שְׁתָּשִׂים לְבָבְךָ
לְגַדֵּל צְרוּת נַפְשֵׁנוּ, וְתַבִּיט בְּעַיְנֵינוּ
וְעַמְלָנוּ, וְאַל תַּבִּיט בְּמַעַלְלָנוּ,
וְתַעֲשֶׂה עִמָּנוּ נְסִים נִפְלְאִים
וְנִזְרָאִים, נְסִים שֶׁל פּוּרִים.

בְּאַפֶּן שֶׁתְּסַבֵּב סְבוֹת לְטוֹבָה,
שֶׁנְּזָפָה לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּחַיֵּינוּ
חֵישׁ קַל מְהֵרָה, וְלֹא נָשׁוּב עוֹד
לְכַסְלָה.